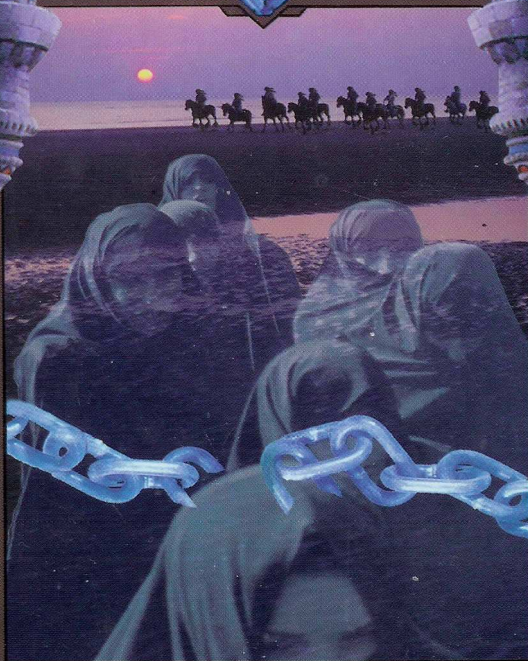

44
DARKOVER

Marion Zimmer
Bradley

Přetržený řetěz

KNIŽNÍ KLUB

Marion Zimmer Bradley (1930) patří k výrazným americkým spisovatelkám fantasy. Mezi autory bestsellerů se zařadila především svým zpracováním artušovské ságy *Mists of Avalon* (Mlhy Avalonu) z roku 1983. Od té doby píše ročně dvě až tři knihy, ať již sama, či ve spolupráci s dalšími žánrově spřízněnými autorkami Mercedes Lackeyovou, Julian Mayovou či Andre Nortonovou.

Bradleyová si již v dětství vytvořila svět, který se v poněkud pozměněné formě stal základem pro Darkover. Lidé, obdaření na této planetě zcela nečekanými schopnostmi, a svár tradiční, takřka středověké civilizace, která se tu zrodila, s pozemskou kulturou - to jsou dva motivy, které prostupují celým cyklem. Dnes již je Darkover složitým předivem románů a povídek, na nichž se rovněž podílejí další autoři.

O oblíbenosti Bradleyové u amerických čtenářů svědčí i to, že pod její záštitou vychází poloprofesionální magazín *Marian Zimmer Bradley's Fantasy Magazine* a jeho příznivci se zde čtyřikrát do roka setkávají s glosami a povídkami samotné autorky i s prózami dalších autorů, kteří se pohybují ve stejném světě na pomezí SF a fantasy.

DARKOVER - planeta divů, plná tajemství, kde lidé žijí v odloučenosti od pozemské civilizace a během staletí si vytvořili zcela svébytnou kulturu. Když americká spisovatelka Marion Zimmer Bradleyová vytvářela v 60. letech první díly tohoto cyklu, jistě netušila, že planeta Darkover s rudým sluncem na obloze, zádušným nebem a podivnými, lidem neznámými silami se stane jedinečným fenoménem fantastické literatury.

PŘETŘŽENÝ ŘETĚZ se odehrává v době, kdy už jen ženy znají tajemství vědy, která brání Darkover před zásahem Terranů. Přesto ženy nadále zůstávají pouhým majetkem mužů a žijí v jejich područí. Po celá staletí však existuje společenství známé jako Svobodné amazonky, rovnoprávné s muži a nepodléhající žádným zákonům. A jsou to právě Svobodné amazonky, které jsou schopny vyřešit nedorozumění mezi obyvateli Darkoveru a Terrany...

DARKOVER

Marion Zimmer Bradley

Přetržený řetěz

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Ivana Muková

Copyright @ 1976 by Marion Zimmer Bradley
Copyright českého vydání @ Euromedia Group, k. s., 1998
Translation @ Ivana Muková, 1998

ISBN 80-7176-685-2

Přísaha Svobodných Amazonek

Tímto dnem počínaje se vzdávám práva provdat se, pokud nebudu žít jako svobodná družka. Žádný muž mě nespoutá di catenas, ani nebudu žít v domě žádného muže jako barragana.

Slibuji, že jsem připravena bránit se třeba i násilím, budu-li napadena mužem, a že se neuchýlím k žádnému muži pod ochranu.

Tímto dnem počínaje se zavazuji, že nikdy nepřijmu jméno po muži, ať jím je otec, poručník, milenec či manžel, ale že budu pouze dcerou své matky.

Tímto dnem počínaje přísahám, že se žádnému muži nikdy neoddám, pokud po tom sama nebudu toužit, a pokud si jej nevyberu v čase, který si sama určím. Žádnému muži neporodím dítě pro dům či dědictví, pokračování rodu či zachování jeho hrdosti, ani pro zajištění potomstva. Slibuji, že se svobodně rozhodnu, budu-li dítě, jež porodím, vychovávat sama, či dám-li je na výchovu jinam, aniž bych brala zřetel na postavení muže, jeho hodnost a pýchu.

Tímto dnem počínaje se zříkám loajality vůči jakékoli rodině, klanu, domácnosti, poručnictví či vazalství a přísahám, že budu věrná jako každý jiný svobodný občan pouze zemi, království, koruně a bohům.

Neobrátím se na žádného muže pro spravedlnost nebo ochranu, podporu či pomoc v nouzi. Loajální budu výhradně vůči své přísežné matce, sestřám ze společenstva a zaměstnavateli, u kterého budu pracovat.

Dále přísahám, že každá z členek společenstva Svobodných amazonek pro mě bude jako má vlastní matka, moje sestra či dcera, zrozena ze stejné krve jako já, a že se každé ženě, jež odpřísáhla slib společenstva, vynasnažím pomoci ze všech sil.

Od tohoto okamžiku se zavazuji poslouchat zákony společenstva Svobodných amazonek a každý zákonný příkaz své přísežné matky, členek společenstva a mnou zvoleného zaměstnavatele v příslušném období. Pokud vyzradím jakékoli z tajemství společenstva nebo poruším svoji přísahu, pak se plně podřídím matkám společenstva a výcviku, jež mi ony určí. A pokud i v tomto selžu, nechť pak kterákoli žena smí na mě vztáhnout ruku, zabít mě jako zvíře a zanechat mé tělo nepohřbené napospas rozkladu a mou duši vystravit ztrátě milosrdenství Bohyně.

ČÁST I.:	ROHANA ARDAISOVÁ,
	Comynara
ČÁST II.:	MAGDA LORNEOVÁ,
	terranská agentka
ČÁST III.	JAELLA n'ha MELORA,
	Svobodná Amazonka

**Mezi první a druhou částí
uběhne dvanáct let.**

ČÁST I.
ROHANA
ARDAISOVÁ,
Comynara

1. KAPITOLA

Na Suchá města se váhavě snášela noc, jako kdyby se v tomto ročním období velkému rudému slunci vůbec nechtělo zapadnout. Nízko nad zemi Shainsy se v otáčejícím světle pohupovaly bledý Liriel a Kyrrdis.

Za branami si v rohu velikého vymeteného tržiště rozbíjela skupinka cestovatelů tábor, odsedlávala koně a skládala náklady z tažných zvířat.

Nebylo jich víc než sedm či osm. Všichni na sobě měli pláště s kapucemi, těžké tuniky a jezdecké kalhoty ve stylu horalů vzdálené země Sedmi panství. Přestože v zemi Shainsa plné pouští bylo i nyní, když slunce již tolik nesvítlo, horko, nechávali si poutníci na sobě stále pláště s kapucemi. I když byl každý z nich vyzbrojen nožem a dýkou, nikdo neměl meč.

To však stačilo, aby na sebe upoutali pozornost suchoměstských povalečů, kteří se kolem cizinců, kteří si tu budovali tábor, shlukli. Když jeden z poutníků, který se pod tíhou vaků celý potil, ze sebe shodil kapuci i plášť a ukázal svoji malou souměrnou hlavu s tmavými nakrátko ostříhanými vlasy, jak to žádný muž ani žena v Panstvích ani v Suchých městech nikdy nenosili, začali se shromažďovat provokatéři. V ulicích Shainsy se toho obvykle mnoho nedělo, takže lidé cizince okukovali, jako kdyby to byla nějaká atrakce, zorganizovaná speciálně kvůli nim. Cítili se dostatečně povolání k tomu, aby vystoupení komentovali.

„No pojd'te se sem na to podívat! To sou asi ty Svobodný amazonky odněkud z Panství!“

„Děvky jedny nestydaté! Jenom se tady poflakují bez pořádného chlapa, který by na ně dohlédl. Já bych je odsud z Shainsy rychle vyhnal, aby nám nezkazily naše počestné ženy a dcery!“

„Co se děje, Rayate, máš snad potíže s udržením svých manželek? Moje by neutekly ani za všechno zlato z celých Sedmi panství... Kdybych je poslal pryč, vrátily by se mi brzy s pláčem, protože dobře vědí, kde je jim nejlíp...“

Amazonky tyto poznámky sice slyšely, ale očekávaly je a byly na

ně připravené. Jenom si tiše budovaly tábor, jako kdyby jejich pozorovatelé byli neviditelní a neslyšitelní. To Suchozemcům dodalo kuráže a přistoupili blíž. Pokračovali v oplzlých vtípcích a některé z nich adresovali přímo přítomným ženám.

„Máte všechno, že jo, holky? Meče, nože, koně, všechno kromě toho, co za něco vážně stojí!“

Jedna z žen zčervenala, obrátila se a otevřela ústa, jako kdyby chtěla odpovědět. Vedoucí skupiny, vysoká, štíhlá a pohyblivá žena, se k ní otočila a něco jí naléhavým hlasem potichu řekla. První žena sklopila oči a vrátila se k zatloukání stanových kolíků do tvrdého pís-ku.

Jeden ze suchoměstských zahalečů, který byl toho svědkem, se k vedoucí připlížil a podmanivě jí pravil: „Máš ty svoje holčičky pěkně pod palcem, co? Co kdybys je nechala chvílku samotný a šla se mnou? Naučil bych tě věci, o kterých ses ani neodvážila snít...“

Žena se obrátila, stáhla si kapuci, čímž odhalila svoji prošedivělou nakrátko ostříhanou skrář a štíhlý, příjemný obličej ženy ve středních letech. Odpověděla mu jasným a dobře slyšitelným hlasem: „Já již uměla všechno, co ty bys mě mohl naučit, když tobě ještě teklo mléko po bradě. A co se týče snů, i já občas mívám noční můry jako každý, ale doposud jsem se z nich vždycky probudila.“

Okolostojící vyprskli smíchy. „Trefa do živého, Merachu!“

Ted', když začali vtípkovat jeden na úkor druhého místo na úkor žen, vrátila se malá skupinka Svobodných amazonek rychle zpátky k budování tábora. Vystavěly stánek, zcela zjevně určený k prodeji a nákupu, pár stanů a přístřešek pro horské koně, kteří nebyli zvyklí na tak prudké slunce v Suchých městech.

Jeden z přihlížejících k nim přistoupil blíže. Ženy zbystřily pozornost v očekávání dalších urážek, ale muž se jenom zdvořile optal: „Mohu se zeptat, co vás sem přivádí, *vahi domnis*?“ Měl silný přízvuk a žena, na niž se obrátil, nereagovala. Vedoucí však za ni odpověděla: „Přišly jsme sem prodávat kožené zboží z Panství: sedla, postroje, oděvy. Prodávat budeme zítra od úsvitu. Všichni jste srdečně zváni.“

Jeden muž v davu vykřikl: „Takovýhle věci od ženských nikdy ne- kupuju!“

„Ale klidně! Nakonec za to stejně zaplatí ony!“

„Hele, dámo, budete taky prodávat ty gatě, co máte na sobě, abyste se konečně mohla začít oblékat jako žena?“

Svobodná amazonka si narážek nevšímala. Muž, který se s ní dříve bavil, se jí zeptal: „Můžeme vás dneska večer doprovodit někam do města za zábavou? Nebo...“ zaváhal, přejel ji hodnotícím pohledem a dodal: „Nebo vás dokonce pobavit sami?“

Slabě se usmála a odpověděla: „Ne, ale děkujeme vám.“ Pak se odvrátila. Jedna z mladších žen jí tiše a rozhořčeně řekla: „Neměla jsem nejmenší tušení, že to tady bude vypadat takhle! A ty jsi mu ještě poděkovala, Kindro! Já bych ho místo toho radši nakopla do hlavy.“

Kindra se usmála a konejšivě poplácala druhou ženu po rameni. „Silná slova nelámou kosti, Devro. Učinil nám nabídku tak slušně, jak jen to dokázal, a já jsem mu odpověděla ve stejném duchu. Kromě toho...“ přejela dav povalečů ironickým pohledem, „on byl samotným ztělesněním slušnosti.“

„Kindro, to máme vážně obchodovat s takovými *grezuiny*?“

Kindra se lehce zamračila nad tou neslušností. „Ano, samozřejmě. Musíme mít nějaký důvod, proč tady jsme, a Jalak se možná hned v příštích dnech nemusí vrátit. Kdybychom tu neměly nic důvěryhodného na práci, okamžitě bychom se staly podezřelými. Neobchodovat? Čím dneska prosím tě přemýšlíš? Mysli trochu, dítě!“

Popošla k ženě, která srovnávala vaky pod přístřešek, a tiše se jí zeptala: „Nira se ještě neukázala?“

„Ne, ještě ne.“ Žena se kolem sebe neklidně rozhlédla, jako by měla strach, že je někdo poslouchá. Hovořila čistým *casta*, jazykem aristokratů z Thendary a Valerónských planin. „Určitě nás začne shánět, až bude tma. Měla by pramálo pochopení pro vybavování se s těmito lidmi. A pro každého, kdo by oblečený jako muž vešel bez pozvání do našeho tábora...“

„To je pravda,“ připustila Kindra a pohlédla na jejich publikum. „A navíc tady v Suchých městech není žádnou cizinkou. Přesto si začínám dělat trochu starosti. Je mi proti srsti vysílat někam některou ze svých žen v mužských šatech, i když to je jediný způsob, jak tu může být v bezpečí.“

„V mužských šatech...“ opakovala druhá žena, jako kdyby si nebyla docela jistá, že jejímu jazyku dobře rozuměla. „Copak vy všechny

nenosíte mužské šaty, Kindro?“

Kindra odpověděla: „Tady tě prozrazuje neznalost našich zvyků, lady Rohano. Žádám tě, abys mluvila tišeji, kdyby nás někdo poslouchal. Opravdu si myslíš, že nosím mužské šaty?“ Hlas jí zněl uraženě a lady Rohana rychle řekla: „Nechtěla jsem tě urazit, Kindro, vážně ne, věř mi. Ale tvoje šaty vůbec nevypadají žensky... nebo alespoň ne žensky jako v Panstvích.“

V hlase Svobodné amazonky se mísily ohledy s netrpělivostí, když odpovídala: „Nemám teď čas vysvětlovat ti, jaké zvyky a pravidla máme u nás ve společenstvu, lady Rohano. Pro dnešek to postačí...“ Zmlkla, protože od přihlízejících se opět začaly linout další urážky, když Devra spolu s další z žen ze společenstva Svobodných amazonek odváděly osedlané koně k veřejné studni uprostřed tržiště. Jedna z nich zaplatila poplatek za vodu měděnými kroužky, které sloužily jako platidlo všude na východ od Carthonu, a druhá zavedla zvířata ke žlabu. Když se vracela, aby Devře pomohla s napájením koňů, jeden ze zahalečů v davu ji chytil kolem pasu a hrubě k sobě přitáhl.

„Hele, krásko, proč ty holky nenecháš bejt a nejdeš někam se mnou? Mám ti toho dost co ukázat a vsadím se, že jsi ještě nikdy - *aúú!*“ Jeho slova se změnila ve výkřik vzteku a bolesti, protože žena bleskurychle vytáhla z pochvy dýku a rozpárala mu špinavé a rozedrané šaty, pod nimiž se objevilo nahé nezdravé tělo, mající na povrchu kůže dlouhou zarudlou čáru vedoucí asi pět centimetrů od podbřišku až po klíční kost. Zapotácel se a couvlo krok vzad, kde se zhroutil do prachu a špíny. Žena do něj pohrdavě kopla nohou v sandálu a tiše a nelítostně mu řekla: „Klid se odsud, *bresuine!* Nebo tě příště rozpárám celého včetně tvých *cuyonů!* A teď koukejte, vy všiváci, všichni odsud mazat, nebo se už nikdy nezmůžete na nic jiného, nežli se prodávat jako prostitutu v ardcarranských bordelech!“

Muži svého přítele, který stále ještě skučel spíše šokem nežli bolestí, odtáhli pryč. Kindra přistoupila k ženě, která si otírala nůž. Ta zvedla oči a spokojeně se usmívala nad tím, jak dobře se ubránila. Kindra jí vyrazila nůž z ruky.

„K čertu s tebou, Gwennis! Ted' jsme se tu staly strašně podezřelými. Ta tvoje pýcha v hrátkách s dýkou nás mohla stát celou naši misi. Když jsem pro tuto akci hledala dobrovolnice, chtěla jsem skutečné ženy, a ne rozmazané holčičky!“

Gwennis se oči zalily slzami. Byla ještě dívka, nebylo jí víc než patnáct nebo šestnáct. Roztřeseným hlasem odpověděla: „Moc toho lituju, Kindro. Ale co jsem měla dělat jiného? Měla jsem se snad nechat od toho špinavého *grazua* ohmatávat?“

„Copak si opravdu myslíš, že nám tady, za bílého dne a před tolika lidmi, něco hrozí? Měla ses vyprostit bez nože a zesměšnit ho nějak jinak. S dýkou ses, milá Gwennis, učila zacházet, aby ses dokázala ubránit skutečnému nebezpečí znásilnění nebo zranění, a ne abys její pomocí hájila svoji pýchu. Jenom muži smějí hrát *kiharové* hry, dce-ruško. Jeto pod úroveň Svobodných amazonek.“ Zvedla nůž z místa, kam upadl do prachu, a oťrela z jeho ostří zbytky krve. „Když ti ho vrátím, necháš ho na svém místě až do chvíle, kdy ho budeš skutečně potřebovat?“

Gwennis sklopila hlavu a zamumlala: „Přisahám.“

Kindra jí ho podala a něžně pravila: „Potřebovat ho budeš již brzy, bredu.“ Pak ještě na okamžik dívku objala kolem ramen a dodala: „Vím, že je to těžké, Gwennis. Ale mysli na to, že naše mise je důležitější než pár otrapů.“

Odešla a nechala Gwennis, aby napojila zvířata. S úsměvem si povšimla, že dav nečinných čumilů se jako kouzlem vypařil. *Gwennis si plně zasloužila všechna ta tvrdá slova, která jsem jí řekla. Ale stejně jsem ráda, že nás zbavila těch nepěkných stvůr!*

Slunce zapadlo za nízké kopce a na oblohu začaly vyplouvat malé měsíce. Náměstí bylo na pár chvil prázdné, ale pak se na ně začalo pomalu trousit několik žen ze Suchých měst, oblečených do nepohodlných sukní a závojų, aby tu nakoupily vodu z veřejné studny. Jak se pohybovaly, byl slyšet kovový zvuk řetězů, protože podle suchoměstského zvyku měly všechny ženy ruce na zápěstích v poutech, spojených kolem pasu dlouhým řetězem, takže když žena zvedla jednu ruku, byla druhá okamžitě stažena dolů k pasu.

Z tábora Svobodných amazonek se linula vůně jídla, které si připravovaly na ohni. Některé ze suchoměstských žen k nim přišly blíž a se zvědavostí smíšenou s pohrdáním pozorovaly jejich vlasy ostříhané nakrátko, hrubé mužské šaty, nespoutané ruce, kalhoty a sandály. Amazonky, dobře si vědomy toho, že jsou pozorovány, jim opětovaly stejně zvědavými pohledy, v nichž se však místo pohrdání zračila lítost. Žena, která se jmenovala Rohana, to nakonec už nevydržela, ne-

chala svůj téměř nedotčený talíř, vstala a odebrala se do stanu, který sdílela společně s Kindrou. Po chvíli tam za ní vešla vedoucí amazonek a překvapeně jí pravila: „Vždyť vy jste nic nejedla, paní. Mohu vás nakrmit?“

„Nemám hlad,“ odpověděla Rohana se staženým hrdlem. Sundala si z hlavy kapuci a ve slabém světle odhalila ohnivě rudou barvu svých vlasů, která ji řadila mezi telepaty z Comynů, což je kasta, jež od nepaměti vládla v Sedmi panstvích. Měla je ostříhané nakrátko, ale barvu ani tím nedokázala skrýt. Kindra se zamračila, když žena z rodu Comynů pokračovala:

„Pohled na ty ženy mi vzal naprosto veškerou chuť k jídlu. Nemůžu polknout ani jediné sousto. Jak to jenom můžeš, Kindro, vydržet? Právě ty, která jsi toho tolik udělala pro svobodu žen?“

Kindra lehce pokrčila rameny: „Necítím vůči nim skoro vůbec žádnou lítost. Každá z nich by mohla být svobodná a volná, jenom kdyby chtěla. Jestliže si však zvolily řetězy, aby neztratily přízeň svých mužů nebo aby se nelišily od svých matek a sester, nehodlám na ně plýtvat ani kouskem lítosti, natož abych kvůli nim nemohla spát nebo jíst. Drží samy sebe v zajetí podobně jako vy v Panstvích, paní. A abych řekla pravdu, nevidím velký rozdíl mezi nimi a vámi. Ony jsou možná o něco upřímnější, protože snášejí řetězy a nepředstírají žádnou svobodu, zatímco vaše řetězy nejsou vidět - přestože vás tíží naprosto stejně.“

Rohanina bledá tvář zrudla hněvem: „Pak se tedy divím, že jsi s touhle misí vůbec souhlasila! Nebo sis jenom chtěla vydělat peníze?“

„Samozřejmě i to hrálo svoji roli,“ nevzrušeně připustila Kindra. „Jsem žoldnéřka a jdu tam, kde si mě vyžádají, a za svůj plat udělám všechno, co je v mých silách. Ale je tu ještě něco,“ dodala o poznání mírněji. „Vaše příbuzná lady Melora nemhouří oči nad svým zajetím, ani nepřijala servilní postoj. Pokud jsem dobře pochopila to, co jste mi povídala, tak Jalak Shainský - ať se mu scvrkne to jeho mužství! - napadl její eskortu, strážce zabil a ji násilím odvedl, aby se ze msty nebo z čiré vilnosti zmocnil comynské *leronisky* a zotročil si ji jako svoji manželku či konkubínu.“

„V Suchých městech to nevypadá o nic lépe,“ pravila lady Rohana hořce a Kindra přikývla. „Já velký rozdíl nevidím nikde, *vai domna*. Nečekám však, že se se mnou ztotožníte. Ať už je to tak nebo tak, lady

Melora byla unesena do otroctví, které si sama od sebe ne zvolila, a její pokrevní příbuzní ji nemohli nebo nechtěli pomstít.“

„O to se nikdo ani nepokusil,“ odvětila Rohana třesoucím se hlasem. Do tváře jí v potměšlém stanu nebylo téměř vidět, ale její rozrušený hlas prozrazoval, že má v očích slzy. „Všichni zmizeli beze stopy, až na třetího. Byl to nejmladší syn mého otce, můj i Melořin nevlastní bratr, s kterým jsme vyrůstaly.“

„Tak tuhle příhodu jsem už slyšela. Jalak nechal poslat nazpět prsten i s jeho prstem,“ odpověděla Kindra. A chvástal se, že totéž, ne-li víc, udělá každému, kdo by se ji třeba jenom pokusil pomstít. Jenže to bylo již před deseti lety, paní, a kdybych byla v Melořině kůži, také bych nechtěla ohrozit život žádného z mých příbuzných. Jestliže prožila u Jalaka více než dvanáct let, jistě už dneska nijak nedoufá, že by ji snad někdo mohl přijet zachránit. Spíš by se dalo předpokládat, že už dávno musí být s vlastním osudem smířená.“

Rohaně se do tváře nahrnula krev. „Necht' je mi Cassilda milostiva, ale já jí v duchu také přála, aby byla raději mrtvá, než aby musela snášet takovou ostudu a ponížení v Jalakově domě.“

„A přesto jste teď tady,“ řekla Kindra, a i když to nemínila jako otázku, lady Rohana přikývla. „Vy víte, kdo jsem. Jsem *leroniska*, vycvičená ve Věži. Jako malé holky jsme byly s telepatkou Melorou společně v Dalereuthské věži. Ani jedna z nás tam nemínila zůstat až do konce svého života, ale nežli jsem odešla z Věže, abych se provdala, naše mysli se spojily a naučily jsme se, jak se dostat k myšlenkám té druhé. A pak se jí stala ta tragédie. Celé ty roky mezitím jsem nedokázala zapomenout, i když jsem se snažila myslet na to, že Melora zemřela nebo že se alespoň vydala někam na nesmírně dalekou cestu, kam za ní nemůžu, a to ani v myšlenkách. A potom - před necelým čtyřicetidením - se ke mně v myšlenkách Melora přes veškerou vzdálenost přiblížila a my spolu komunikovaly podobně, jako když jsme byly malé holky v Dalereuthské věži...“

Měla zvláštní a vzdálený hlas a Kindra poznala, že ta žena se zrzávými vlasy už nehovoří k ní, nýbrž že se oddává vlastním myšlenkám. „Sotva jsem ji poznala,“ pokračovala Rohana. „Tolik se změnila. Rezignovala již a přijala svoje místo v zajetí jako Jalakova choť? Ne. Jenom už nechtěla, aby pokusy o její záchranu vedly...“ Rohanin hlas se změnil. „... vedly k mučení a smrti dalších lidí. Dozvěděla jsem se

totiž, že můj a její nevlastní bratr byl před jejíma očima umučen jako výstraha pro případ, že by ji někdy v budoucnosti napadlo požádat někoho o pomoc...”

Kindra zkřivila tvář hrůzou a odporem. Rohana však pokračovala a stálo ji nesmírné vypětí, aby si udržela klidný hlas.

„Melora mi povídala, že konečně po mnoha letech porodí Jalakovi syna. A že málem zemřela předtím, než mu stačila poskytnout dědice comynské krve. Nežádá si záchranu pro sebe, to vůbec ne.

Myslím - myslím, že sama by nejraději zemřela. Ale nechce nechávat svoje druhé dítě v Jalakových rukách.“

„Svoje druhé dítě?“

„Dceru,“ pravila Rohana tiše. „Ta se narodila několik měsíců poté, co byla Melora vzata do zajetí. Teď je jí dvanáct let. Už dost na to, aby...” Roztrásl se jí hlas. „Už je dost stará na to, aby byla spoutána řetězy.“ Vzlykla a odvrátila se. „Pro sebe si Melora nežádá nic. Jenom mě prosila, abych vysvobodila její dceru, vzala ji z Jalakových rukou. Jedině tehdy... Jedině tehdy bude moci zemřít v klidu a míru.“

Kindra se zachmuřila. *Než bych porodila dceru; která by musela žít v Suchých městech jako zajatkyně s řetězy, napadalo ji, tak to bych raději vztáhla ruku na sebe a na život ve mně, nebo bych ji uškrtila hned v tom okamžiku, kdy by vyšla z mého lůna! Jenže ženy z Panství jsou příliš pokorné, slabé a zbabělé!* V jejím hlase se nicméně ani náznakem neprojevy její myšlenky. Položila Rohaně ruku na rameno a tiše pravila: „Děkuju, že jste mi to řekla, paní. Vůbec jsem tomu nerozuměla. Naše mise tedy nespočívá především v záchraně nějaké vaší příbuzné,...”

„...nýbrž v tom, aby se nám podařilo zachránit její dceru. To po nás žádala. I když... Kdyby se nám podařilo Meloru osvobodit...”

„Já i moje skupina jsme odhodlány udělat všechno, co bude v našich silách,“ řekla Kindra. „A myslím si, že každá z nás bude ochotná riskovat třeba i svůj život kvůli tomu, aby zachránila mladé děvče před životem v řetězech. Ale vy, paní, co nevidět budete potřebovat veškerou svoji sílu. A prázdný žaludek neoplývá ani kuráží, ani moudrostí. Nepřísluší mi, abych rozkazovala Comynaře, ale bylo by dobré, kdybyste teď šla za mými ženami a dojedla svoji večeři.“

Rohaně se na tváři na chvíli objevil úsměv. Za svými hrubými

slovy není v jádru tak špatná! Nahlas však pravila: „Než jsem se k vám přidala, *mestro*, zavázala jsem se sama sobě, že se za všech okolností budu chovat jako všechny ostatní ženy ve skupině, takže vás poslechnout prostě musím.“

Vyšla ze stanu a Kindra, která stála ve vchodu, ji sledovala, jak přichází k ohništi, usedá a bere si talíř s dušeným masem a fazolkami.

Kindra se za ní hned nevydala, nýbrž tam ještě chvíli postála a rozmýšlela o tom, co je čeká. Kdyby se Jalakovi doneslo, že ve městě je někdo z Panství, okamžitě by posílil stráže. Nebo by Svobodnými amazonkami natolik pohrdal, že by se ani trochu neobtěžoval proti nim něco podniknout? Měla trvat na tom, aby si lady Rohana obarvila vlasy. Kdyby někdo z Jalakových stráží zahlédl zrzavou comynskou ženu... *Nikdy by mě nenapadlo, že tak ochotně svolí k ostříhání nákrátka.*

Možná je odvaha jenom relativní záležitost. Možná, že ostříhat si vlasy ji stálo stejně tolik odvahy, jako mě stojí vytáhnout nůž na nepříteli...

Za ten risk to stojí, kéž by se nám podařilo vyrvat to mladé děvče z Jalakových rukou, vysvobodit je z řetězů a dát mu svobodu .Dát mu alespoň takovou svobodu, jako mají ženy v Sedmi panstvích...

Kindra automatickým pohybem zvedla ruku a přihladila si nakrátko ostříhané šedivějící vlasy. Do společenstva Svobodných amazonek se nenarodila, nýbrž se mezi ně dostala tak bolestným procesem, že i nyní se jí při vzpomínání sevřely rty a oči potemněly a ztratily barvu. Pohlédla na Rohanu, která seděla u ohniště v kruhu Svobodných amazonek, jedla a naslouchala, co si ženy povídají. *Kdysi jsem byla stejná jako ona: měkká a poddajná, přizpůsobená jedinému způsobu života, který jsem znala. Já jsem se rozhodla osvobodit se. Rohana si zvolila něco jiného. Ale nijak ji nelituji.*

Melora však tuto šanci vůbec nedostala. Ani její dcera. Napadlo ji, že pro Meloru je už možná příliš pozdě. Po deseti letech strávených v Suchých městech jí toho už zřejmě moc nezbývá. Někde uvnitř jí však ještě cosi z toho, čím kdysi bývala, zůstalo, když se dokázala vybičovat k nemalému vzepětí sil, aby vybojovala svobodu pro svoji dceru. Kindra toho o telepatických schopnostech Comynů mnoho nevěděla, ale bylo jí jasné, že Meloru muselo stát nesmírné úsilí, aby na takovou vzdálenost a po tolika dlouhých letech odloučení navázala

telepatické spojení s lady Rohanou. Snad vůbec poprvé pocítila Kindra jakýsi upřímný soucit vůči Meloře, která se dobrovolně smířila se svým zjetím, aby neriskovala pro své příbuzné smrt krutým umučením. Ale proto, aby mohla poskytnout své dceři volbu, aby ta nemusela žít a umřít, aniž by poznala i něco jiného nežli život otrokyně v řetězech, čemuž se rovnal život ženy v Suchých městech, se rozhodla riskovat cokoliv.

Lady Rohana udělala dobře, že šla za mnou. Po tolika letech se její comynští příbuzní raději domnívají, že Melora je snad již dávno mrtvá, aby nemuseli myslet na to, že žije spoutaná v otroctví, a trápit se tím.

Jenže od toho tady jsou Svobodné amazonky, aby se každá žena mohla dozvědět, že má možnost svobodné volby... Že když tady na planetě Darkover přijmou veškerá omezení, která jsou od ženy vyžadována, udělají to ze své svobodné vůle a nikoli proto, že si neumějí představit vůbec nic jiného...

Kindra už chtěla odejít ze stanu, vrátit se k ohništi a dojít si večeři, když tu se jí k uším donesl zvláštní zvuk, jakoby zahvízdání deštného ptáka, který tady v Suchých městech nikdy nežil ani žít nebude. Rychle a nervózně se otočila, a spatřila tmavý obrys, který proklouzl do stanu zadním otvorem. Byla sice tma, ale ona okamžitě věděla, kdo jediný to může být. Zaseptala: „Niro?“

„Jistě, jediné že by ses domnívala, že některý z deštných ptáků naprosto zešlel a zaletěl si sem umřít,“ odvětila Nira a vstala.

„Rychle se převlékni,“ řekla jí Kindra. „Další ženy kolem ohniště si nikdo ani nevšimne, ale v mužských šatech bys tu vzbudila rozruch. Už jsme si toho užily dost, když jsme se tu zabydlovaly.“

„Slyšela jsem,“ podotkla ponuře Nira, vyklouzla z vysokých bot, odepnula krátký meč, který nosila proti předpisům Panství přivázaný u pasu, a všechno ukryla ve změti věcí ve stanu. Kindra hodila mladé ženě košili a volné kalhoty, které nosily amazonky, a když spatřila, že je sem trochu vidět od ohniště, ztlumila svítilnu natolik, že byly téměř v naprosté tmě. Nira se převlékala a Kindra k ní přistoupila, aby se jí šeptem optala: „Tak co, dítě? Vyskytly se nějaké problémy?“

„Ne, nic. Vydávala jsem se za obchodnického učně z hor a oni mě považovali za chlapce, kterému se ještě nezačal měnit hlas.“

Jinak jediné, co jsem se dozvěděla, jsou klepy z tržiště a něco od

služebných u Jalakových dveří. Jalakův správce, který se stará o hrad, když je pán pryč, obdržel zprávu, že se Jalak se svými manželkami, konkubínami a s celou domácností vrátí zítra před polednem. Avšak jedna z jeho otrokyň mi řekla, že se měli vrátit již dnes před půlnocí, jenomže jedna z jeho žen je v jiném stavu a není schopna jet v jednom kuse tak dlouhou cestu. Jalak vzkázal, aby byly porodní báby k dispozici okamžitě od chvíle jejich příjezdu. A jeho služebnictvo uzavírá sázky, zdali to tentokrát bude konečně jeho tolik vytoužený syn... Vypadá to totiž, že jsou mu dopřávány pouze a výhradně dcery, ať už mu je porodí manželky, konkubíny nebo otrokyně. Přislíbil, že první ženě, která mu porodí syna, věnuje rubíny z Ardcarranu a perly z mořských měst v Temoře. Jedna stará porodní bába tvrdí, že podle toho, jak má paní Melora nízko položené a široké břicho, dokáže odhadnout, že to bude syn. A Jalak se ze všech sil vynasnaží, aby se jí nic nestalo, dokud je tady ta naděje...”

Kindřina tvář se zkroutila odporem. „Takže Jalak táboří někde venku? Jak daleko?“

Nira pokrčila rameny. „Jenom pár mil odsud, řekla bych. Možná bychom na jeho tábor měly zaútočit...”

Kindra však zakroutila hlavou. „To by bylo šílenství. Copak jsi úplně zapomněla? Lidé ze Suchých měst jsou paranoici, žijí krevními mstami a boji. Věř mi, že Jalak je na cestě střežen třemi gardami městských strážů, takže k němu neproklouzne ani myš. Jedině ve svém městě v tom trochu poleví. V žádném případě však nemůžeme riskovat přímý útok. Rychlý úder, zabít jednoho či dva strážce a ujíždět pryč, jako by nám šlo o život, to je naše jediná šance.“

„To je pravda.“ Nira se konečně oblékla do svých starých šatů. Už byly na odchodu ze stanu, když tu náhle položila Kindře ruku na paži a zadržela ji. „Proč s sebou musíme všude vozit lady Rohanu? Ani pořádně na koni jezdit neumí a v boji nám jistě nebude nijak nápomocná, protože sotva ví, za který konec se má chytit nůž. A jestli ji někdo pozná, je to naprostý konec nás všech. Proč jsi netrvala na tom, aby na nás počkala v Carthonu? Nebo snad patří k lidem, kteří si namnou hlídacím psa a pak za něj sami štekají?“

„Nejdřív jsem na to také sama myslela,“ připustila Kindra. „Ale někdo musí dát lady Meloře vědět, že s námi musí okamžitě odjet pryč, protože i to nejmenší zdržení by nás mohlo stát život. Lady Ro-

hana s ní dokáže myšlenkami navázat kontakt, aniž by se o tom Jalak dozvěděl nebo aniž by začal mít nejmenší podezření, jež by dozajista získal, kdybychom tam vyslaly i toho nejobezřetnějšího posla.“ Kindra se ve tmě hořce pousmála. „A kromě toho - která z vás by se chtěla celou zpáteční cestu starat o těhotnou ženu? Ani jedné z nás by se do toho nijak obzvlášť nechtělo a žádná z nás o tom nemá patřičné vědomosti. Nebo to snad chceš zkusit?“

Nira se smutně zasmála. „Avarra a Evanda necht' mi prominou, ale tohle není vůbec nic pro mě!“ Pravila a odebrala se za ostatními ženami k ohništi. Po chvíli se k nim přidala i Kindra a vzala si talíř s jídlem, které jí nechaly. Bylo již studené, ale ona to ani nepostřehla. Naslouchala ženám, co si tiše povídaly při uklízení nádobí a rozmísťování stráží, a v duchu je kontrolovala.

Tuto skupinu shromáždila z dobrovolnic a se všemi, kromě mladé dívky jménem Gwennis, již dříve pracovala. Nira se v případě, že toho bylo zapotřebí, dokázala vydávat za muže a uměla dokonce - jenom svatá Cassilda ví, jak to zvládla - i zacházet s mečem. *Proti mužům ze Suchých měst to budeme potřebovat.* V souladu s chartou Svobodných amazonek nebylo možné, aby amazonky nosily meč. *Pro muže z Panství by to bylo přespříliš provokativní, kdyby si jako ženy pohrávaly s jejich nejcennější hračkou!* Přesto se tento zákon stoprocentně nedodržel. Kindra necítila sebemenší vinu za to, že Niře dovolila, aby ostatní ženy učila, jak se s mečem zachází. Pak tady byla Leeanne, která byla ve čtrnácti vykastrována a vypadala jako štíhlý chlapec, bez prsou, s pevným a hubeným tělem. Další, která podstoupila kastraci, jež byla sice ilegální, ale přesto se někde prováděla jako *fait accompli*, byla Camilla, mající původ v dobré rodině z pohoří Kilghard. Příjmení Lindirů nepoužívala, neboť ji již před dlouhou dobou vyvlastnili a vydělili. Camilla se blížila střednímu věku a podobně jako Kindra strávila většinu svého života jako námezdní bojovnice a tělo měla poseté spoustou jizev od nožů. Kindra si vybrala také Lori, která se narodila v Hellersu a uměla podle horského zvyku bojovat s dvěma noži najednou. A ještě Rafaellu, která byla Kindřina přímá příbuzná. Přirozeně, že ne všechny Svobodné amazonky byly bojovnice, ale pro tuto výpravu si Kindra speciálně vybrala ty nejzdatnější, které bojovat uměly. Ještě tu byla Devra, nijak zvlášť dobrá bojovnice, zato nejlepší stopařka ze všech žen, které Kindra znala. Upozornila ji však na to, že nejlépe bude, když se bude držet stranou všech bojů a ozbrojených

šarvátek, které by při akci mohly vypuknout. Obézní Rima, která byla vzhledem i svými způsoby velice ženská a tak tlustá, že mohla jezdit jenom na tom největším koni, s nimi jela proto, že uměla ze všech nejlépe vybudovat polní tábor. A pohodlí pro ně bude velice důležité. Podobně jako všechny ostatní Svobodné amazonky byla i Rima schopná sama sebe ubránit. *A má ještě další dovednosti, které se nám předtím, než se dostaneme do Thendary, budou moc a moc hodit!* rozmýšlela Kindra. Pak tu ještě byla dívka Gwennis a lady Rohana.

Každý, kdo něco vědělo Svobodných amazonkách, dokázal na první pohled podle její chůze, mluvy i způsobu jízdy na koni okamžitě odhadnout, že lady Rohana není jednou z nich, přemýšlela Kindra. Ale tady,. Bohyně za to budiž pochválena, nebyl naštěstí nikdo, kdo by o nich něco věděl.

Dojedly a Kindra odevzdala svoji prázdnou misku tlusté Rimě, která ji vydrhla pískem. Rafaella si přinesla svůj malý rryl, položila si ho na kolena a zabrnkala úvodní akordy. „Kindro, zazpíváš nám?“

„Dneska ne, Rafi,“ odpověděla Kindra a usmála se, aby zmírnila své odmítnutí. „Musím vymyslet plán. Budu vás jenom poslouchat.“

Devra začala zpívat. Kindra mezi nimi seděla s hlavou v dlaních a duchem nepřítomná. Věděla, že každé z těchto žen může důvěřovat na život i na smrt. Lady Rohana sice byla cizí, ale měla spoustu důvodů pro to, aby Kindřiny rozkazy na slovo uposlechla. Všechny ostatní byly dobrovolnice. Alespoň částečně, protože každá Svobodná amazonka od Dalereuthu až po Hellers nenáviděla Suchozemce smrtelnou nenávisť. Panství uzavřela nejistý mír se Suchými městy a dodržovala jej. Neexistoval mezi nimi žádný projev přízně, zato se všichni pamatovali na dlouhé války, které mezi sebou vedli, aniž by některá ze zúčastněných stran dospěla k nějakému vítězství. Stav příměří je pro muže v Panstvích výhodný, stejně tak jako pro jejich ženy. *V Panstvích se totiž vládne podle zákona mužů, kteří zotročování žen v Suchých městech přijímají, protože jim činí potěšení vědomí že oni sami jsou vůči vlastním ženám vlastně benevolentní a shovívaví. Říkají, že všichni si musejí vybrat svůj vlastní životní styl.*

Jenže žádná žena, která si dala ostříhat vlasy nakrátko a složila slib Svobodných amazonek, by na takovýto kompromis nikdy nepřistoupila!

Kindra se již dřív osvobodila od způsobu života, který jí nyní při-

padá jako otroctví, jako spoutání neviditelnými řetězy, podobně jako každé z žen ze Suchých měst, jež tu kráčí se zdobenými náramky na zápěstí a pouty vlastnictví. Měla pocit, že každá žena, která by si skutečně chtěla sama svobodně zvolit, jak bude žít, by udělala víceméně totéž. *Ano, dokonce i ženy ze Suchých měst!* Přesto však navzdory nedostatku sympatie vůči jakékoli ženě, jež dobrovolně sklání hlavu pod jařmem svého muže, pocítila náhlý odpor a nenávist ke všem mužům, kteří takové otroctví udržují při životě.

Mám jim o svých plánech říct už teď? Zvedla ruku a poslouchala. Lady Rohana, která měla sladký necvičený hlas, a Gwennis se svým lehkým sopránem zpívaly jakousi písničku z Panství. Kindra se rozhodla, že je vyrušovat nebude. *Nechám je, ať se nejdřív v klidu celou noc pořádně vyspí.* „Postavte kolem tábora na noc dobré strážce,“ řekla. „Některé ze Suchozemců může napadnout, že vědí nejlépe, jak by Svobodné amazonky vlastně chtěly strávit noc, a já si myslím, že je v tom není třeba nijak podporovat.“

2. KAPITOLA

V pravé poledne na tržiště v Shainse vši silou pálilo slunce, rozpalovalo kameny a běhlo kamenné zdi domů a budov.

Přestože se Svobodným amazonkám pouliční povaleči tolik posmívali a dělali si z nich škodolibou legraci, byl jejich prodejní stánek z řídce spleteného proutí od samého rána v úplném obležení. V Suchých městech se pevná horská kůže prodávala za velice dobrou cenu, neboť tady se dalo chovat jen velmi málo zvířat, takže kůže a textilie tu byly vzácné. Jejich zásoby mizely tak rychle, až si Kindra začala dělat starosti. Jestliže se totiž Jalakovi do cesty připlete něco neočekávaného, co by jeho návrat opozdilo, a ony zcela vyprodají své zásoby, mohlo by jejich prodlévání ve městě vzbudit podezření. *Měla bych snad začít s předstíráním, že se některé z těžných zvířat poranilo?* rozmyslela se. Náhle však na tržišti nastal téměř viditelný šum a povaleči, kolemjdoucí a děti se začali přesouvat k velkým branám. *To je Jalak, napadlo ji. Určitě se už vrací, protože nic jiného by tady nedokázalo způsobit takový rozruch.*

Zanechala prodejní stánek v rukách Devry a tlusté Rimy a sama se s Rohanou po boku hbitě přesunula spolu s davem k branám. Pošeptala jí: „Jedině teď můžeš své příbuzné předat prostřednictvím vašich myslí vzkaz. Řekni jí, ať je ostražitá a připravená k okamžitému odchodu, jakmile k tomu bude vyzvána. Může se nám stát, že na to budeme mít jenom několik málo minut a budeme muset využít každé příležitosti. Nebude to však dřív než před setměním; ale pak už musí být zcela připravená! Zjisti taky, kde přesně spí, jestli je střežena a kolika strážemi. A kde spí její dcera, jestli spí sama nebo s ostatními královskými dcerami.“

Rohana se opřela o paži Svobodné amazonky, neboť na ni náhle celou svou tíží dolehla zodpovědnost. Všechno je teď jediné a výhradně na ní. Někdo do nich vrazil. Kindra Rohanu podepřela a ten někdo jim řekl něco tak oplzlého, že se comynská žena rozhořčením celá zarděla, spíše kvůli Kindře než kvůli sobě. Věděla, že se říká, že Svobodné amazonky nacházejí zvláštní zálibu v ženách, a sama byla u některých téhož názoru. Přesto však Kindřina laskavost vůči ní byla neosobní, téměř až mateřská, a Rohana pocítila náhlý příval vzteku, jak někdo

může neprávem Kindru takto nepěkně urážet. *To je ale pěkně absurdní přemýšlet o takových věcech právě teď! Jako kdybychom já nebo Kindra neměly na práci nic důležitějšího než to, co si o nás pomyslí nějaký povaleč ze Suchých měst!*

Zazněly trubky v podivně drsné fanfáře. Nejprve vcházel tucet strážů s čabakami, které Rohaně připadaly tak cizí, že na ni neudělaly vůbec žádný dojem, vyjma šerp a bandalírů, dovedně pozlacených tunik a vysokých diadémů. Za nimi kráčeli *cralmacové*, chlupatí humanoidi s ocasy a obrovským zlatým očima, kteří na sobě měli kromě svých kožichů šerpy s drahokamy a jeli na velkých loudavých *oudhrakech* ze vzdálených pouští. Vypadalo to, jako by jich byla celá legie. A pak následovaly další nastrojené stráže, s dlouhými rovnými meči a dýkami Suchozemců. Rohana si pomyslela: *To bylo nesmírně prozíravé; že na ně Kindřina skupina nezaútočila hned včera v noci.* Pak se objevil sám Jalak.

Rohana se musela odvrátit dřív, než spatřila více z jeho hubeného opáleného obličej, podobného jestřábímu, pod světlými hustými vlasy. Občas se jí totiž zdálo, že ta nesmírná nenávisť, kterou vůči němu chová, nevyhnutelně musí jakýmsi způsobem se svým objektem komunikovat, že si prostě musí být nějak vědom jejích myšlenek. Rohana, která byla telepatkou už od svých dívčích let, tohle všechno považovala za skutečnost. Jalak však vypadal čemukoli zcela nepřístupný, jel uprostřed svých strážů s pevnou tváří bez výrazu a nedíval se napravo ani nalevo.

Poblíž něj jela - jak předpokládala - skupinka jeho oblíbenců, otrokyň a konkubín. Byla tam štíhlá dívka s rozcuchanými světlými vlasy, s řetězy posázenými drahokamy a s tělem zahaleným do šatů zdobených kožešinkou, avšak s nahými nohama vystavenými prudkému slunci. Když je míjeli, naklonila se k Jalakovi a něco mu zacvrlikala. Po Jalakově druhé straně jel štíhlý a elegantní chlapec, roztomilý mazlíček. Byl totiž přesprávně nastrojený, ozdobený šperky a navoněný, že nemohl být ničím jiným.

Za Jalakem a jeho oblíbenci následoval průvod žen, mezi nimiž upoutávala pozornost rudovlasá žena (které již nyní vlasy začínaly místy šedivět): Melora. Rohana pocítila náhlou slabost. Byla na ni sice připravená, protože k ní Melora přicházela v myšlenkách, ale když ji takto spatřila, změněnou k nepoznání (*A nechť mi Cassilda odpustí, já*

bych ji poznala kdekoli a kdykoli...), pocítila, jak ji zaplavuje taková bolest a lítost, že se v ní brzy úplně utopí a omdlí.

Kindra jí bolestivě sevřela paži a nehty zabořila do masa, takže se Rohana okamžitě vzpamatovala. Nyní nastává její chvíle, jediný okamžik, kdy v celé akci může být užitečná. Soustředila se a navázala v myšlenkách kontakt se svou příbuznou.

- Meloro!

Pocítila šok, záškrub a rozrušení. Začala mít najednou obavy, že kdyby ji Melora tady mezi davem spatřila, mohly by vzbudit nežádoucí pozornost.

- Hlavně nic neprozrad'. Nehledej mě ani očima, vůbec si mě nevšímej, má drahá. Jsem tady blízko u tebe, mezi Svobodnými amazonkami.

- Rohano! Rohano, jsi to vážně ty?

Rohana ze svého místa v davu spatřila, že Melora našťestí na sobě nedává nijak znát, že o ní ví, a pocítila náhlou a hlubokou hrđost na její statečné chování. Oči neměla zcela zjevně upřené vůbec na nic, jenom tak seděla ve svém sedle a její vyzábělý, hubený a ustaraný obličej nevyjadřoval kromě nesmírné únavy a bolesti vůbec nic. Rohanu náhle přepadly obavy a pochybnosti. Napadlo ji: *Ona je tak těžká, každou chvíli musí přijít její hodinka, to dítě ji celou táhne k zemi. Jak se nám jenom podaří bezpečně ji odsud dostat? A okamžitě k ní tuto otázku v duchu vyslala.*

- Zvládneš jízdu na koni, Meloro, když jsi v takovémto stupni těhotenství?

Odpověď zněla téměř nezúčastněně: *-Jak málo toho víš o Suchozemcích! Bude se ode mne očekávat, že na koni budu jezdit téměř až do chvíle porodu. Pak se její myšlenky zabarvily prudkou nenávistí a vztekem: Udělám všechno, co bude v mých silách. Abych se osvobodila, projedu třeba celým peklem!*

Potom kousek po kousku předávala Rohana Meloře vzkaz od Kindry. Její odpověď obdržela ještě předtím, než průvod prošel náměstím s tržištěm. V závěru průvodu šlo několik strážných, kteří lhotejně rozhazovali do davu malé mince v podobě měděných kroužků, zabalené ovoce a kousky sladkého masa. Bez zájmu přihlíželi, jak se po nich vrhali chudobní žebráci. Kindra a Rohana, které tuto bolestnou podí-

vanou nemohly snést, se navrátily zpátky do stánku Svobodných amazonek. Když byly opět v bezpečí, začala Rohana sdělovat informace, které obdržela.

„Jalak spí v místnosti v severním křídle budovy, společně se svými soudobými oblíbenkyněmi a Melorou. Ne proto, že by měl nějakou obzvláštní chuť sdílet s ní lůžko, povídala mi, nýbrž proto, že je v současné době jeho nejceňnějším majetkem, když nosí jeho syna, takže ji nenechá ani na okamžik bez dohledu. V místnosti nebývají žádné strážce, ale v předpokoji jsou dva strážci a dva *cralmacové* ozbrojení noži. Až do jejího posledního otěhotnění spala Jaella - to je její dcera - spolu s ní v jednom pokoji. Potom byla přestěhována do místnosti vyhrazené pro královské dcery. Stěžovala si, že kvůli hluku, který dělají ty malé, nemůže vůbec spát. Jalak je ke svým dcerám nesmírně shovívavý, pokud jsou hezké, a Jaelle přidělil zvláštní místnost, kterou sdílí se svou pečovatelkou. Je na nejvzdálenějším konci apartmánu pro královské děti s okny vedoucími na dvorek s černicovými stromy.“ Odhadla další Kindřinu otázku a rychle dodala: „V hlavě mám vyrytý podrobný plán budovy tak přesně, že pro mě nebude vůbec žádný problém nakreslit ho na papír.“

Kindra se zasmála a pravila: „Vážně, lady, vy byste se jednoho dne mohla docela klidně stát Svobodnou amazonkou! Možná je to k naší škodě, že jste se sama nerozhodla stát se jednou z nás.“ Poodešla k ženám ve stánku a tiše jim řekla: „Prodejte všechno, co půjde. Co se do večera neprodá, necháme tady. Stánek nestrhávejte, protože když ho necháme stát, budou předpokládat, že se sem ráno zase vrátíme. Ujistěte se, že koně, na kterých jsme přivezly náklad, budou osedlaní pro Meloru a její dceru...“

Rohaně se odpoledne zdálo být úplně nekonečné. Nejhorší na tom všem bylo, že se musela chovat naprosto přirozeně a normálně jako jindy. Nebo alespoň tak, jak to pro ni jenom bylo možné, chovat se přirozeně ve vzdálené a neznámé zemi, jejíž zvyky jí byly naprosto cizí. Vší silou se snažila chovat se klidně, protože věděla, že by to amazonky, které zcela v klidu prodávaly své zboží, staraly se o zvířata a oddychovaly v táboře, jenom znervózňovalo. A přesto, když se odpoledne začalo naklánět, se jí zdálo, že spatřuje některé znaky, svědčící o tom, že přece jenom nejsou vůči nadcházející bitce tak úplně lhostejné. Camilla seděla se zkříženýma nohama vzadu ve stánku, brousila

si svůj veliký nůž a pískala si přitom podivnou a trochu falešnou melodii, z níž Rohaně po chvíli začaly úplně trnout zuby. Kindra vsedě kreslila do písku různé vzory a pak je zase rychle špičkou nohy mazala. Rohana přemýšlela, jak svůj čas asi tráví Melora, ale odolala pokušení a nenavázala s ní v duchu kontakt. Jestli se Meloře podaří do večera si trochu odpočinout, tak ať na to má naprostý klid.

- *Ale jak jenom pojede? Vypadá, že její hodinka už přijde tak za tři dny, ne-li dřív!*

Konečně se veliké rudé slunce začalo pomaloučku sklánět ke kopcům na obzoru. Rohaně připadalo, že žádný den v jejím životě zatím neplynul tak namáhavě a hodiny se nikdy neprodložovaly tak do nekonečna. *Dokonce ani ten den, kdy se narodil můj druhý syn, kdy se mi zdálo, že mě celé hodiny trhá mučivá bolest ve dví... Tehdy se s tím totiž alespoň dalo něco dělat. Zatímco teď můžeme jenom čekat; čekat a čekat...*

Kindra, procházející právě kolem, jí řekla: „Dnešní den musí vaši příbuzné připadat ještě delší než vám, paní.“ Rohana se pokusila o úsměv. Byla to naprostá pravda.

„Modlete se k Bohyni, aby na lady Meloru nepřišly porodní bolesti již dneska,“ pravila Kindra. „To by byl konec všem našim nadějím. Možná by se nám mohlo podařit zachránit její dceru, ale jestli bude celý hrad osvětlen a porodní báby budou pobíhat sem a tam... To by nám situaci nesmírně ztížilo.“

Rohana se zhluboka nadechla. *Může to na ni přijít každou chvíli...* Pokusila se zformulovat si v duchu modlitbu ke svaté Cassildě, matce Sedmi panství. Zdálo se jí však, že její modlitba uvízla v mrtvolném vzduchu a vyčkávala, podobně jako všechno ostatní tady...

A přesto, stejně jako všechno smrtelné jednoho dne musí skončit, i tento den se nachýlil ke svému konci. Ženy ze Suchých měst v závojkách a s řetězy na rukách se začínaly shromažďovat na tržišti, aby nakoupily vodu u veřejné studny. Opětovně se zastavovaly a přes zjevné pohrdání bylo vidět, že jsou pohledem na volně se pohybující amazonky, starající se o zvířata a vařící si jídlo, zcela fascinovány. Rohana nabízela svoji pomoc, kde jen to šlo, neboť všechno bylo snazší, když se něčím zaměstnávala. Sledovala, jak suchoměstské ženy přicházejí na tržiště, a myslela na Meloru, jak má ruce spoutané řetězy posetými drahokamy a tělo obtížené nenáviděným dítětem Jalaka. *Bývala tak*

svěží a pohyblivá, když byla malá holka. Bývala tak rozpustilá a hravá...

Dojedly a Kindra naznačila Rafaelle, aby vzala do rukou harfu a zahrála několik tónů. Tiše pravila: „Pojďte všechny blíž a poslouchajte. Ale chovejte se přitom, jako byste naslouchaly pouze hudbě. „

Rohana se tiše optala: „Umíte zahrát Baladu o Hasturovi a Cassildě?“

„Ano, paní.“

„Já ji zazpívám. Je velice dlouhá a můj hlas,“ dodala s omluvným úsměvem, „není tak slabý, aby bylo kolemjdoucím nějak podezřelé, že mi tak potichu nasloucháte. Ale současně není natolik silný, aby Kindra nemohla tiše mluvit a vy ji poslouchat.“

Kindra, potěšená tím, jak Rohana rychle pochopila její plány, spokojeně přikývla. Rafaela zahrála krátký úvod a Rohana rozechvělým hlasem začala zpívat:

„Hvězdy se odrážely ve vodě
a ve tmě se utápěla blata,
pole ztichla, stromy i kamení...”

Všechny ženy se shlukly do těsného kroužku, jako by chtěly pozorně naslouchat starodávné baladě. Rohana slyšela, jak jí kolísá hlas, a vši silou se ho snažila zpevnit. A také se musí nějak rozpomenout na všechny zdánlivě nikdy nekončící sloky a zpívat po celou dobu, kdy Kindra bude tichým hlasem každé z amazonek rozdávat podrobné pokyny, co dělat. *Bud' silná, přikazovala. si. Toto je něco, co dozajista zvládneš, ony mají před sebou neporovnatelně obtížnější úkoly... A nebezpečnější, budou i bojovat...*

I přesto, že to jsou ženy. Byla jsem naučená, že bojování je záležitostí mužů, že já bych nikdy nemohla při sobě nosit nůž, zaútočit, vidět prýštlící krev, možná utřít rány, umírat...

Sakra, zpívej, Rohano! Přestaň přemýšlet a zpívej!

„Ležel a odpočíval na pobřeží,
všude kolem něj písek jen,
až Cassilda k němu dorazila

a jeho smrtelné jméno zavolala...”

Když se vši silou pokoušela vybavit si následující verše, zaslechla, jak Kindra napjatým hlasem upřesňuje podrobné informace, kterých se jí dostalo, a ukazuje na plánky, které předtím při světle ohniště nakreslila do písku.

„Jalak se svými oblíbenkyněmi a Melorou spí tady. V jeho pokoji nejsou žádné stráže, ale venku...”

„Cassilda zaplakala a prchla v dál,

Camilla u něj poklekla a zvedla jeho tvář.

Opustil svůj nesmrtelný žár

pro touhu smrtelného člověka.

Bílý chléb a víno, rudé ovoce...”

„Ne, kruci, přeskočila jsem sloku,” pravila a rozzlobeně přestala zpívat. Vzápětí si však okamžitě uvědomila, že na tom vůbec nezáleží, protože ji ve skutečnosti stejně nikdo vůbec neposlouchá.

„V ranní záři na svých holubicích přilétla

skromná Camilla se sklopenou hlavou.

Jedl a pil smrtelných světlo.

Když jeho záře začínala blednout

a stávala se šedým všedním dnem,

Cassilda opustila své zářící království,

aby mu do rukou hvězdnou květinu vložila,

než na něj dopadne smrtelných prokletí...”

„Dá se do oken vlézt po žebříku?” zeptala se Gwennis a Kindra na ni vyjela: „To by možné sice bylo, ale v takovém případě bychom musely nějaké žebříky vůbec mít! Chce se ještě někdo na něco zeptat, ovšem pokud to bude dotaz o něco inteligentnější, než byl tento! Máme sice před sebou ještě čas, který musíme nějakým způsobem utlouct, ale tolik ho na druhou stranu zase taky nemáme.”

„Do Alarova srdce padla

střepinka z nejtmařejších pekel,
šílenství ho zachvátilo
a on znovu zvolal Zandruovo jméno.
V tmavé výhni ukul
temně planoucí ostří.
Na ně vrhl pak veškeré prokletí...”

„Devro a Rimo, vy zůstanete tady, a jakmile nás zase spatříte, dáte se do pohybu. Zajistíte, že strážé u brány nevydají ani hlesu...” pohlédla Kindra významně na Rimu.

Silná žena položila ruku na svůj nůž a se zlomyslným úsměvem přikývla. Kindra pokračovala: „Camillo, ty z nás jezdíš nejlíp. Vezmeš proto dítě s sebou do sedla. Lady Rohano... *Ne, zpívejte dál!* Vy budete muset jet vedle Melory a dávat dobrý pozor na to, co bude potřebovat. My všechny budeme mít spoustu práce s tím, abychom se vyhnuly jakémukoli pronásledování a setřásly ze sebe každého, kdo by se za námi vydal.“ Rohana pocítila, jak se jí zmocňuje hrůza a jak se celá roztřásla jako králík ve vlčí tlamě. Hlas se jí změnil. Pokusila se zakrýt to zakašláním a pokračovala ve zpěvu, dobře si vědoma toho, jak slova motá jedno přes druhé:

„Neviděl jaksi jakýsi dar,
kterým Bůh obdařil smrtelnou ženu,
její pozemskou lásku se smrtelným mužem.
Dát člověku něco víc - a taky víc - života,
Camilla padla bez hlesu...”

Kruci, kruci, zase jsem přeskočila dva verše...

„A Hastur, zaštitěný vlastním srdcem,
sezna, že zemře jako každý smrtelník...”

„Lori, ty se postaráš o *cralmacy*. Vím, že znáš způsoby, jakými bojují. Mají dlouhá ostří... Ještě něco? Leeanne?”

„Nezapomeňte, že Suchozemci své meče někdy namácejí do jedů.

Snažte se, aby vás ani neškráblí. Mám sice mastičku, která by měla jejich nejnebezpečnější jedy neutralizovat...”

„Pak Hastur, syn světla, seznal,
(Tak vládl Zářivý praděd,
když odešel z Říše ohnivého),
že jeho hvězda bude zářit samotná...
Neboť na zemi vládnout nemůže,
způsobí-li smrtelné zranění.
V tu chvíli se vrátit musí
do svého vzdáleného království,
do jediného svého domova...”

„Nikdy jsme nebyly připraveny pečlivěji, než jsme nyní,” pravila Kindra tichým hlasem. „Už tu písničku skonči, Rafaello, a připrav si dýku.”

Rohana vděčně začala poslední sloku:
„Už nikdy mraky nepadnou do vln
na pobřeží smutného jezera.
Slzy a písně stále slyšet jsou
v nehybném a neprůhledném vzduchu...”

Stálo ji to obrovské úsilí, když věděla, že ji všechny poslouchají, i když jsou u toho nesmírně netrpělivé a nemohou se dočkat, až skončí.
Jenže po tom prahnu i já!

„Vystavěli město v pusté zemi,
kde královský syn počal vládu svou.
Na počest milované Camilly
opálovou hrobku vystavěli.”

Drobné postludium vynechala a nedočkavě vstala dřív, než Rafaela stačila odložit harfu. Již dříve odpoledne si sbalila svých pár věcí, které si na tuto akci vzala, do malého balíčku. Uvnitř stanu ve světle

jediné zastíněné svíčky se hbitě pohybovaly amazonky, balily jídlo a další nezbytné věci do postranních vaků u sedla. Rohana je mlčky pozorovala. Devra a Rima se přesunuly k městským branám a Rohanu zachvátil další třes: ony jdou zajistit, aby brány byly volné a nestřežené, až odsud budou ve spěchu prchat...

Nebud' přecitlivělá! Stráže jsou Suchozemci, kteří si smrt zaslouží desetkrát víc...

Ale vždyť jim vůbec nic neudělali! Určitě je mezi nimi spousta dobrých mužů, kteří se neprovinili ničím jiným než tím, že žili stejně jako jejich otcové a praotcové po celá staletí...

Rohana rozzlobeně tyto myšlenky potlačila. *Najala jsem si Kindriinu skupinu, abych odsud vysvobodila Meloru s její dcerou. Copak jsem si vážně na chvíli mohla pomyslet, že by se to snad obešlo bez krveprolití? Jestrábů se nezmocníš, pokud nevylezeš na útes.*

Kindra naznačila rusovlasé ženě, aby s ní poodešla kousek stranou, a tiše jí řekla: „Myslela jsem, že vás tady necháme hlídat naše věci. Ale teď se domnívám, že vás tam budeme potřebovat pro případ, že by vaše příbuzná vyžadovala podporu nebo nějakou pomoc. Půjдете, lady, s námi, ale buďte opatrná, kdyby se začalo bojovat, protože žádná z nás nebude mít čas vás chránit a Jalakovi muži si mohou myslet, že jste jedna z nás, a zaútočí na vás. Máte s sebou nějakou zbraň?“

„Mám toto,“ odpověděla Rohana a vyjmula malou dýku, kterou při sobě nosila kvůli osobní ochraně jako všechny comynské ženy. Kindra na ni pohlédla a snažila se zakrýt své opovržení. „To by vám v boji nijak obzvlášť nepomohlo. Ale jestliže prohrájeme - sice si to nemyslím, ale v tomto světě kromě smrti a sněhů příští zimy není vůbec nic jisté - jestliže tedy prohrájeme, alespoň vám to pomůže, abyste do Jalakových rukou nepadla živá. Jste na to připravena, *vai domna*?“

Rohana přikývla a doufala, že amazonka nepostřehne, jak se chvěje. A opět, jak tomu bylo často po celých dvacet dní, kdy se vyskytovala v jejich společnosti, jí prolétlo myslí, že Kindra má možná také trochu dar mimosmyslového vnímání, takže dokáže číst Rohaniny myšlenky častěji, než aby to bylo pouhopouhou náhodou, protože vzápětí jí amazonka na okamžik položila pevně svou ruku na rameno, jenom krátce a váhavě, aby se šlechtična nerozhněvala a neodmítla její soucit: „Má paní, vy si myslíte, že se žádná z nás ani trochu nebojí? Neučily jsme se nebát se, jenom odvážně jít a čelit strachu, jak se to

ženy v našem světě učí jenom málokdy.“ Odvrátila se a její příkrý hlas se opět rozezněl v temnotě: „Tak jdeme. Ty, Niro, půjdeš jako první, protože ty znáš cestu krok za krokem, zatímco my ostatní jenom z nákresů a plánů naší lady.“

Rohana následovala skupinku žen jako jedna z posledních. Slyšela, jak jí prudce bije srdce, až se jí zdálo, že jeho tlukot je tak silný, že musí být na prašných opuštěných ulicích slyšet. Pohybovaly se jako duchové nebo jako stíny, držely se při okrajích budov a neslyšně se podél nich kradly. Rohanu napadlo, kde se naučily pohybovat se tak tiše, a přistihla se, že má obavy domýšlet si cokoli. Na okamžik propadla panice a přála si, aby se do této akce nebyla vůbec pouštěla, aby byla zase zpátky doma v bezpečí na ardaiském hradě na samých hranicích Hellersu. Přemýšlela, jak se asi mají její děti, když s nimi není, jak si asi počíná její bratranec, který před několika lety převzal po smrti jejího manžela obchodní záležitosti, co se právě odehrává daleko v jejich hornatém kraji. *Tohle není vůbec nic pro mě. Proč jenom jsem sem chodila? Válka, msta, záchranné akce, to jsou všechno mužské záležitosti!*

Jenže muži Meloru ochotně obětovali a nechali by ji bídne zahynout v zajetí! Napřímila záda a pokračovala v průvodu, snažíc se podobně jako ostatní amazonky našlapovat co nejtišeji a zbytečně neklopýtat o náhodné kameny v cestě.

Město bylo jako labyrint. A přesto netrvalo dlouho, a ženy před ní se zastavily, stáhly se do úzkého kroužku a pohlédly přes prázdný, jakoby vymetený dvůr šlechtického sídla, kde vládl Jalak Shainský. Byla to velká hranatá budova z vyběleného kamene, která se slabě leskla ve světle malého vypouklého měsíce. Šlo o pevnost bez oken, stráženu u dvou dveří vysokými strážci v Jalakových barbarských uniformách. Amazonky se potichu otočily a proklouzly ve stínu podél budovy. Rohana slyšela, jaký má Kindra plán, a zdál se jí dobrý.

Dveře do všech domů v Shainse byly stráženy, takže přímý útok by zcela jistě nevyhrály. Ale kdyby se jim podařilo proklouznout malou brankou na dvorek a projít zahradou, která by snad v tuto hodinu mohla být úplně prázdná a opuštěná, mohly by se nestřeženým postranním vchodem dostat do domu a pak i do Jalakovy místnosti.

Když zpívala, slyšela, jak Kindra říká: „Naší velikou nadějí je to, že tady v Suchých městech vládl po několik měsíců klid a mír, takže

stráže jsou poněkud unuděné a ne tolik ostražitě, jak tomu tady obvykle bývá.“

Rohana zahlédla stráž u postranní branky. *Drahá Evando, ať je tam jenom tento jeden.* Postával u zdi. Do tváře mu neviděla, ale byla telepatka, a přestože on k ní žádné myšlenky nevysílal, zcela zřetelně slyšela, jak se nudí a jak by uvítal něco naprosto nečekaného, třeba i náhlý ozbrojený útok, jenom aby mu jeho stráž uběhla rychleji.

„Gwennis,“ zašeptala Kindra, „je to teď na tobě.“

(Když byl plán navrhován a schvalován, Gwennis nasupeně protestovala: „A musím to být skutečně já?“ Kindra jí jenom suše odpověděla, že ano, protože je z nich nejhezčí.) Nyní však žádné protesty nenastaly, celá skupina udržovala přísnou disciplínu. Když Gwennis házela na zeď kamínek, Rohana ucítila, jak si amazonka pomyslela: *Toto je nejriskantnější část našeho plánu...*

Stráž se napřímila a zpozorněla.

Je tedy ostražitý. Musíme ho dostat od té zdi na otevřené prostranství, doprostřed dvorku, přemýšlela Kindra.

Gwennis si rychle odepnula nůž a dýku a roztrhla si vpředu tuniku. Vstoupila do měsícem osvětleného dvorku. Strážce náhle zpozorněl, a když pak spatřil, že to je jenom osamělá žena, zřetelně se mu ulevilo.

Využíváme toho, to je pravda. Využíváme toho, že Suchozemci po celá staletí pohrdají ženami jako bezmocnými a bezbrannými bytostmi a zacházejí s nimi jako se svým majetkem. Jako s obětmi, uvažovala hořce Kindra.

Strážce neváhal déle než půl minuty, odlepil se od dveří a rozhodným krokem vyšel vstříc mladé dívce. „Hej, holčičko, jsi tady sama, vid’? Ale že ty jsi jedna z těch amazonek? Začaly tě už nudit, a tak ses vydala hledat lepší společnost, co?“

Gwennis ani nezvedla oči. Rohana slyšela, jak se i o tomto dohodovaly. („Já ho nebudu svádět, aby v tom našel svoji smrt. Když si bude hledět svého, může si tím zachránit vlastní kůži. Nebudu se snižovat a používat staré ženské triky.“) Ale strážce už se pohnul ze svého místa a Gwennisina mlčenlivá lhostejnost vzbudila jeho pozornost. Rychle k ní přistoupil a pravil: „Aha! Přistihl jsem tě bez nože, který s sebou jinak pořád nosíš, vid’? Ted’ konečně zjistíš, co to znamená být opravdickou ženou. A kdo ví, třeba se ti to i zalíbí. Pojd’ sem, maličká,

ukázu ti něco moc..." natáhl se po dívce, drsně ji k sobě přitáhl a druhou rukou jí ucpal ústa, aby nemohla vykřiknout... Slova mu uvízla v krku a změnila se ve sten, protože Lořin dlouhý nůž mu s chladnou přesností právě prořízl hrdlo. Po chvíli už se nad ním Lori skláněla, aby mu rychle uštědřila ještě jeden smrtící úder přímo do tepny pod uchem. Kindra s Camillou ho odtáhly do stínu u zdi, aby ho nemohl žádný kolemjdoucí uvidět. Gwennis pomalu vstala a otírala si ústa, jako kdyby z nich chtěla setřít hrubý strážcův dotek. Kindra se sklónila k opasku mrtvého muže, nahmatala svazek jeho klíčů a začala je jeden po druhém zkoušet. *Je zamčeno zvenčí, nikoli zevnitř. Je to zcela zjevně ochrana před tím, aby odtud žádné ženy neutekly, nikoli proti nějakým možným vetřelcům...*

Zámek byl zarezivělý a Rohaně, která se na tiché ulici téměř třásla, se zdálo, jako by skřípal tak hlasitě, že by byl schopen probudit celé město. Po chvíli však povolil a dveře se neslyšně otevřely. Skupinka amazonek se vplížila dovnitř a tam se ženy přitiskly ke zdi, aby za sebou mohly zavřít dveře.

Stály v tiché a opuštěné zahradě. Tady v Suchých městech rostlo kromě trnitých keřů jenom velice málo zeleně, pokud ovšem nebyla vysázená. Avšak Jalak, tyran ze Shainsy, ukrátil na nějakých výdajích a vytvořil pro sebe a pro své ženy a milenky menší oázu. Stříkala tu spousta fontán, vysoké stromy se skláněly nad hlavami, záhony překypovaly kvetoucími květinami a omamně voněly. Amazonky se pustily podle Kindrou nakresleného plánu téměř neslyšně po kamenité cestičce. Zastavily se až ve stínu hájku černicových stromů.

„Leeanne,“ zašeptala Kindra.

Když se štihlá a bezpohlavní postava začala pohybovat, Rohana si uvědomila, že míří k místnosti, kde spí Melořina dvanáctiletá dcera se svojí pečovatelkou. Rohana se při pohledu na ni nedokázala ubránit myšlenkám, jak asi tato bezpohlavní amazonka o sobě může smýšlet. *Za ženu se zcela jistě nepovažuje. Považuje se za muže? Za něco nedefinovatelného třetího?* Netrpělivě toho však zanechala. *To je pěkný nesmysl, přemýšlet o tom právě nyní!*

. Pohnuly se směrem k nestřeženým dveřím vedoucím do zahrady a po chvíli už byly uvnitř domu. Rohana, která se v duchu rozpomínala na spojení s Melorou, se počala sunout přímo k hlídané místnosti, kde spal Jalak.

Je Melora vzhůru a očekává je? Celé dopoledne odolávala pokušení navázat se svojí sestřenicí telepatický kontakt. Nyní však okamžitě vklouzla do jejích myšlenek a dlouho zanedbávaná schopnost se jí plně navrátila.

- *Meloro! Meloro!* Náhle se ocitla uprostřed zapomenutých pocitů setkávání myslí a sama se stala Melorou, sama...

...Ležela tiše a dívala se do zdi. Každíčký sval měla napjatý, přestože se snažila uvolnit a trpělivě čekat... V těle jí prudce kopalo dítě a ona si unaveně pomyslela: *Jsi tak velký a bujarý, synáčku, a nechť mi Avarra odpustí, nemám vůbec to srdce chít, abys zemřel. Není to tvoje chyba, je to jenom tvoje smůla, že jsi Jalakův syn...*

Opravdu se to dneska v noci stane? Co stráže...? Jak, jak to jenom všechno půjde? Vytanula jí na mysl vzpomínka, která v ní byla předlouhé dny a noci již po celých deset let, jak její nevlastní bratr Valentýn, celý zbrocený krví, sténal a naříkal, když mu zaživa osekali všechny prsty, a jak umíral po mnoha a mnoha dalších zvěrstvech, jež na něm byly napáchány... *Ach, Evando, Avarro, Aldonesi, Pane světla, ušetři Rohanu...*

Ne! Nesmím na to teď myslet! Musím být silná...

S vypětím veškerých sil se jí podařilo postupně se uvolnit.

Jalak teď spal prvním, nejhlubším spánkem této noci. Za ním spatřila v matném měsíčním světle, dopadajícím sem oknem ze dvora, bledé postavy jeho dvou oblíbenců, sdílejících s ním lůžko. I ti spali. Danette byla nahá a zakrytá pouze svými dlouhými vlasy. Garris ležel na zádech, dotýkal se Jalakova dlouhého těla a trochu chrápal. Zpočátku ji to popouzelo a přepadal ji hněv, až se málem rozplakala. Avšak po deseti letech pociťovala už jenom unavenou úlevu, že ona s ním lůžko sdílet nemusí. Během těch měsíců, kdy nosila Jalakova syna, k ní byl hrdý otec dokonce nesmírně laskavý a dobrosrdečně jí povolil vlastní lůžko ve vlastním pokoji, aby se mohla vyspat do sytosti a v klidu. Již roky bývala - podobně jako ostatní ženy ze Suchých měst - na noc uvolňována z řetězů, které musela nosit přes den. Jenom když některá z žen byla příliš vzpurná, musela trávit v řetězech celé dny i celé noci. Když měla ruce volné, vrhala se mu v prvních letech několikrát na jeho obnažené hrdlo... Ale brzy s tím skončila, neboť si uvědomila, že ho tím jenom baví a vzrušuje.

Chudák Danette, jak ta mě nenávidí a celá září, že zabrala moje místo v Jalakově posteli. Nikdy se nedozví, jak ochotně jsem jí ho předala! A moje dítě, chudáka, nenávidí ještě víc než mě, obzvláště když ví, že ona sama je neplodná. Kdybych tak neplodná mohla být já. Garrisovi nepřeju nic špatného. Rodiče ho prodali do ardcarranského bordelu, když byl ještě docela malý chlapec, stejně starý, jako je teď Jaella... Ten má Jalaka rád podobně jako já... Možná ještě o něco méně. Ať už se Suchozemci ke svým ženám chovají, jak chtějí krutě a bezcitně, existují alespoň zákony a tradiční zvyky, které ženy do jisté míry ochraňují. Nic takového ovšem pro Garrise a jemu podobné neexistuje. Chudáček malý... Stále pláče... Tato noc bude ještě hodně dlouhá...

Napřímila se a všechny nervy měla záhy v pohotovosti. *Co to bylo za zvuk?* V příštím okamžiku se rozletěly dveře a najednou byla celá místnost plná... žen? Jalak procitl se zabručáním, bleskurychle uchopil meč, který ležel vedle něj, aby ho měl ve dne v noci kdykoli po ruce... Křikl na strážce... Ale nikdo ho neslyšel. Nahý vyskočil z postele, vykřikl znovu a vrhl se na první ženu, která u něj stála nejbliž. Zahnalý ho do kouta a Rohana - přestože v duchu byla napojena na Melořinu myšlenku: *Kde jenom ty strážce mohou být?* - spatřila, jak ho amazonky přitiskly ke stěně, viděla, jak se ztrácí za něčím, co se podobalo stěně z žen, a jak do něj začaly bodat svými noži. Spatřila dlouhý nůž, kterým mu Kindra přerázla šlachy vzadu pod kolenem. Zavyl a padl k zemi jako podřátý. Danette s očima otevřenými dokořán poklekla na posteli a ječela.

„Garrisi! Garrisi! Vezmi si jeho meč! Vždyť to jsou jenom ženy!!!“

„Ať je ta děvka zticha!“ řekla Kindra a Camilla ji umlčela polštářem, který jí přitiskla na ústa. Garris seděl na lůžku a s neskrývanou radostí hleděl na kvílejícího Jalaka, svíjejícího se v bolestech na podlaze. Rohana sundala z nohou postele kožešinový plášť a přehodila ho přes Meloru, která na sobě měla jenom tenkou noční košili. „Jdeme! Rychle!“

Podpírána svojí sestřenicí a z druhé strany amazonkou, vyklopýtala Melora do chodby, kde jí uklouzla noha v kaluži krve, stékající od zabitého strážce. To jsou všichni mrtví? Opravdu všichni?

Dokonce i Jalak přestal kvílet. Jsou mrtví, nebo jenom upadli do bezvědomí z velké ztráty krve?

Pootevřenými dveřmi spatřila Garrise, jak hbitě uchopil Jalakovův meč. Nira zavrčela a sáhla po svém meči také, ale Garris kolem ní jenom proběhl a ani se na ni nepodíval. Zmizel v hale a v hlavě zcela zjevně neměl žádnou jinou myšlenku než to, jak se ze svého vězení dostat co nejrychleji pryč.

Rohana pomohla vyvést Meloru do noční zahrady. Bylo tu takové ticho, až jí to bralo dech. Jenom fontány tryskaly a stromy si nerušeně šuměly ve větru. Z hradu se neozýval žádný zvuk ani nebylo vidět jediné světlo, které by prozrazovalo, že tam někdo je. Osm nebo deset Jalakových ozbrojených mužů - a možná i on sám - leželi mrtvi.

Jedině Jalakovi se podařilo jednu ránu vrátit. Nira měla poraněné lýtko, takže kulhala a Camilla ji musela podpírat. Přistoupila k nim Lori a sklonila se, aby jí ránu rychle ovázala šátkem a upevnila páskem své tuniky. Leeanne vystoupila z temnoty a v náručí nesla drobnou postavičku v dlouhém nočním úboru a s bosýma nohama. Postavila dívku na zem a Rohana ve skrovném světle uviděla překvapenou a rozespalou tvářičku.

„Mami...“

„Všechno je v pořádku, dítě, nic se neděje. To jsou naši přátelé,“ odpověděla jí Melora zpěvným hlasem. Klopýtla a Kindra ji zachytila pod paží.

„Můžete chodit, paní? Jestli ne, tak vás budeme muset nějak odnést...“

„Ne, není třeba. Zvládnu to sama.“ Melora však znovu klopýtla a musela se opět zachytit Rohaniny paže. Pomyslela si: *Poprvé za těch dlouhých dvanáct let jsem konečně venku, volná, s nespoutanýma rukama. Dokážu vůbec chodit? Mohla bych utíkat, létat.* Spěchala mezi nimi, klopýtala a nakonec úplně ztratila přehled o tom, kam ji vlastně vedou. *Kamkoli. Klidně kamkoli, hlavně pryč odsud, co nejdál. Jako Garris... Chudáček malý, doufám jenom, že ho nezačnou pronásledovat kvůli Jalakově vraždě...*

Pocítila prudkou bolest v boku a v zádech a cítila, jak ji nenarozené dítě tíží a táhne k zemi. Nevěnovala tomu však pozornost.

Jsem volná. Já jsem volná! Klidně bych ted' mohla i zemřít a byla bych šťastná. Ale umírat nesmím, abych je nezdržovala...

Na prázdném tržišti stály opuštěné stánky. Ze tmy v místě, kde na

ně čekali koně, vystoupily Devra a Rima. „Brány jsou volné,“ pravila Rima a učinila výmluvné gesto, při němž si přejela prstem přes krk.

„Tak jdeme. Nechte tady všechno, kromě svých zavazadel a jídla,“ přikázala jim Kindra a zavedla Meloru ke koni, na němž bylo dámské sedlo. „Než na koně vylezete, *domna*, tak se prosím převlékněte do těchto šatů. Možná vám tak docela nepadnou, ale je to pořád o něco lepší než jet v noční košili.“

Melora ucítila, jak jí Rohana ve tmě pomáhá přetáhnout košili přes hlavu, pomáhá jí do dlouhých a volných kalhot a uvazuje jí je kolem pasu. Pak jí ještě přes hlavu přetáhla tuniku zdobenou kožešinovým lemem. Slabá vůně, linoucí se z jejich věcí, na ni zapůsobila tak, že se málem rozplakala vděčností, neboť jí to připomnělo koření a byliny, které se používaly k pročištění vzduchu téměř v každé domácnosti na území Sedmi panství. Potlačila vzlyky, Rohana jí pomohla do sedla a na nohy jí navlékla příliš velké semišové boty.

Melora se kolem sebe úzkostlivě rozhlédla, aby zjistila, kde je Jaella. Spatřila, jak ji jedna z amazonek zabalila do pláště a vzala ji s sebou do sedla, kde ji usadila za sebe. Jaella tam udiveně seděla, po zádech jí splývaly dlouhé, rovné vlasy a byla tak vzrušená a plná překvapení, že se ani na nic nevyptávala.

Kindra uchopila opratě Melořina koně a pravila: „Sed'te úplně klidně, paní. Koně vám sama povedu.“ Melora se pevně chytila hrušky sedla (jet obkročmo bylo po tolika letech tak nezvyklé!) a celá napjatá sledovala, jak ji Kindra vede do čela malého procesí. Vůdkyně amazonek ještě tichým hlasem řekla: „A teď odsud koukejme všechny hodně rychle uhánět. Máme před sebou asi tak pět hodin, než vyjde slunce a někdo objeví, že tu Jalak leží zbrocený krví. A během následujících tří tuctů let, ať už nás provází jak chce velké štěstí, nebude žádná kůže Svobodné amazonky v Suchých městech stát ani *sekal*. Tak jdeme!“

Vyrazily. Melora, pevně usazená v sedle a vši silou se snažící ubránit se otřesům (přestože si plně uvědomovala, že Kindra koně vede vzhledem k jejímu stavu skutečně ohleduplně), na okamžik ještě jednou pohlédla na ponuré obrysy zdí Shainsy.

Už je to za mnou, pomyslela si. Celá ta noční můra už je za mnou. Trvala plných třináct let. Jalak tam leží v krvi, zmrzačený přetnutím podkolenních šlach na celý zbytek svého života, možná že i umírá.

Ale pevně věřím, že neumře. Mnohem horším trestem by pro něj bylo, kdyby žil dál s mučivým vědomím, že mu to všechno napáchala skupina žen!

Jsem pomstěna, i Valentýn. A Jaella bude žít svobodně! Ujízďely do noci, aniž by byly pronásledovány.

3. KAPITOLA

Až do konce svého života nebude moci lady Rohana Ardaisová zapomenout na tu šílenou jízdu při úprku ze zdí Shainsy, kdy jakýkoli sebemenší šramot za nimi by znamenal, že byl Jalak - ať již živý nebo mrtvý - nalezen a že se honba za nimi již počala.

První hodinu byla velická tma, a tak jí nezbývalo nic jiného, než aby se slepě řídila pouze dusotem kopyt ostatních koní a před. sebou přitom viděla jenom matné stíny. Pak nad obzor vyšel nádherný a zářivý půlměsíc Kyrrdisu, takže Rohana poznala, že do úsvitu zbývají ještě dvě nebo tři hodiny. V jeho modrozeleném světle dokázala jakž takž rozeznávat postavy ostatních koní a jejich jezdců.

Nyní již tempo zpomalily. Ani vynikající koně z Valerónských planin nedokázali udržet takový krok, jaký amazonky zpočátku nasadily. Přemýšlela, jak se mohlo Leeanne podařit poznat v takové tmě správnou cestu. Svoji pověst dokonalé stopařky mezi všemi amazonkami si nepochybně plně zasloužila. Viděla také, jak Jaella seděla schoulená vzadu za Camillou, která také podřimovala, a spala. Co si asi to dítě o tomhle všem tak může myslet?

Byla vychována v Suchých městech. Možná se jí tohle všechno zdá docela normální a obvyklé, všechny ty vraždy) noční jízdy) krádeže žen. Co když je loajální právě vůči Jalakovi? Je to koneckonců její otec.

Nikdo z nás nemá sebemenší představu, jaká vlastně Jaella ve skutečnosti je... Myslely jsme všechny jenom na Melořina přání...

Melora je telepatka. Musí vědět, co se odehrává v srdci jejího dítěte...

Poslední hodinu před úsvitem se zastavily, aby nechaly vydýchat koně. Leeanne se odebrala na vrchol nedalekého kopce, aby zjistila, nejsou-li přece jenom nakonec pronásledovány. Rima Rohaně vtiskla do ruky kus chleba a suchého masa a nalila jí do poháru položeného na hrušku sedla trochu vína.

„Najezte se a napijte, dokud můžete, paní. Jestli nás budou pronásledovat, nebudeme mít čas ani na malinkou snídani. Mezi námi a Carthonem je několik skrýší, o nichž Kindra ví, ale stejně je naše bez-

pečí ponejvíce závislé na podařeném a rychlém startu. Takže se pořádně najezte.“

Rohana poslušně žvýkala sousta, přestože měla v ústech sucho, a připadala si, jako by jedla nějakou starou vyschlou kůži. Nakonec jídlo odložila do kapsy jí neznámých kalhot amazonek s tím, že se jí možná později přece jenom podaří ho spolknout. Napila se trochu vína, ale bylo příliš kyselé, takže se téměř ani nedalo vychutnat. Vypláchla si jím tedy jenom ústa a víno hned zase vyplivla.

Ušla se svým koněm několik kroků a naslouchala, jak se jeho zrychlený dech pomalu zklidňuje. Roztržitě ho hladila po hlavě a opírala se o jeho teplé zpocené tělo. Jako již několikrát si na této náročné cestě pomyslela, jak je dobře, že je ze svého vzdáleného domova na dlouhé vyjížďky spojené se sokolnictvím zvyklá. *Kdybych byla jednou z těch žen, které celé dny jenom vysedávají nad vyšíváním, už bych snad byla z bolesti v sedle polomrtvá.* Tato úvaha ji přiměla pomyslet na Meloru (*Jak ta musí být unavená!*). Prorazila si cestu mezi amazonkami, které slezly z koní, odpočívaly, jedly a potichu spolu rozprávěly. Povšimla si, že Jaella leží na zemi a tvrdě spí, zabalená v něčím plášti a zakrytá ještě dalším. *Alespoň to vypadá, že se o ni dobře starají. Nedala bych mnoho za to, že o dětech mají jen povrchní znalosti.*

Rozhlédla se, kde je Melora, a spatřila, jak jí právě Kindra pomáhá ze sedla. Než k nim však stačila dojít, zastoupila jí cestu Nira, ukázala na hrubý obvaz na svém lýtku a požádala ji: „Dokázala byste mi tu ránu při měsíčním světle lépe převázat, *domna*? Při jízdě mi to vadí víc, než jsem předpokládala. Nebo mám počkat, až se úplně rozední?“

Rohana pocítila chvilkovou netrpělivost, ale vzápětí, když si uvědomila, že Nira tu ránu utržila ve jménu jejich společné věci, se zastyděla. „Pokusím se. Pojď sem, ven ze stínu, tady je víc světla.“ Prohlédla brašnu u sedla, v níž měla pár věcí, co si s sebou donesla, a vylovila čistou a nenošenou košili, kterou roztrhala na proužky. Jako všechny ostatní šaty byla i tato košile pokryta pískem ze Suchých měst, ale jinak byla úplně čistá.

Obvaz i nohavici musela rozříznout nožem, protože byly slepené krví, která vytekla z rány. Nira tiše klela, ale ani sebou nethla, když jí Rohana polévala ošklivou ránu kyselým vínem.

Aspoň je ten děsivý nápoj k něčemu dobrý, pomyslela si. Pak ránu znovu pevně zavázala a přiložila na ni tlakový obvaz. „Mělo by se to

sešít, to ale přece jenom při měsíčním světle nezvládnou. Jestli to začne znovu krváčet, pokusím se udělat, co bude v mých silách, až bude světlo.“

Nira jí poděkovala. „Jen jestli ten prevít Jalak neměl ostří meče otrávené. Často se povídá, že Suchozemci...“

„Neměl,“ odvětila vedle nich tichým hlasem Melora. Rohana vstala a složila zbytky roztrhané košile. V měsíčním světle byla Melořina tvář špatně viditelná, ale i přesto Rohana spatřila, jak je napuchlá a vypadá vůbec nezdravě. „Jalak by to považoval za zbabělé. Jinak by to totiž znamenalo, že má obavy, že jeho rána není dostatečně silná a smrtelná. Ztratil by tím *kihar* - ztratil by tvář, čest nebo prestiž, jak vy říkáte, a muži jemu rovní by jím pohrdali, kdyby nosil jedovaté ostří.“

Nira nemotorně vstala a zkřivila obličej, když přenesla váhu na zraněnou nohu. Boty jí v písku skřípaly, jak nohu za sebou táhla. Smutně řekla: „To mě uklidňuje, lady, ale je to pravda, nebo jenom sentiment milující manželky?“

„Je to pravda, na čest celé naší rodiny,“ přísahala tiše Melora a hlas se jí trochu třásl. „A jenom můj Bůh ví, jak pramálo jsem byla Jalakovi milující manželkou a čímkoli jiným než kořistí jeho pýchy.“

„Nechtěla jsem vás ani v nejmenším urazit,“ odvětila Nira. „Ale ani se nebudu omlouvat, lady. Žila jste pod jeho střechou plných třináct let, a nezemřela jste. Já bych nepřežila, kdyby musel můj otec snášet takovou ostudu, přestože to není žádný velký comynský pán, ale drobný statkář v pohoří Kilghard.“

„Prolévala jste kvůli mně svoji krev, *mestra*. Jak bych se tedy mohla proti vašim slovům bránit, aniž bych byla nařčena z pýchy tak mocné a zlé, jako je Jalakova? Pokud jde o můj život - vidíte dobře ve tmě?“ Napřáhla zápěstí směrem k ní a položila na ně Niřiny prsty. I Rohana pak viděla a cítila, jak tvrdé mozoly od pout s řetězy tam Melora má. A nad nimi po celé délce zápěstí dvě dlouhé rozeklané jizvy. „Budu je tam mít až do smrti,“ pravila. „Poté, co jsem to udělala, mě přivazovali řetězy i na noc. A přivazovali mě tak pevně, že jsem sama nemohla ani jíst a musely mě krmit služebné, které mě také musely nosit do koupelny a na záchod.“ Hlas se jí při vzpomínce na přestálé ponižování zabarvil zlostí. „A když se mi to zahojilo, byla jsem v jiném stavu. Nichtěla jsem spolu se sebou zabít i nenarozené dítě.“ Pohlédla na postavu své dcery, která nerušeně spala ve tmě, za-

chumlaná v pláštích, a pokračovala: „Jak se vám ji podařilo dostat pryč? Jalak ji předal do péče svých nejběsilejších strážkyň...“

Leeanne se vrátila z kopce právě v okamžiku, kdy zaslechla poslední větu. „Vypadá to, že nás nikdo nepronásleduje. Ba dokonce se zdá, že mezi námi a Shainsou se nehne ani písečná myš. A co se pečovatelky vaší dcery týče, spí již spánkem spravedlivých. Ženy sice zabíjím velice nerada, ale ona na mě vyrukovala s dýkou. Mrzí mě, že jsem ji musela zabít před očima dítěte, ale neměla jsem na vybranou.“

„Já pro ni plakat nebudu,“ pravila rozhodně Melora. „Ani si nemyslím, že by bylo mnoho lidí, kteří ji budou oplakávat, a to ani v Jalakově domě. Byla mojí hlavní věznicí předtím, než se narodila Jaella, a já ji nenávidím snad ještě víc, než nenávidím Jalaka. On byl krutý, protože to bylo v jeho nejhlubší přirozenosti a protože tak byl vychován, ona však byla krutá proto, že v bolesti druhých nacházela potěšení. Pevně věřím, že Zandru její přítomnost u sebe v pekle řádně ocení, protože on má naprosto stejnou povahu jako ona. Kdyby mi někdy alespoň na okamžik svěřili nějakou zbraň, třeba u stolu, okamžitě bych jí proklála hrdlo, a to ještě dříve, než bych ji obrátila na sebe.“ Melora se otočila k Rohaně a prvně se nakrátko vroucně a nemotorně objaly. „Bredo... Stále ještě nemůžu uvěřit tomu, že to není jenom nějaký sen, z kterého se vzbudím v Jalakově posteli.“

Když Rohana ucítila ve svých dlaních Melořiny oteklé ruce a její vlhkou tvář na své, byl mezi nimi opět navázán duševní kontakt. Mohla do Melořiny mysli volně vstupovat, ba i víc: cítila její fyzické nepohodlí a bolest. Rohana zpanikařila: *Zvládne vůbec tu jízdu? Nezačne tady a teď uprostřed pouště a daleko od pomoci, rodit a zdržovat nás...?*

Melora pozvolna pustila Rohaniny ruce a kontakt se zmírnil. „Vidím, že toho o Suchozemcích víte jenom velice málo. Možná jste vůbec neměly příležitost se s jejich způsoby seznámit! Ode mě by se očekávalo, že budu na koni jezdit ještě i mnohem později než teď. Vůbec si o mě nedělejte starosti, bredó!“ Vzlykla. „Je to tak báječné, že spolu můžeme mluvit vlastním jazykem...“

. Rohana o ni měla nesmírné obavy. O porodnictví toho moc nevěděla, i když jako paní z Ardaису viděla celou řadu porodů. Věděla, že Melora teď ze všeho nejvíc potřebuje klid a péči. Ale amazonky na Kindřin signál už zase nasedaly na koně. Neměly na vybranou.

Kindra se přišla na okamžik podívat na Niřinu zavázanou ránu. „Doposud není ani známky po tom, že by nás někdo pronásledoval, ale s úsvitem se zvyšuje pravděpodobnost, že Jalaka či jeho tělo objeví. A já bych skutečně nerada bojovala proti jeho mužům nebo dokonce strávila zbytek svého života v řetězech v jednom ze shainských bordelů.“

I přes nespornou tmou byl Melořin lehký úsměv dobře patrný. „Se vši pravděpodobností nás ani nikdo pronásledovat nebude. Spíš - jakmile bude objeveno Jalakovo mrtvé tělo - se všichni jeho dědicové vrhnou na rozdělování majetku, manželek a služebnictva hradu. Získat zpět jeho vlastního syna s nespornými nároky na dědictví by byla poslední věc, která by je napadla!“

„Kéž je tomu při Aldonisovi tak,“ pravila Kindra. „Přesto však může nějaký Jalakův příbuzný chtít zachovat *kihar* a vydat se po našich stopách, aby ho pomstil. Nebo nějakého dědice může napadnout, že by bylo nejjistější, kdyby byl každý Jalakův možný dědic stoprocentně mrtvý.“

Melora křečovitě sevřela Rohaninu ruku, ale její hlas zůstal klidný. „Zvládnu dojet tam, kam bude potřeba.“ Očima zabloudila ke své spící dcerce. „Můžu si ji vzít do svého sedla!“

„Paní, jste sama dost těžká, váš kůň by takovou zátěž neunesl,“ odpověděla Kindra. „Ty nejlehčí z nás se o ni střídavě postarají, aby se mohla trochu prospat. Umí jezdit na koni? Máme pro ni náhradního, jestli to sama zvládne.“

„Ta uměla jezdit skoro dřív, než se naučila chodit, *mestra*.“

„Tak ji na něj posadíme, jen co se probudí. Teď ji necháme ještě chvíli spát,“ řekla Kindra a zvedla spící Jaellu do sedla. Pak se za ní vyšplhala, zatímco Rohana pomáhala nasednout své sestřenici. Melora byla neobratná a nemotorná, ale Rohana to nijak nekomentovala. Nebylo co říct; Kindra měla pravdu a obě to věděly. Zvedla otěže svého i Melořina koně a začala je převádět přes poušť.

Melora se roztouženě podívala na východ slunce. „V tuto hodinu jsem už tak dlouhá léta toužila - ani už sama nevím, jak dlouho -, aby začalo sněžit nebo alespoň pršet, aby kolem nebyl pořád jenom ten věčný písek a horký suchý vítr.“

Rohana něžně odpověděla: „Budou-li tomu bohové přát, *brede*, za

necelé desetidení budeš zpátky v našich kopcích a sníš budeš vidět při každíčkém východu slunce.“ Melora se usmála, ale zakroutila hlavou. „Můžu jet sama, nemusíš mi koně vést za opratě, bude-li to pro tebe tak lepší.“

„Mě to vůbec neobtěžuje, alespoň ještě chvíli,“ odvětila Rohana. Melora přikývla, zvrátila se do sedla a snažila se udělat si co největší pohodlí, aby se podle možností ochránila před prudkými pohyby zvířete.

Vyšlo slunce a Rohana si všimla, že jak pod kopyty koní ubíhá míle za míli, mění se i krajina. Rovná neúrodná písčná poušť ustoupila mírně zvlněným kopcům, které se rozprostíraly všude, kam jen oko dohlédlo, a zem byla pokryta nízkými trnovníky a šedivými keři. Zprvu se jejich vůně zdála být příjemná, ale po několika hodinách jízdy mezi keři, z nichž se dělalo vonné koření, měla Rohana pocit, že až bude o příštích zimních svátcích jíst zase kořeněné pečivo, že se jí snad zalkne. V krku měla sucho a téměř litovala, že už nemá to neskutečně kyselé víno, které nevypila. Melora vypadala každou chvíli unavenější a unavenější, ale ani jediným slůvkem si nepostěžovala. Celou cestu skoro vůbec nemluvila, jela se skloněnou hlavou a v kamenné tváři se jí zračilo úsilí a trpělivost.

Jak slunce stoupalo, světla stále přibývalo a bylo i o poznání tepleji. Některé z amazonek si přes hlavu přetáhly volné části tuniky. Rohana udělala totéž a shledala, že teplo je jí mnohem příjemnější než přímá záře paprsků. Právě přemýšlela, jak dlouho bude Melora schopná jet na koni - sama byla jízdou už tak unavená a ze sedla tak rozlámaná, že měla co dělat, aby se na hřbetě koně udržela -, když tu se Leeanne, která jela jako první, otočila, zvedla ruku a zavolala na Kindru, která se k ní rychle rozjela, zatímco ostatní postupně a pozvolna zastavovaly.

Po chvíli se k nim Kindra vrátila. „Před námi je strž s vodou a skalním převisem. Mohly bychom se tam skrýt před tím nejpalčivějším sluncem.“ Když sjížděly po cestičce, kterou jim ukázala Leeanne, Kindra zpomalila a přidala se k Rohaně a Meloře.

„Jak vám je, lady?“

Melora se pokusila usmát, ale podařilo se jí jenom lehce roztáhnout koutky úst. „Je to dobré, děkuji, *mestra*. Nepopírám však, že si nasmírně ráda odpočinu.“

„Tak to jsme na tom všechny stejně. Mrzí mě, že vás před tím nemohu nijak ochránit. Ale...“ dodávala omluvně. Melora ji však pohybem ruky umlčela. „Vím moc dobře, že jste vy i vaše družky pro mě riskovaly hlavu. I víc. Bůh je mi svědkem, že by mě nikdy nenapadlo stěžovat si na cokoli, co kvůli svému i našemu bezpečí podnikáte.“

Cosí v jejích slovech zbystřilo Rohaninu pozornost. Melořin hlas zněl na okamžik naprosto stejně jako kdysi: laskavě, velkoryse a se zdvořilostí, s níž stejným způsobem promlouvala k lidem postaveným na její úrovni i ke svým podřízeným. *Vždyť ona mluví tak, jak jsme mluvily, když jsme byly malé holky v Dalereuthu. Milostiplná Evando, skutečně existuje reálná naděje, že jednou z ní bude zase ta stará Melora, šťastná a svobodná?*

Voda byla ve špinavém rybníčku, necelých šest metrů velkém. Vypadala podivně a nezdravě, ale Kindra pravila, že jí nic není. Za ním se tyčilo několik tmavě rudých hrozivých skalisek, vrhajících na písek purpurové stíny. Rohaně na mysl přicházeli spíš hadi a štíři než vítaný chladivý odpočinek ve stínu. Nicméně i to bylo lepší než spalující zář poledního slunce v Suchých městech.

Rohana pomohla Meloře slézt s koně a nabýt rovnováhu. Zavedla ji do stínu pod skálou a pak odvedla koně k vodě. Kindra ji však zastavila. „Postarejte se o svoji sestřenici, lady,“ řekla, vzala jí z rukou uzdy obou koní a tichým hlasem se jí ještě optala: „Jak jí ve skutečnosti je?“

Rohana pokrčila rameny. „Zatím to nějak zvládá. Jinak opravdu nevím.“ Bylo jí naprosto jasné, že někdo, kdo o takovýchto věcech ví víc než ona, by řekl, že by Melora neměla na koně vůbec nasedat. Věděla to i Kindra, ale nedalo se s tím vůbec nic dělat.

„Vypadá to, že nás někdo pronásleduje?“

„Doposud ne,“ odpověděla Leeanne a Jaella, která sklouzla s koně, k nim přišla a uctivě se zastavila v patřičné vzdálenosti. *Mestra*, jak víte, že nás nikdo nepronásleduje“ Mluvila jazykem horské země s lehkým přízvukem, ale rozumět jí bylo dobře. Kindra se na dítě usmála.

„Neslyším za námi dusot žádných koní, ani nikde, kam moje oko dohlédne, nestoupá k nebi žádný oblak písku, který by zvířata zvířila.“

„Vy jste stejně dobrá jako nejlepší z Jalakových stopařů,“ pravila dívka s údivem. „Nevěděla jsem, že i ženy mohou být stopařky.“

„Protože jste svůj život zatím prožila v Shainse, nevíte toho o ženách ještě hodně.“

Jaella se dychtivě dotázala: „A povíte mi to?“

„Možná, když budu mít čas. Jenom pro začátek: víte toho o koních dost, abyste věděla, že musejí dostat napít a oddychnout si ve stínu?“

„Jé, to je mi moc líto, že vás zdržuju. Můžu vám alespoň nějak pomoci?“

Kindra děvčeti podala uzdu koně, na němž jela Melora. „Projděte se s ním chvíli, dokud se mu nezklidní dech a u sedla mu nevyschne pot. Pak ho zaveďte k vodě a dejte mu napít, kolik bude sám chtít. Myslíte, že to zvládnete?“

„Ale samozřejmě,“ odpověděla Jaella a odešla s uzdou v ruce. Kindra se za ní vydala s uzdou Rohanina koně. Rohana stála opodál a pozorovala Jaellu. Na svůj věk byla dost veliká, i když měla jemnou kostru, na hlavě jí zářily rudé vlasy a splývaly jí až do poloviny úzkých zad. Na sobě měla stále ještě noční košili z jemně utkaného suchozemského linexu s pečlivě propracovanými výšivkami, které ji probudily, a jedna z amazonek jí přes ramena přehodila obrovskou bundu. Na nohách neměla boty, ale přesto chodila po rozpáleném písku bez nejmenších obtíží. Rohaně se nezdálo, že by se děvče nějak obzvlášť podobalo matce, i když po Jalakovi toho také moc nezdědila.

Vrátila se k Meloře, která se natáhla na svoji jezdeckou pláštěnku a zavřela oči. Rohana na ni znepokojeně pohlédla, ale Melora okamžitě oči otevřela a zeptala se: „Kde je Jaella?“

„Pomáhá Kindře napojit koně,“ odpověděla Rohana. „Můžeš mi věřit, nic jí neschází a po celonoční jízdě vůbec nevypadá unaveně.“ Rohana se položila do chládku vedle sestřenice. „Kéž bych měla alespoň desetinu z její energie!“

Melora natáhla své štíhlé prsty a sevřela Rohaninu ruku do dlaní. „Vidím, jak ses kvůli mně vyčerpala, drahá sestřenko... Jak ses dostala do společnosti těchto... těchto žen? Ty jsi přece neopustila manžela a děti jako ony...?“ Bylo zcela zjevné, co má Melora na mysli, a Rohana se na ni něžně usmála. „Nikoli. Moje manželství je takové, jak jsem předpokládala: jsme s Gabrielem šťastní a spokojení jako jiné páry.“

„Tak jak to, že...?“

„To by bylo dlouhé vyprávění,“ odvětila Rohana. „A složité. Připa-

dá mi, jako by na tebe úplně všichni zapomněli. Já na tebe zapomenout nemohla, spíš jsem myslela na to, že jsi snad již mrtvá, nebo že jsi rezignovala a trpně se odevzdala svému osudu.“ Jakoby na omluvu pak ještě dodala: „Je to už tak dávno...”

„Ano, uběhl skoro celý život,“ pravila Melora s povzdechem. „Když ses mi prvně zjevila, myslela jsem, že to byl jenom sen.

Odjela jsem do Thendary a mluvila s jedním mužem z rady. Ale bylo mi řečeno, že se v této věci nedá podniknout vůbec nic, že čas na válku se Suchozemci ještě neuzrál a že nehodlají posílat muže na zbytečnou a zcela jistou smrt. Já jsem se však nedokázala smířit s tím, že by se nedalo vůbec nic dělat, když tu náhodou nebo možná příčiněním některé z Bohyň - jsem na cestě potkala malou skupinku amazonek. Byly to lovkyně a obchodnice a také s sebou měly jednu nebo dvě žoldnéřky, aby je v případě potřeby ochraňovaly. Promluvila jsem si s nimi a dozvěděla se, že by se do Suchých měst mohla vydat jedna jejich skupina. Šla jsem tedy do jejich domu a promluvila s Kindrou, která souhlasila s tím, že se pokusí o tvoji záchranu. A tak...”

„A tak jsme se dostaly až sem,“ doplnila ji Melora. „Všechno to bylo tak, jak říkáš. Úplně jsem již rezignovala, a když jsem se dozvěděla, že už zase čekám Jalakovo dítě a že to tentokrát bude syn - rozhodla jsem se, že zemřu.“ Oči se jí stočily k dceři, která opodál napájela koně, „Už jí bylo dvanáct. A ve třinácti by ji spoutali řetězy. Myslím, že kdybyste nepřijely, zabila bych tak nějak nejdřív ji a pak sebe...”

Rohana spatřila, jak se tělo její sestřenice prudce zachvělo. Rychle ji chytila za ruku. „Už je to všechno za námi, má drahá. Už je to jenom minulost. Musíš se na to pokusit zapomenout.“

Zapomenout? A jak, když v sobě nosím Jalakova syna? Melora nahlas sice nepromluvila, ale Rohana její slova přesto všechna slyšela. Něžně odpověděla: „Musíš si teď trochu odpočinout. Jsi volná, svobodná. Pokus se na chvíli usnout.“

„Usnout,“ usmála se hořce Melora. „Nevzpomínám si, kdy jsem naposled skutečně spala. Připadá mi to teď jako ztráta času, spát, když jsem konečně volná a na svobodě... A tolik šťastná...”

Řekni mi raději, co je u nás doma nového? Ještě v Thendaře panuje Marius Elhalyn? A co náš lid, naši přátelé? Vypravuj mi všechno!“

dožadovala se dychtivě a Rohana neměla to srdce jí odmítnout.

„Je to dlouhé vyprávění a zabralo by mnoho dnů a hodin, než bych ti to stačila všechno dopodrobna vypovědět. Dom Marius zemřel rok poté, co jsi byla unesena do zajetí. Na trůně od té doby sedí Aran Elhalyn, přestože ve skutečnosti vládne hasturský pán. Ne však starý Istvan, ten už je příliš senilní, nýbrž Lorill Hastur, který je jeho dědicem. Možná si vzpomínáš, že Lorill a jeho sestra Leonie s námi byli v Dalereuthu, když jsme ještě byly malé, Myslela jsem, že Lorill by snad kvůli tobě mohl napadnout Jalaka...“

Melora si povzdychla. „To se dalo čekat. Hasturové mají na práci lepší a důležitější věci než vykonávání msty za příbuzné. Jinak je mír?“

„Mír... Lorill dal přepravit Terrany z Aldaranu do Thendary, kde stavějí vesmírnou stanici. Svoje kroky před radou obhájil, a i když někteří protestovali, Hastur jako vždycky zvítězil.“

„Terrané,“ opakovala pomalu Melora. „Ano, slyšela jsem o nich. Jsou to lidé jako my, jenom z jiného světa, kteří přiletěli z hvězd na velkých vesmírných lodích. Jalak o nich vyprávěl jenom tehdy, když se tomu mohl smát. V Suchých městech nevědí, že hvězdy jsou slunce jako naše a že tam jsou světy, jako tady máme my.“

Jalak se tomu jenom posmíval a říkal, že tyhle bytosti z jiných světů musejí být dost chytré, když se jim podařilo ošálit Sedm panství, ale že žádný rozumný muž ze Suchých měst jim naletět nikdy nemůže...“ Zavřela oči a Rohana si na okamžik myslela, že spí, a byla tomu ráda. Také ona by si měla trochu odpočinout, a tak rovněž zavřela oči, ale padl na ně stín, a tak je opět otevřela. Stála nad nimi Jaella a dívala se na ně. Zašeptala: „Vy jste tedy moje příbuzná, lady Rohano?“

Rohana se posadila a rozpřáhla náruč. Jaella ji rychle a stydlivě objala. „Jak je mojí matce? Spí?“

„Je moc unavená a teď se jí konečně podařilo usnout,“ odpověděla Rohana a rychle vstala, aby vzala dítě stranou, kde by Meloru svým povídáním nerušily.

„Já ji nechtěla probudit, chtěla jsem jenom vidět...“ hlas se jí roztrásl. Rohana pohlédla na malý vážný obličejíček s velkýma zelenýma očima.

Comynka, pomyslela si. Vůbec nevypadá jako Melora, ale nedá se

zapřít, že v sobě má comynskou krev. Bylo by trestuhodným omylem ponechat ji v Jalakových rukách: nejenom že by to bylo nelidské, bylo by to i nesprávné!

Jaella řekla téměř šeptem: „Neměla by teď jezdit na koni. Dítě se může narodit každou chvílí...“

„Já vím, drahoušku. Ale tady nejsme v bezpečí, tak si jenom krátce odpočineme a budeme muset jet zase dál. Až se dostaneme do Carthonu, budeme už v Panstvích a napořád už i mimo Jalakův dosah,“ dodala Rohana tiše.

„Ale... Neublíží jí to nějak? Ta jízda, únava...“ pravila Jaella váhavě. Potom sklopila oči a uhnula pohledem. Rohanu napadlo, jestli děvče nemá *laran*. Ale v kastě telepatů mezi Comyny se tento talent zpravidla začíná projevovat až začátkem puberty. Vycvičená *leroniska* by to u dítěte Jaellina věku už dokázala odhadnout, ale Rohana výcvik podstoupila již před tolika lety a netrénovala ho, takže to poznat nedokázala. *Ted', když bych to tolik potřebovala, mě můj talent opouští... Proč se ženy musejí rozhodnout, jestli budou pěstovat svůj laran, nebo jestli se budou věnovat věcem, kterým se ženy obvykle věnují?*

Pohlédla na Meloru, která konečně vyčerpaně upadla do spánku, a vzpomněla si na dobu, kterou jako mladá děvčata společně trávila v Dalereuthské věži, kde se učila zacházet s drahokamy schopnými přeměňovat energii. Pracovaly jako telepatky ve středisku, které sloužilo coby komunikační spojka v obrovských prostorách Darkoveru, a poznávaly technologie Sedmi panství.

Byly tenkrát tři, všechny ve stejném věku: Rohana, Melora a Leonie Hasturová, sestra Lorilla Hastura, jenž nyní sedí na trůně v Thendaře. Rohanina rodina trvala na tom, aby se provdala, a tak s velikou lítostí opustila svoji práci ve Věži, aby se provdala za dědice ardaiského panství, dohlížela na tamější hrad a rodila jeho klanu syny a dcery. Leonie byla vynikající a nesmírně talentovaná telepatka, která nyní sloužila v Arilinnské věži jako strážkyně a jako hlavní kontrolorka všech činných telepatů na Darkoveru.

Musela však zaplatit cenu všech strážců, což znamená, že se musela vzdát lásky a manželství a celý svůj život prožít v ústraní jako pan-
na...

Melora šanci vybrat si nedostala. Přepadli ji Jalakovi ozbrojení

muži a unesli do vězení, kde byla spoutána řetězy... Znásilňována, zotročována a týrána.

Z Rohaniny únavy začaly plynout podivné myšlenky. Skutečně jí Jalak tolik změnil život? Má některá z nás vůbec možnost vybrat si? Podle požadavků našeho klanu musíme sdílet lůžko s neznámým mužem, vládnout v jeho domě a rodit mu děti... Nebo žít osamoceně v ústraní stranou veškerého života, vládnout nezvyklými silami bez možnosti natáhnout ruku a uchopit do ní dlaň jiné lidské bytosti, o samotě, jako panna, uctívaná, nicméně politováníhodná...

Jaellina drobná ručka se jí lehce dotkla a dívka jí řekla: „Tetičko... Jsi takbledá...“

Rohana se okamžitě navrátila do skutečnosti a zcela prakticky pronesla: „Vůbec nic jsi nejedla. A za chvíli musíš vzbudit matku a dohlédnout, aby něco snědla i ona.“ Odebrala se s Jaellou k místu, kde jedly a pily amazonky. Tentokrát si víno zředila vodou z blízké nádrže a shledala, že takto se vypít dá. Kindra se šla podívat na spící Meloru, a když se vrátila, řekla jí: „Potřebuje odpočinek víc než jídlo, paní. Může se najíst, až se probudí.“ Pak pohlédla na Jaellu: „Budeš od slunce celá spálená a od sedla rozedřená, když budeš pořád v té noční košili, *chiyo*. Gwennis, Leeanne, Devro, vy jste z nás nejmenší, nemůžete tomu děvčeti najít něco na sebe?“

Rohana byla mile překvapena, jak rychle ženy zareagovaly. Všechny, kromě té největší, šly ke svým zavazadlům a daly dohromady všechno, co mohly postrádat: tu vestu, támhle tuniku, kalhoty (ty byly Leeanniny, a i ty si musela Jaella ohrnout až ke kolenům). Camilla, která měla nejmenší nohy, jí přinesla pár semišových kotníčkových bot: „Budou jí sice trochu velké, ale když si je pořádně a pevně zaváže, ochrání si nohy za jízdy a neporaní si je o trny.“ Byly vyšívané a obarvené, zcela zjevně její sváteční. Rohana byla tím, že tato bezpohlavní bytost má mateřské pudy, nesmírně překvapená.

Jaella nechala Rohanu, aby ji převlékla do podivného oblečku, a váhavě pokukovala do míst, kde spala její matka, kterou se však neodvažovala rušit. Když Rohana oblékala Jaellu do volných kalhot a začala jí zavazovat tkaničky pěkných obarvených kožených bot, děvče jí oznámilo roztřeseným hlasem: „Vždycky mi říkali, že ženě nepřísluší nosit kalhoty a... A já... Já už jsem dost velká na to, abych se chovala jako žena.“

„Lepší kalhoty než nic, Jaello,“ odvětila jí Rohana, ale o poznání přívětivěji dodala: „Vím, jak ti asi je. Než jsem se vydala na tuto cestu, také jsem si myslela, že mě nikdo a nic nepřinutí vzít si na sebe kalhoty a vysoké boty. Nutnost je však silnější než zvyky. A co se týče toho, jestli ti to přísluší, nebo nepřísluší: nemůžeš prostě jezdit na koni v roztrhané noční košili, z které ti kouká nahý zadek.“

Přistoupila k nim Camilla a zkusila, jak Jaelle boty padnou. „Jestli ti budou moc volné a naskočí ti puchýře, tak za mnou přijď a já ti dám tlusté ponožky. Pověz mi, jak oblečené jezdí ženy na koni v Suchých městech?“

„Sedlo je upraveno takhle,“ ukázala Jaella, „takže žena může sedět napříč a ani si nerozcuchá sukně.“

„A když kuň náhodou nečekaně klopýtne, žena okamžitě spadne,“ pronesla Gwennis. „Já takhle můžu jezdit stejně rychle jako všichni muži a nikdy nespadnu. V Panství však budeš, moje malá, moci nosit ty nepohodlné jezdecké sukně, v kterých tam ženy tak rády jezdí.“

„Možná vypadají nepohodlně,“ opáčila Rohana, „přesto však já umím jezdit tak rychle, že mohu v horách lovit s jestřábem. Ani když je špatné období, takže si muži nedokážou vyšetřit čas na lov, nikdy u nás děti ani nemocní nepostrádají u stolu ptactvo nebo drobnou zvěř, sukně nesukně. Dokážu v ní jezdit tak rychle jako teď tady v těch kalhotách.“ *A škoda, že tu sukni na sobě nemám právě nyní*, napadlo ji, ale věděla, že by pro to amazonky měly pramalé pochopení.

Gwennis prsty prohrábla Jaelliny dlouhé rozcuchané vlasy. „Jsou strašlivě zašmodrchané.“

Jaelle se zalily oči slzami. Podívala se na Rohaniny nakrátko ostříhané vlasy a úzkostlivě se zeptala: „To mi je chcete ostříhat?“

Rohana přísně odpověděla: „To ne. Ale musím ti je pevně svázat, aby ti za jízdy nevlály a nepřekážely ti.“ Posadila si Jaellu před sebe a začala jí česat rezavé vlasy dlouhé do pasu. Opětovně pocítila prudkou bolest, když si vzpomněla na svoje vlasy, které bývaly její pýchou. Gabriel se bude moc zlobit, až mě takhle uvidí, oškubanou jako amazonku. V duchu se již cvičila v obraně, jako kdyby manželovi odpovídala. Neměla jsem na vybranou, bylo to kvůli Melořině záchraně. Ale Jaelliny vlasy není třeba obětovat.

Kindra k nim přistoupila a pohlédla na Jaellu, oblečenou do růz-

ných svršků všech amazonek, které jí byly příliš velké. Nijak to však nekomentovala. Vzala si Rohanu na chvíli stranou. „Neříkejte to tomu dítěti ani vaší sestřenici, ale na obzoru je vidět malý obláček zvířeného prachu. Se vši pravděpodobností to s námi nemá co do činění, protože není ve směru, kde je Shainsa, odkud bychom pronásledovatele očekávaly. Ale musím své ženy varovat a vy, lady, buďte opatrná.“

„Máme se zase připravit k jízdě?“

Kindra zakroutila hlavou. „Ne. V tomhle poledním parnu to nemá smysl, protože by nás zahubilo stejně bolestivě, jako kdyby nás proklál meč Suchozemce. Skryjeme se mezi skalami a budeme doufat, že se nás ten zvířený prach nijak netýká. Klidně se pokuste usnout, paní, ale zůstaňte poblíž Melory a té malé. A kdyby se probudila; upozorněte ji, ať zůstane schovaná ve stínu skály.“ Kývla na Devru a Rimu. „Vy dvě budete mít hlídku. Leeanne a já jsme skupinu vedly celou noc a Nira ztratila dost krve, takže si musí odpočinout. Ale okamžitě mě zavolejte, kdyby se ten mrak prachu ukázal v našich stopách. Lady, vy běžte a zkuste chvíli spát. A vy také, *domnina*,“ dodala směrem k Jaelle.

„Mohu si vzít chléb a dojíst ho před spaním?“ zeptala se Jaella.

„Samozřejmě, že můžeš,“ odpověděla jí Kindra. Gwennis sáhla do kapsy, usmála se na Jaellu a řekla jí: „Máš hlad, *chiyo*? Tady máš sladkosti, můžeš je před usnutím cucat. Aspoň ti během spánku v tom vedru nevyschne v ústech.“

Jaella si vzala cukrátko a stydlivě se poklonila. Zvědavě se rozhlédla po amazonkách, přestože si Rohana všimla, že se svoji zvědavost snaží vši silou potlačit a ze zdvořilosti se na nic neptat. Nakonec to nevydržela a obrátila se na Gwennis: „Některé z vás vypadají skoro jako muži. Jak to?“

Gwennis krátce pohlédla na Rohanu a pak odpověděla: „To je pravda, třeba Leeanne a Camilla. Byly vykleštěny a jejich těla ve skutečnosti s ženskými nemají téměř nic společného. Některé ženy jsou toho názoru, že ženství jako takové je příliš velkou zátěží, kterou člověk musí celý život snášet, a zvolily si tuto alternativu, přestože to zákon nepovoluje.“

„Ale ty taková nejsi,“ namítla Jaella a Gwennis se usmála.

„To nejsem, *chiyo*. Občas je těžké být ženou. Myslím, že už jsi dost

velká, abys věděla, co tím chci říct. Ale já si ve skutečnosti myslím, že nakonec je lepší být ženou, i když je v této době poměrně snadné najít někoho, kdo by byl ochoten riskovat a provést takovýto zákrok. Vlastně je to takhle koneckonců příjemnější.“

Rohanu toto téma také nesmírně zajímalo. Podobně jako všechny ostatní ženy, které byly vychovány ve sterilním a nablýskaném světě v Panstvích, vždycky si myslela - když na to přišlo, což ovšem zase nebývalo tak často -, že amazonky jsou vlastně mužatky nebo nehezke dívky, jejichž rodičům se pro ně nepovedlo najít vhodného ženicha. Ovšem kromě dvou kastrátů a jedné s dvěma noži, co vypadala jako opravdový chlapec, takové vůbec nebyly. Kindra byla něžná a téměř mateřská a stejně taková byla i tlustá Rima. Další se zase co do vzhledu nijak zvlášť nelišily od jejích osobních posluhovaček. A Gwennis jí skoro připadala jako malá holka, ne o mnoho starší než Jaella a téměř jako Rohanina vlastní dcera.

Jaella se na Gwennis usmála a pravila: „Byla bys moc krásná, kdyby sis nechala narůst dlouhé vlasy.“

Rohana právě myslela na totéž. Gwennis se laskavě usmála. „Možná že ano, sestřičko, ale proč bych měla chtít být krásná? Nejsem žádná tanečnice nebo herečka, tak k čemu bych potřebovala více krásy?“

„Přece kdybys byla krásnější, uzavřela bys lepší sňatek!“ namítla Jaella. „A nemusela bys být žoldnéřkou nebo lovkyní, aby ses uživila.“

„Ale, holčičko,“ smála se Gwennis, „já nechci uzavírat žádný sňatek, ani ten nejlepší ze všech!“

„Prosím?“ podivila se Jaella a na okamžik se zamyslela. Bylo na ní zcela jasně vidět, že to je pro ni zbrusu nová myšlenka. „A proč ne?“

„Z mnoha důvodů. Mezi jiným,“ pravila důrazně, „abych neshledala, že mě můj manžel nejraději drží v řetězech.“

Rohana to pocítila jako úder. Jaella si přiložila ruku k ústům a kousla se do kloubu. Tvář jí zprvu zbledla a vzápětí zoufalstvím znachověla. Vydala ze sebe zvláštní zvuk a rozběhla se k matce, skočila vedle ní na pokrývku a zabořila si hlavu mezi paže.

Gwennis vypadala téměř stejně zmateně jako dívka. „Paní, to je mi moc líto, to jsem nechtěla. Asi jsem to neměla říkat.“

Rohana mlčky zakroutila hlavou. „Musela se to někdy dozvědět.“

Jaella si náhle uvědomila, co se tu vlastně děje. Předtím to bylo jenom veliké dobrodružství a ona byla v bezpečí, protože tu s ní byla její matka. Nevěděla přesně, co to má všechno znamenat. A teď to všechno pochopila.

Je to pro tuto dívenku, která sotva vstoupila na práh ženství, značný šok... Pro dívenku, která vykazuje neobvyklý telepatický talent... Rohana nevěděla, proč si tím byla tak jistá, ale bylo to prostě tak. Co se s ní stane? Rohana pomalu došla k pokrývce a lehla si do stínu vedle Melory a Jaelly. Melora hluboce spala. Jaella měla tvář zabořenu do pokrývky a hubená ramínka se jí třásla. Rohana se jí dotkla, aby ji k sobě přitáhla a utěšila, jako to dělává se svými dětmi, ale Jaella se bránila. Po chvíli ji Rohana nechala být. Jsem pro ni někdo téměř cizí, pomyslela si zoufale. Nemohu pro ni nic udělat. Alespoň teď ještě ne.

4. KAPITOLA

Uplynuly tři dny a tři noci a Rohana se vzdala myšlenky, že by je někdo mohl pronásledovat a vzít do zajetí. Pokud se v jejich stopách někdo přece jenom vydal, nabral špatný směr nebo se beznadějně ztratil. Možná měla Melora pravdu, že Jalakovi dědicové, kteří ho našli mrtvého nebo doživotně zmrzačeného, byli plně zaneprázdněni sčítáním jeho zbylých manželek a majetku.

Typ krajiny se celou cestu postupně měnil. V prvních dnech projížděly suchou, spálenou písečnou krajinou, na níž rostly jenom prořídle trnovníky a keře. Nyní se kolem nich rozprostírala nekonečná poušť s mírně zvlněnými dunami, pokrytými našedlým suchozemským kapradím, z nichž tu a tam vykukovala ostrá skaliska. *Jako kdyby se, rozpomněla se Rohana na starodávnou báji, když Zandru tvořil Suchou zemi, proti tomu bouřil každíčký kámen a prodíral se porostem ven, aby tím dal naJevo svůj protest... Jako kdyby všechny kosti světa odmítaly být pokryty neúrodnými mílemi pouště a písku...*

Pomalou se blížil soumrak, slunce přestávalo tak prudce pálit a stíny se začínaly prodlužovat. Celý den nespatřily ani živáčka a Kindra jim nakázala, aby vodou v kožených měších velice šetřily. „Kdyby nás náhodou něco zdrželo,“ varovala je a významně pohlédla na Meloru, „mějte na paměti, že se až do večera nemusíme dostat k žádné nádrži s vodou. A s sebou jí také nemůžeme brát bůhví kolik.“

Melora jela s hlavou skloněnou a pevně zaklíněna v sedle kousek před ní. Od chvíle, kdy se zvedly od poledního odpočinku, nepromluvila ani slovo, a když se jí Rohana pokoušela sáhnout na čelo, jestli nemá horečku, odvrátila hlavu a ani se Rohaně nepodívala do očí. Rohana si kvůli ní začala dělat veliké starosti. Tato cesta byla na těhotnou ženu příliš dlouhá a příliš náročná. Melora si však nestěžovala a Rohana začínala mít pocit, že už jí je všechno jedno. Vypadalo to, že se při navazování telepatického kontaktu s Rohanou kvůli záchraně sebe a své dcery vyčerpala natolik, že jí teď již všechno bylo úplně lhostejné. Dokonce se už ani nevyptávala na domov, na své příbuzné, na to, co je čeká, až opustí Suchá města a dorazí zpátky do Panství.

Slunce v podobě krvavě rudého kotouče kleslo k obzoru a skrylo se za první mraky, které Rohana spatřila od chvíle, kdy překročily řeku u

Carthonu. Kindra, která jela jako první, se zastavila, aby k ní Rohana mohla dojet, a ukázala na purpurový západ slunce. „Tamty mraky visí nad Carthonem. A za Carthonem už budeme v Panstvích. Kdyby se za námi Jalak pustil, už by s sebou musel mít celou armádu. Tam už budeme všichni v bezpečí. Jak je lady Meloře?“

„Mám pocit, že nijak obzvlášť dobře,“ odpověděla Rohana podle pravdy a Kindra přikývla.

„Už kvůli ní se těším, až přejdeme řeku a budeme moci zvolnit tempo, což by vzhledem ke svému stavu určitě uvítala. Je mi moc líto, že musíme tolik uhánět, ale tady v této zemi skutečně nejsme v bezpečí.“

„Já vím,“ odvětila Rohana. „A jsem si jistá, že to ví i lady Melora. Ta z nás nejlíp ví, jaké nebezpečí na ženy z Panství číhá tady v Suchých městech.“

„A tamhle si uděláme tábor,“ řekla Kindra a ukázala na jeden z velkých černých lávových kopců, který vypadal, jako by cenil zuby k obzoru. „Jestli při nás bude Bohyně stát, uvaříme si tam i nějaké teplé jídlo a smyjeme si prach z tváří.“

„Vy snad v tomto kraji znáte každičkou nádrž s vodou, Kindro.“

Žena zakroutila hlavou. „Nikdy jsem tady předtím nebyla, ale vídím, kde krouží kyorebni. A ti krouží jedině nad nádržemi s vodou. A zítra v poledne se snad konečně dostaneme k řece a do bezpečí Carthonu.“ Zašklebila se. „Mám strašlivou chuť na teplé pečené maso a horkou polévku místo všech těch nekonečných kaší, sušeného masa a ovoce. A na čerstvě upečený chléb místo toho našeho tvrdého.“

„Já také,“ připustila Rohana. „Sama zajistím, aby nám daly to nejlepší v nejlepší cukrárně v Carthonu, jakmile jenom překročíme řeku!“

Kindra se ohlédla a pomalu pravila: „Modlete se k Bohyni, lady, aby *domna* Melora mohla to jídlo plně vychutnat. Jeďte prosím za ní a povězte jí, že si tamhle za chvíli uděláme tábor. Vypadá, jako by každou chvíli měla spadnout ze sedla.“ Tvář měla navzdory narůstající temnotě nesmírně ustaranou.

Rohana s povzdechem udělala to, oč byla požádána. Připadalo jí, že nikdy dřív v životě nezažila tak nekonečnou a neutuchající únavu. Myšlenka na spánek v posteli pod střechou, myšlenka na teplé, čerstvě uvažené jídlo a koupel v horké vodě s vonnými esencemi, myšlenka na

veškerý komfort, který až do nynějška považovala za takovou samozřejmost, že se jím v duchu nikdy nezaobírala, jí rozbolavěla tělo téměř až smyslnou touhou. .

Domnívala se, že amazonky by tyto její potřeby považovaly za zhýčkanost a změkčilost. Nevadí, ona je schopná jim ukázat, že dokáže přežít i v nejtvrděších podmínkách, bude-li to třeba. Je přece Comynara a je stejně silná jako všichni muži z její kasty. Pro Meloru si však přála více pohodlí.

Melora jela vedle tlusté Rimy. Když se k nim Rohana přiblížila, silná amazonka ztlumila hlas a řekla: „Musíte na svoji sestřenici dohlédnout, lady. Ne, na nic si nestěžovala, ale já se v Jezerním kraji delší dobu živila jako porodní bába a vůbec se mi nelíbí, jak vypadá.“

Je dobré alespoň vědět, že tu s námi je porodní bába. Rohana srovnala krok s Melořiným koněm. Melora pomalu a unaveně zvedla hlavu a její pohled Rohanu úplně šokoval. Tvář měla napuchlou a celou pobledlou. Dokonce i rty neměly žádnou barvu. Pokusila se na Rohanu usmát, ale vůbec jí to nešlo. Tvář se jí zkroutila náhlým přívalem křeče a Rohana pochopila, co se její sestřenice pokouší skrýt.

„Bredo, tobě už začaly porodní bolesti!“

Melora zkrivila tvář. „Obávám se, že už před několika hodinami,“ pronesla omluvně. „Doufala jsem, že se nám podaří dojet někam k řece, kde bychom si mohly udělat tábor. Mám strašnou žízeň, Rohano,“ dodala. Byla to první stížnost, kterou od ní Rohana za celou cestu uslyšela.

Naklonila se a vzala Melořiny prsty do svých. „Už tam brzy budeme, drahousku. Zvládneš dojet ještě kousek tamhle k vodě? Je to jenom pár stovek kroků, vidíš?“ Ukázala rukou kamsi do soumraku. „Jedna či dvě amazonky už tam slézají s koní. Poslouchej - zdá se mi, že slyším, jak se Jaella směje.“

Melora tiše pravila: „Je jako zvířátko, které bylo vypuštěno z klece. Jsem tolik ráda, že jsou na ni tak hodné. Chudinka moje malinká, mám na ni při této cestě tak málo času...“

„Ona to určitě chápe,“ namítla něžně Rohana.

„Doufám, že tomu tak je,“ odvětila Melora a tvář se jí opět zkroutila. Už byly na dosah místu, kde ostatní slézaly s koní, a Rohana zase slyšela, jak se Jaella zasmála. Během dnů na cestě se rychle stala mi-

láčkem všech amazonek, smála se a vyptávala se jich na svět a na život, který se nyní před ní rozprostírá. Amazonky mezi sebou soupeřily, která ji poveze v sedle, když byla unavená, schovávaly jí kousky dobrot a vybrané lahůdky, které si vyšetřily ze svého skrovného přídeľu, vyprávěly jí příběhy a zpívaly písně, aby se jí dlouhá cesta nezdála tak nudná, a dokonce jí i z různých předmětů narychlo udělaly hračky.

Když už nic jiného, osvobodily jsme alespoň Jaellu. Je to dcera, na kterou může být hrdý kdekdo z panství, i když jí Jalakova krev bude možná na obtíž, až bude chtít uzavřít dobré manželství, ale i to se nějak zvládne. Určitě má i laran, tím jsem si jistá. Až se dostaneme do Thendary, dám ji otestovat...

Rohana seskočila s koně a předala ho Rimě, která ho odvedla pryč. Opatrně pomohla Meloře slézt ze sedla. Té se podlomila kolena a Rohana ji musela zachytit. Napřímila ji, ale vzápětí se tak vyděsila, že zavolala na Kindru. Vedoucí amazonek vystoupila po chvíli ze stínu a jediným pohledem přehlédla celou situaci. „Váš čas přišel, že, *domna*? No, jenom dvě věci v našem světě přicházejí s absolutní jistotou: porod a zimní sněh. A obě věci přicházejí tehdy, když se jim samotným zachce, a ne tehdy, kdy se to lidem hodí. Díky Bohyni jsme poblíž vody. Škoda jen, že s sebou nemáme stan, protože žádné dítě by se nemělo narodit s nebem nad hlavou místo pořádné střechy.“

„Lepší když se narodí přímo pod oblohou, než kdyby se mělo narodit na Jalakově hradě,“ opáčila nazlobeně Melora a Kindra ji na chvíli chytila za ruku. „Ujdete ještě kousek, lady? Připravíme pro vás vhodné místo.“

„Udělám všechno, co musím,“ odpověděla Melora a zprudka dopadla plnou vahou na Rohanu, kterou polil děs. Tady, uprostřed černé noci, na poušti, bez jakékoli pomoci zkušených rukou... *Rima snad bývala porodní bábou. Jenže Svobodné amazonky se vzdaly ženství...*

„Doufala jsem, že to vydržím až do Carthonu,“ řekla Melora a Rohana si uvědomila, že její sestřenice spolu s ní sdílí i její obavy a strachy. Musí se nějak vzchopit a být silná.

„Podívej,“ řekla jí. „Rozdělávají oheň, budeme mít světlo a teplé jídlo, i voda je tady...“ Přiváděla Meloru do záře ohně. „Máme veliké štěstí. Jedna z těchto žen kdysi byla porodní bábou!“

Když Meloru spatřila ve světle, zhrozila se. Melora měla ruce a

kotníky celé nateklé, oči rudé a jakoby v horečkách. *Měla nám to říct už dávno. Mohly jsme zastavit dřív... Jenže pak by se dítě narodilo bez vody...*

Melora se vděčně zhroutila na naskládané pokrývky, které jí připravily amazonky. Na chvíli si zabořila obličej do dlaní a Rohana slyšela její dech. Dýchala nahlas jako nějaké zvíře. Pak zvedla hlavu a plačtivě řekla: „Mám strašnou žízeň, Rohano. Můžeš mi přinést něco k pití?“

„Samozřejmě.“ Rohana se začala zvedat, ale Melora se jí chytila za ruku. „Ne, radši tady se mnou zůstaň. Už jsem ti řekla, proč jsem tak náhle věděla, že musím odtamtud utéct a vzít s sebou Jaellu, nebo se sama zabít dřív, než se dítě narodí?“

„Ne, drahoušku, nic takového jsi mi neříkala...“

„Když jsem ji jednou našla, jak s ostatními královskými dcerkami měly ruce svázané stužkami a hrály si na to, že jsou dospělé a ruce mají spoutané řetězy...“

Rohana pocítila, jak jí proběhl mráz až do morku kostí. Rychle namítla: „Počkej, já ti přinesu něco k pití. Myslíš, že bys i něco snědla?“ Nechala Meloru ležet na pokrývkách a odebrala se do tmy k blízké nádrži s vodou, poklekla, aby vypláchla šálek, a byla vděčná, že je taková tma, takže nikdo nevidí, jak se chvěje.

Po chvíli se ovládla a vrátila se. Kindra jí od ohně oznámila: „Řekněte jí, že brzy budeme mít hotové teplé jídlo a něco k pití. Dodá jí to sílu. A také můžeme zajistit na noc pochodeň, bude-li třeba.“

Rohana jí poděkovala. Vrátila se zpátky k Meloře, která tam ležela se zavřenýma očima, a poklekla vedle ní. Přidržela jí šálek u rtů a Melora žíznivě pila. „Brzy bude hotové teplé jídlo. Zkus si trochu odpočinout.“ A povídala dál, co jí přišlo na mysl, jenom aby jí dodala odvahy. Po několika minutách jí však Melora gestem ruky umlčela.

„Bredo,“ oslovila ji názvem z jejich casty, znamenajícím „sestro“ a v blízkém vztahu také „drahoušku“. „Nemusíš mi lhát. Vzpomeň si na to, čím jsme si kdysi byly, a nemusíš se ke mně chovat, jako bych neuměla do pěti počítat. Co se děje?“

Rohana se sklíčeným srdcem pohlédla na churavou ženu. *Tak ona je přes to všechno Comynka, telepatka. Úplně do mě vidí.* „Co ti mám říct, Meloro? Víš stejně dobře jako já, že žena v tak vysokém stupni

těhotenství by se neměla vydávat na tak dalekou cestu, a už vůbec ne takovým tempem. Ale jiné ženy přežily i horší věci, než je tahle, a do smrti strašily své vnučky hrůzostrašným líčením, co všechno musely vytrpět. Budu tady s tebou.“

Melora jí sevřela ruku: „Dobře, že jsi to ty, a ne ta zlá babizna, která pomáhala přivést na svět Jaellu. Ani mi nerozvázala ruce...“ Přejela si podle starého zvyku špičkami prstů podél rozeklaných jizev na obou zápěstích. „Jalak přísahal, že když mu porodím syna, dá mi všechno, oč ho požádám, kromě svobody. Chtěla jsem požádat o její hlavu.“

Rohana se otrásla a byla vděčná, že k nim přišla tlustá Rima. „Podívej, tady máš porodní bábu. Pomůže ti, uvidíš, breďo.“

Melora k ní vzhledla. Rohana vycítila, že Melora je poněkud skeptická a trochu vyděšená. Pravila však (a Rohana se okamžitě rozpomněla na vzletnou a půvabnou dívku, kterou Melora kdysi byla): „Děkuju, *mestra*. Netušila jsem, že by si některá ze Svobodných amazonek vybrala takovou typicky ženskou činnost.“

„Ale, paní, my si na chleba vyděláváme jakoukoli poctivou prací,“ namítla Rima. „Copak jste si opravdu myslela, že mezi námi jsou jenom bojovnice a lovkyně? Dům amazonek ve městě Arilinn, kde jsem byla vyučena, má samostatný obor porodnictví. A my jsme nejlepší porodní báby, protože tam máme srovnání všeho, co je o tom známo, od Temory až po Hellers. Dokonce i z hradů si pro nás někdy dávají dámy poslat. A teď mi, lady, dovolte, abych zjistila, kam až věci pokročily a jak dlouho tady budeme muset setrvat.“ Poklekla vedle Melory a prohmatala ji jemnými zkušenými rukama. „No, je to veliké a silné dítě.“

Přestala, když k nim přiběhla Jaella. Ve světle ohně bylo vidět, jak je dítě bledé. „Mami! Mami, prosím tě...“ řekla a rozplakala se.

Rima ji přísně napomenula: „Ale jdi, holčičko, tohle matce vůbec nijak nepomůže. Vždyť už jsi sama skoro žena. Nesmíš se chovat jako malé dítě a zdržovat nás.“

Melora se opřela o Rohanu a posadila se. „Pojď sem, Jaello. Ne, počkejte, já vím, že bude hodná.“

Jaella se pokoušela zadržet vzlyky a poklekla vedle matky. Melora ji pevně sevřela do objetí a pronesla: „Stejně to za to stálo. Jsi svobodná, jsi volná!“ Chvilí líbala její malou vlhkou tvářičku, pak ji uchopila

pod bradou a dlouho se na ni v mihotajícím světle dívala, než řekla: „Už musíš jít, moje malá, k ostatním ženám. Teď mi nemůžeš nijak pomoci. Lépe bude, když to přenecháš zkušenějším. Běž, holčičko moje, a prosí se trochu.“

Jaella s pláčem nechala Gwennis, aby ji odvedla zpátky do tmy.

Rohana slyšela, jak děvče ještě dlouho naříkalo. Pak zmlklo a Rohana doufala, že vyčerpáním usnulo. Noc se unaveně táhla. Rohana zůstávala s Melorou, držela ji za ruku a chvílemi jí otřela zpoceně čelo a osvěžila je studenou vodou. Melora byla klidná a trpělivá, dělala, oč byla požádána, a mezi jednotlivými stahy se pokoušela odpočívat. Občas něco krátce pronesla a Rohana si po chvíli s hrůzou uvědomila, že Melora ztratila ponětí o tom, kde je a co se děje. Hovořila se svojí vlastní matkou, která byla již celé roky mrtvá, nebo nečekaně vykřikla a zaklela v jazyce Suchozemců. Pak zase dlouze vzlykala a žádala je, ať ji nesvazují řetězy, a křičela: „Ruce, moje ruce!“ a prsty si neustále přejížděla po rozeklaných jizvách na zápěstích. Rohana jí naslouchala, šeptala utěšující slůvka a stále se pokoušela proniknout do jejího kómatu... *Kdyby Melora věděla, že je tady se mnou, volná a svobodná...* Snažila se veškerými svými telepatickými schopnostmi proniknout do myšlenek své sestřenice, ale nacházela v nich jenom hrůzu a nekonečný děs.

Požehnaná Cassildo, matko všech Panství... Evando, Bohyně světla, Bohyně porodů... Milostiplná Avarro... Co všechno musí chudák vydržet, jaké hrůzy musela prožít...

Ani jedna z žen nemohla usnout, přestože jim to Kindra nakázala. Rohana ve vzduchu cítila vibrace jejich bdělého vědomí, jejich upřímný zájem. *V takovýchto dobách je spíše prokletím umět číst myšlenky ostatních lidí...*

„Když Melora na chvíli vyčerpáním usnula, střetly se Rohaniny oči s Riminýma. Obě ženy se po sobě podívaly a krátce zakroutily hlavami. Rohana na chvíli zavřela oči. *Ne! Ještě se nevzdávej!*

Rima ji politovala: „Myslím, že už nemá skoro žádnou sílu, aby se dítě dostalo ven. Musíme jenom čekat.“

Rohana náhle pocítila, že kdyby tady zůstala ještě třeba sebemenší okamžik, sama by se hystericky rozvzlykala a rozplakala.

„Za chvíli se vrátím,“ řekla se staženým hrdlem a odešla kolem

ohnišť směrem k provizorní latríně, kterou u svých táborů amazonky vždycky vykopávaly. Opřela se o skálu, skryla tvář do dlaní a vši silou se snažila nezvracet ani neplakat. Po chvíli, když se ovládla, došla k ohništi, kde se stále vařil kotlík s teplým nápojem z fermentovaného obilí, jež amazonky pily místo čaje ze stromové kůry či místo *jaco*. Nabrala si šálek, po malých doušcích ho popíjela a snažila se zase nabrat ztracenou rovnováhu. Kindra, která ve tmě nebyla téměř ani vidět, se u ní zastavila a položila jí ruku na rameno.

„Je to zlé, paní?“

„Je. Velice.“ Rohaně se zdálo, že se horkým nápojem snad

úplně zadusí. „Není to ten typ žen, které děti rodí snadno, a tady, bez odborné pomoci, po tolika utrpeních... Po tak těžké a dlouhé cestě... Bez péče a bez pohodlí...“

Kindra si povzddechla až snad z naprostých hlubin své bytosti. „To je mi moc líto, opravdu je mi to nesmírně moc líto. Je kruté, že kvůli svobodě toho musela tolik vytrpět, a přesto v ní nebude dlouho žít. A musí ji tížít ještě víc vědomí, že kdyby se to dítě přece jenom nakonec narodilo, nebude, kdo by je kojil a postaral se o ně.“

Rohanu zavalila náhlá a nekontrolovatelná nenávist a zlost vůči těmto ženám, které se dobrovolně vzdaly všech trýzní ženství. Měla co dělat, aby na tu postarší ženu nevychrstla vařící obsah šálku. Hořce pronesla: „Co vy tak můžete vědět o strachu o dítě!“

„Tolik, co vy, lady,“ opáčila Kindra. „Než mi bylo dvacet, stačila jsem porodit čtyři děti. Provdali mě jako velice mladou dívku a mé první dítě zemřelo ještě před porodem. Porodní báby mi radily, abych už další dítě raději neměla, ale můj manžel dychtil po dědici. Druhé a třetí dítě byly obě dívky a můj manžel mě proklel. Kvůli čtvrtému dítěti jsem málem zemřela - rodila jsem ho celé tři dny -, a tentokrát mě místo kleteb manžel zasypal dary a drahokamy, protože to byl kluk. Tak jsem odhalila, že být ženou v našem světě je strašné prokletí. Já sama jsem neměla žádnou hodnotu, natož pak dcery, které jsem v bolestech a při riskování života porodila. Sloužila jsem mu jako pouhý nástroj k rození synů. A tak když jsem zase mohla chodit, opusťla jsem jedné noci svoje spící děti, ostříhala si vlasy nakrátko a samotná se vydala do společenstva Svobodných amazonek, kde se začal můj pravý život. „

Rohana na ni s úžasem zírala a nevěděla, co má říct. Nakonec zamrmolila: „Ale... Ale všichni muži takoví nejsou, Kindro.“

„Ne?“ optala se krátce Kindra. „Jsem moc ráda, že jste je takovými neshledala, lady, ale to máte nesmírné štěstí, toť vše.“ Pohlédla na rudnoucí oblohu a zbystřila pozornost. „Pst,“ šeptla a naslouchala zvukům, které se během několika posledních pár minut změnilly z dlouhých trpělivých vzdechů v krátké lapání po dechu a steny. Rychle řekla: „Běžte za ní, paní. Už to nebude dlouho trvat.“

Na obloze již mezitím bylo dost světla, aby Rohana, která poklekla vedle Melory, viděla, jak má od zápasení o dech strhaný a oteklý obličej.

„Rohano... Rohano, prosím, slib mi...“

Rima jí nakázala: „Teď raději mlčte, paní. Musíte se soustředit. Zhluboka se nadechněte, tak, hezky, a zadržte dech. A teď znovu... A ještě jednou, tak... A teď tlačte!“

Melora chytila Rohanu za ruku a pevně jí svírala prsty v kruté bolesti, která se zmocňovala jejího těla. Rima stále dokola opakovala slova, která Rohaně přišla jako písnička společná všem porodním bábám na světě: „Tak teď, zatlačte hezky, tak, hezky, tlačte, tlačte, ano, tak, skvělé. A ještě jednou, trochu víc...“

Rohana ucítila, jak se jí Melořiny prsty zarývají do dlaně, a prožívala s ní její nesmírnou bolest. Cítila, jak i jejím vlastním tělem probíhají křeče a stahy, které sužovaly tělo její sestřenice. *Tolik bolesti, tolik takové bolesti... Mnohem víc, než když se rodil Kyril...* Vnímala tlumený výkřik, který se Melora snažila potlačit, a napadlo ji: *Tenkrát byl u mě Gabriel. Až teď vím, jak mu asi bylo... Až teď vím, jak prožíval, co jsem já cítila... Tolik bolesti...*

Cítila, jak se bolest vzdaluje a jak si Melora na okamžik vydechla. Rima jí však hned nakázala: „Tak znovu, dýchejte zhluboka, připravte se na další stahy. Ještě pár a bude pomalu po všem.“ Melora si jí ale vůbec nevšímala a křečovitě se držela Rohany za ruku. Vydechla: „Rohano, slib mi... že jestli umřu... Že se mi postaráš o děti. I o mého maličkého chlapečka...“

Zalapala po dechu a tělo se jí v přívalu další mučivé bolesti prohnulo. Rohana nedokázala vůbec promluvit. Pokusila se s Melorou navázat kontakt v duchu.

- *Slibuju ti, má drahá, při svaté Cassildě a při Pánovi světla... Vychovám je jako svoje vlastní děti, nebudu činit žádného rozdílu mezi nimi a dětmi, které vzešly z mého těla...*

Melora zašeptala: „Děkuj u ti. Věděla jsem...“ A znovu se zhroutila. Rima u jejího potem zbroceného čela vzhlédla a Rohaniny oči se střetly s Kindřínyma. Kindra tiše pravila: „Raději dojdou pro Jaellu.“

Rohana se rozhořčeně podívala na opuchlé tělo v kómatu a všude kolem se rozlévající krvavé skvrny. Rozhorleně a zlostně namítla: „Copak myslíte, že tohle se pro tak malé děvče hodí?“

Kindra laskavě, ale neúprosně odpověděla: „Má na to právo, paní. Nebo vy byste chvíli, kdy vám umírá vlastní matka, raději prospala? Či si ještě stále něco nalháváte, lady Rohano?“ Na Rohaninu odpověď nečekala.

Melora opět stiskla Rohaninu ruku ve smrtelném záchrvěvu a zaryla jí nehty do dlaně, až jí z ní vytryskla krev. Rohanu opětovně zachvátil děs, který znala z chvil, kdy se rodily její děti... *Jak se trhá vejpl, láme, puká, praská... Umírá...* Rohana se vši silou pokoušela vymanit se z vlivu Melořiných myšlenek a jejího děsu a naopak jí dodat trochu síly a kuráže, aby se dokázala svému strachu vzepřít. Pevně Meloru držela, utěšovala, šeptala jí laskavá slůvka: „Jsme s tebou, má drahá, všichni jsme tady s tebou, nemusíš mít strach. Postaráme se o tebe...“ Nevěděla však, co vlastně říká.

Prvně a naposled Melora vykřikla nahlas bolestí, úzkostí a hrůzou. Pak, právě v okamžiku, kdy se nad obzor vyhoupllo slunce, se do mučivého ticha ozval jiný zvuk: podivný, nezvyklý a ostrý, povznesený pláč novorozeného dítěte.

„Díky Evandě,“ pronesla Rima a zvedla nahé zakrvavené dítě za nožičky do vzduchu. „To bude ale silák! Vůbec jsem ho nemusela plesknout, abych ho probudila do našeho světa!“

Melora téměř neslyšně špitla: „Dejte mi ho.“ Natáhla se po dítěti a výraz v obličeji se jí změnil. *To je věčný zázrak*, pomyslela si Rohana. Odehraje se pokaždé, ať už je porod jakkoli těžký a děsivý, pak přesto nastává vždy okamžik radosti, kdy se obličej jakoby promění, rozsvítí a rozzáří. *Melora vypadá, že je tak šťastná! Je to vůbec možné?* uvažovala Rohana, aniž by se rozpomínala na vlastní štěstí. Rima zabalila dítě do kusu čisté látky, který si předem připravila, a položila ho Me-

loře na ochablé břicho. Věcně pravila: „Ten se vyzná.“

„Jalakův syn,“ zašeptala Melora a radostný úsměv z její tváře zmizel. „Co s ním jenom bude, chudáčkem malým?“

Rima ostře namítla: „Paní...“

Melora natáhla ruce a řekla: „Jaello... Jaello, pojd' sem a dej mi pu-su... Ach, Jaello...“

Vzápětí Rima s hrůzou vykřikla, neboť se z Melory vyvalil hustý koláč krve a ona vzdychla a s tváří bílou jako stěna se zvrátila. Do soumraku se pak již dlouho neozýval žádný jiný zvuk kromě pláče dvou sirotků, které po sobě zanechala.

„Opravdu si Jalakova syna necháte na vychování, lady Rohano?“ zeptala se Kindra.

Slunce už zářilo vysoko na obloze. Jaella usnula vyčerpaná pláčem a ležela mezi nimi bezvládně na písku jako utahané zvířátko. Rohana se vsedě opírala o hromadu zavazadel. Nahé dítě zabalila a strčila si ho na hrud' pod tuniku, kde vmělo a živě hledalo stravu, o níž ještě nevědělo, že mu bude odepřena. Rohana ten teploučký balíček poplácala a řekla: „Co jiného bych mohla dělat, Kindro? Slíbila jsem Meloře, že její děti přijmu za vlastní.“

Kindra zlobně namítla: „Ale on je z Jalakovy krve! Copak vaši příbuzní nelační po pomstě za krev vašeho nevlastního bratra, který jeho rukou zahynul? Copak vy vůči němu necítíte žádnou rodovou zášť, paní?“ Vytáhla nůž a podala ho .za ostří Rohaně. „Melora za něj zaplatila životem, takže se nikdy nedočkala své tolik vytoužené svobody. A je to Jalakův syn. Pomstěte svůj rod, paní!“

Rohana si s narůstající hrůzou začala uvědomovat, že Kindra mluví pravdu. Muži z ardaiského a aillardského panství by její slova opakovali: Jalakův syn musí pykat za zločiny svého otce.

Ucítila, jak se jí dítě na prsou hýbe. *Je to Melořino dítě. Zvedla jsem ho z jejího mrtvého těla.* Podívala se na Jaellu, která vedle nich schoulená spala. *I ona je Jalakovo dítě. Bude za to také pykat?*

Kindra řekla zcela vážným hlasem: „Rohano, to dítě stejně zemře, ať teď uděláte cokoli. Nemá žádnou chuťvu, potravu, přířichnou péči. Netýrejte se kvůli němu a nechte ho spočinout vedle své matky.“

Rohana pomalu zakroutila hlavou. Vrátila amazonce nůž a přitom se setkala s jejíma očima. „Krevní msta a různé jiné odvety jsou pro

muže, Kindro. Já jsem ráda, že jsem žena a že mě nesvazuje žádný takovýto zákon. Necht' život tohoto dítěte, a nikoli jeho smrt, pomstí smrt mého bratra. Ardaisové přišli o svého syna Valentýna, a tak se tento chlapec bude jmenovat Valentýn.“ Položila jakoby rituálně ruce na malé vrnící tělíčko. „A bude vychován u Ardaisů místo toho, který zemřel Jalakovou rukou.“

Kindra odložila nůž stranou, zvedla tvář a neradostně se usmála. „To jste řekla hezky, paní. Tak by to řekla správná amazonka. Netušila jsem však, že budete natolik svobodná a porušíte zákony svého klanu a kasty.“

Rohana rozzlobeně namítla: „Doufám, že budu navždycky tolik svobodná, abych mohla ignorovat každý nesmyslný a krutý zákon! Možná, že opravdu umře, jak tvrdíte. Ale nezemře mojí rukou, stejně jako zůstane naživu tehdy, bude-li v mých silách ho zachránit!“

Kindra přikývla. „Dobrá,“ pronesla. „Promluvím s Rimou, ta už má nějaké zkušenosti s dětmi, kterým zemřela matka. I naše ženy někdy umírají při porodu a Rima nasbírala zkušenosti a všechna tajemství z domu v Arilinnu.“ Vstala. „Je tu ještě jedno Melořino dítě, které potřebuje vaši péči, lady. Postarejte se o ně.“

Odešla za ostatními amazonkami, které již mezitím pohřbívaly Meloru na kopci za vodní nádrží. Rohana se obrátila na Jaellu a začala ji něžně hladit po vláskách.

„Jaello,“ utěšovala ji, „už nesmíš plakat, drahoušku. Já vím, že tvůj žal nedokáže zahojit nic, ale nesmí tě úplně vyčerpat. Slibuju ti, že od teď ti budu napořád matkou. Tak co? Podívej se na mě!“ prosila ji. „Nechceš vidět svého malého bratříčka? I on potřebuje někoho, kdo by ho měl rád a utěšoval ho.“ Pak ještě dodala: „Ty jsi měla matku celých dvanáct let, Jaello. A tenhle malý uzlíček o svoji maminku přišel dřív, než se mu vůbec stačila prvně podívat do obličeje. Nemá nikoho jiného než svoji sestřičku. Pojď mi ho pomoci ukonejšit.“

Jaella se odtáhla a otrásla se zjevným odporem. Její vzlyky přerostly v hysterický nárek a Rohana ji zoufale nechala být. Od Melořiny smrti Jaella nepromluvila ani slovo. Rohana si dělala starosti, že během těch několika posledních hodin Melořina života, které Jaella strávila v hrůze a strachu ze smrti, se mysl dítěte násilně otevřela vůči děsivým telepatickým kontaktům a její skrytý talent se v jednom jediném okamžiku projevil ve své strašné intenzitě.

Nikdo by nemohl dávat Meloře za vinu, že se poslední vědomou myšlenkou snažila navázat kontakt s někým, kdo by jí dodal sílu, se svým milovaným dítětem. Ale k čemu to vedlo u Jaelly?

Jako kdyby chlapec vycítil Rohanin neklid, začal sebou pod tunikou opět šít a házet. Pohládila ho a pomyslela na velkou vzdálenost, jež je dělí od Carthonu, kde se jí snad podaří najít pro něj kojnou. Je to pro něj záležitost přežití. Pokud se o něj někdo nepostará, nenakrmí ho a neposkytne mu nezbytnou péči, určitě zahyne. Ale co Jaella? Ta zcela jistě přežije, ale jaký šok jí to všechno způsobilo? To ukáže teprve čas.

Možná pro ni amazonky udělají víc než já. Já pro ni zatím stále ještě představuji jakousi souvislost se vší tou hrůzou a smrtí. Možná se jim podaří Jaellu utěšit a pomoci jí.

Musí to nechat na nich, alespoň do okamžiku, než se Jaella uklidní. A poté - Rohana se něžně podívala na Jaelliny rozcuchané vlásky, ale neodvažovala se jí dotknout - co bude poté, to ukáže jedině čas.

5. KAPITOLA

Za dvanáct dní pohlédla Rohana z vrcholu průsmyku do údolí Thendary.

„Jaello,“ zavolala a otočila se. „Pojď se podívat na město svých předků!“

Děvče k ní poslušně dojelo a podívalo se na starobylé město, ležící v údolí přímo před nimi. „To je město Comynů? Nikdy v životě jsem tak veliké město ještě neviděla. Shainsa není ani z poloviny tak velká.“ Fascinovaně hleděla do údolí a zdálo se, že i s hrůzou, na budovy s rozsáhlými křídly, nad nimiž se tyčil comynský hrad. „Řekni mi, teto, je to pravda, že Comynové jsou potomci bohů? Moje... Slyšela jsem, že to je pravda, ale pak jsem taky slyšela, že to pravda vůbec není. Jak to tedy je ve skutečnosti?“

Jak se ta dívka zdráhá vyslovit jméno svého otce i své matky! Za celých dvanáct dní ani jedno z nich nevyslovila. Nahlas však odpověděla: „Můžu ti říct jenom to, co jsem sama slyšela. Ta pověst začíná Hasturem, synem Aldonise, Pána světla, který vstoupil do našeho světa v Hali. Dvořil se Cassildě, dceři Robardině, matce Panství, a získal si její srdce. A tak pochází veškerá hasturská krev z krve bohů. Ale jestli to je pravda nebo jenom hezká pohádka, to vím stejně tak málo jako ty. Všichni, kteří v sobě mají hasturskou krev, všichni lidé z Panství, vládnou silou zvanou *laran*, což jsou telepatické schopnosti, které je odlišují od ostatních lidí v našem světě.“

„Všichni Comynové v sobě tedy mají hasturskou krev?“

„Ze začátku tomu tak skutečně bylo. Ale v dobách Věží byli rozděleni do sedmi rodin, dneska zvaných Panství. Všichni jsou z krve Hastura a Cassildy. Jisté však je, že nikdo z nás není bůh ani nic takového, mé dítě.“

Ale kéž bychom byli. Aspoň bych lépe věděla, co si mám s tebou počít, maličký. Rohana si povzdychla a dotkla se teplého balíčku pod svojí tunikou, v němž spalo Melořino dítě. V těchto výšinách bylo chladno i v létě. Jaella se už vůči Rohaně nechovala nijak nepřátelsky, ale ani se k ní neobracela pro útěchu. Ani se nechtěla podívat na svého bratříčka, natož se ho dotknout.

Všechny amazonky - dokonce i ty dvě vykastrované, Leeanne a Camilla - se v těchto strašných prvních dnech, než se dostaly do Carthonu, kde našly kojnou, spolu dělily o starosti spojené s péčí o novorozence. Všechny měly někde ukryty zbytky cukru a dělaly mu kašičku, protože věděly, jak je Rohana vyčerpána a jak ji tíží smutek. Střídaly se v tom, kdo ho poveze a kdo bude utěšovat jeho neutuchající pláč. Jenom Jaella si svého bratříčka vytrvale nevšímala a odmítala si ho pochovat nebo se na něj jenom podívat, i když ji o to opakovaně prosila Kindra, kterou jinak zbožňovala.

Jako kdyby se ho dotkly její myšlenky, začal sebou malý Valentýnek házet, a Rohana tedy mávla na kojnou z Carthonu. Ta k nim došla, vzala si od Rohany dítě, rozepnula si šaty a líně si přiložila dítě k prsu. Tohle je naprosto primitivní žena, napadalo Rohanu -*já bych jí na výchovu nesvěřila ani štěně, natož dítě* -, ale jeho život na jejím mléce závisel, a to teď bylo jediné, na čem skutečně záleželo.

Jak může nějaká žena být tak zoufale omezená, že není víc než dojným zvířetem? Svobodné amazonky jí otevřeně pohrdaly a kojná jim ve své primitivní pýše dávala znatelně pocítit pohrdání své. Rohana, která s nimi jejich pocity plně sdílela, ale její služby potřebovala, a tak se mezi nimi snažila zprostředkovat nejistý smír. S chutí si protáhla záda, protože ze závěsu, v němž vezla dítě, ji stále bolela ramena. A začala přemýšlet. Slíbila Meloře, že její děti vychová jako své vlastní. Její manžel nebude jistě nic namítat, často říkával, že by si přál více dětí, a litoval, že Rohana porodila jenom tři. Ale nyní, po vyprchání počáteční euforie, kdy se jí podařilo zachránit Melořina syna, se jí do duše začaly vkrádat i jiné myšlenky. *Co jsem to jenom na sebe vzala? Moje nejstarší dítě je téměř dospělé. Dceři je již pět, a protože dvě z našich dětí jsou synové, Gabriel souhlasil, že už další děti mít nemusím. A teď, když už jsem si myslela, že jsem s tím skončila, jsem na sebe vzala další povinnosti a starosti spojené s péčí o úplně malinkého kojence! Gabriel bezpochyby začne vést řeči o tom, že bychom měli mít další dítě, aby nevyrostal sám.*

Ale copak jsem jenom nástroj na rození synů? pomyslela si a těchto myšlenek se děsila. Rychle se proto v duchu obrátila jinam: *Co můžeme v Panstvích nabídnout synovi Suchozemce? A co Jaella, chladná a uzavřená, dokáže ta mě někdy přijmout?*

Bylo toho tolik, že se nedokázala těšit z pouhé přítomnosti dítěte. I

já jsem matka, je proto pro mě velkým zadostiučiněním, že po Meloře něco zůstalo... Ale Jaella je ještě dítě. Vidí jenom, že ji Valentýnek okradl o matku...

Kindra k ní přijela a řekla jí: „Lady, tady si Terrané stavějí tu svoji vesmírnou stanici? Co tady vlastně ti lidé z jiného světa vůbec chtějí?“

„To nevím.“ Rohana hleděla na velkou vykácenou mýtinu za Then-darou, kde to vypadalo; jako by jakýsi obrovský stroj vykousl kus údolí a srovnal ho do nepřirozené roviny. Část oblasti byla vydlážděná a vyrůstaly na ní budovy podivně nezvyklých tvarů. „Slyšela jsem, že náš svět je pro ně křižovatkou mezi hvězdami. Vypadá to, jako by měli celou řadu obchodních karavan, jako my máme mezi městy v Jezerní zemi. Ale s čím obchodují, to skutečně netuším, protože se mi to nikdo neobtěžoval říci, i když tuším, že Gabriel to ví.“ Od Kindry se jí za poslední slova dostalo pohrdavého pohledu. *Jak se mohu spokojit s nevědomostí? Ztracené amazonky! Na všechno se mě vyptávají, všechno potřebují vědět: o mně, o Gabrielovi, o celém mém životě!*

Nabroušeně odpovíděla: „Tihle lidé z terranské říše, jak se sami nazývají, nejdřív přišli do Caer Donnu poblíž Aldaranu a začali tam stavět vesmírnou stanici. Jenom malou, protože v tamějších horách to jinak ani nešlo. A začali vyjednávat s těmi prokletými Aldarany. Hastur jim potom nabídl tyto prostory, protože podnebí je tu mnohem podobnější jejich - doslechla jsem se, že v jejich světě je tepleji než u nás -, a tak je máme pod dohledem. Ale jinak s nimi samozřejmě nemáme co do činění.“

„A proč ne?“ zeptala se Kindra. „Domnívám se, že civilizace, která dokáže cestovat z hvězdy na hvězdu tak snadno jako my odsud do Nevarsinu, by nás mohla naučit pěknou řádku věcí.“ Rohana škrobeně odvětila: „Já nevím. Hastur si to tak přál.“

„Muži z Panství mají ztraceně veliké štěstí, že je vede syn Hasturů,“ zvedla Kindra obočí. „Taková hloupá ženská, jako jsem já, by si myslela, že civilizace, která obchoduje mezi hvězdami, by mohla být chytřejší nežli Hasturové.“

Rohanu její sarkasmus otrávil, ale cítila se být Kindře natolik zavázána, že jí to nedala najevo. „Mně to bylo vysvětleno takto: Hastur se domnívá, že v jejich způsobu života by pro nás mohla být celá řada věcí nesmírně nebezpečných, což se nedá předem nijak odhadnout. Pro začátek si tu zřídili stanici na pět set let, a tak budeme mít spoustu

času vybrat si, co se od nich hodláme naučit.“ , „Aha,“ pronesla Kindra, zmlkla a zamyšleně se zahleděla na obzor, vykousaný prazvláštními stroji a posetý podivnými budovami.

I Rohana byla zticha. Během poslední míle měla jakýsi pocit, že se dostává do jiného světa. Téměř celé čtyřicetidení žila jako cizinec ve světě, který jí byl úplně neznámý, stejně jako jím byl svět těchto Teranů. Pak si na něj dokázala postupně přivyknout, a teď aby svět opět změnila a připravila se na návrat do toho svého původního.

Zprvu se jí svět, v kterém žily amazonky, zdál tvrdý, nepohodlný, podivný a osamělý. Pak si začala uvědomovat, že to, co se jí zdálo tolik zvláštní, vůbec nepochází z nedostatku fyzického pohodlí. Bylo v tom něco zcela jiného. Bylo poměrně snadné přivyknout si na dlouhé hodiny jízdy na koni, na neznámé a nehezské šaty, na koupání v řece nebo v potoce a spaní pod stanem nebo pod širou oblohou..

Mnohem nesnadnější však bylo vzdát se důvěrně známého pocitu ochrany, navyklých způsobů myšlení. Předtím, než se vydala na tuto cestu, si nikdy pořádně neuvědomila, kolik toho za ni rozhodoval otec a bratři, a poté, co se provdala, manžel. A to i v drobných maličkostech, jako například *Mám si vzít modré nebo zelené šaty?* či *Mám si poručit k večeři rybu nebo drůbež?*, které se vždycky spíše než jejím vkusem a chutí řídily Gabrielovými. Dokonce ji dřív, než se stala nevlastní matkou Jaelly a novorozeného Valentýna, ani nenapadlo, že většina z toho, co svým dětem říká nebo co pro ně dělá, je více či méně otevřeně založeno na tom, co si o ní Gabriel pomyslí.

Neustále se jí vracela zvláštní, bolestná a téměř zrádcovska myšlenka: *Ted'; když jsem se naučila rozhodovat sama za sebe, bude mě uspokojovat to, co za mě rozhodne Gabriel?*

Nebo se sem vlastně vracím jenom z toho prostého důvodu, že je mnohem snazší dělat to, co se od ženy mého postavení očekává?

Právě projížděly velkými městskými branami Thendary a lidé vybíhali z domů, aby se podívali na. comynskou paní ve společnosti skupiny amazonek. Ve městě poslala Kindra ostatní ženy do jejich domu a sama doprovodila Rohanu, Jaellu a kojnou do comynského hradu.

V části hradu, který byl odedávna vyhrazen Ardaism, Rohana svolala zbytek služebnictva, jež zde trávilo celý rok - většina ardaického

dvora se po uplynutí funkčního období navrátila se svým pánem do jejich vlastního hradu - a vydala rozkazy, aby pro kojnou a dítě našli co nejpohodlnější místnosti a ke Kindře se chovali jako k váženému hostu. A aby Jaella, již představila bez dalších detailů jako svoji nevlastní dceru, měla svůj pokoj vedle jejího a dali jí šaty, které by jí lépe padly.

Poté poslala princezně zprávu, v níž ji informovala o svém návratu. Pak si zavolala svoji osobní služebnou a připravila se na nejhorší, totiž na její šokovanou reakci, že se nechala ostříhat, vzala si na sebe zcela nevhodné šaty a ruce a pleť nechala takto zpustnout.

A to bude ještě horší, až se vrátím do sídla Ardaisů. Proč bych ale měla být stále krásná? Nejsem tanečnice ani nějaká zpěvačka. A už dávno jsem se dobře provdala. Jenže stejně si někteří budou myslet, že jsem za Melořinu svobodu zaplatila v podobě ostříhaných vlasů a zhoršené pleti příliš velkou cenu.

Ale přestože služebná lamentovala a plísnila ji za to, jak to všechno mohla dopustit, bylo přece jenom nesmírně příjemné ležet ve vaně v teplé vodě s vonnými balzámy, které jí hojily rozpraskanou pokožku, a čistá se obléci do svých měkkých šatů, na něž byla zvyklá.

Když byla hotová, dostalo se jí oznámení, že lady Jerana je připravena je přijmout. A že pán Lorill Hastur by si přál přijmout taktéž vůdkyni Svobodných amazonek. Když jí Rohana předávala tento královský rozkaz, Kindra se chmurně pousmála.

„Bezpochyby se touží ujistit, že jsem nezačala válku mezi Panstvími a Suchými městy.“

„To je nesmysl,“ odsekla Rohana podrážděně. „I on je Melořin příbuzný. Určitě vám chce naopak poděkovat.“

„No, ať je to jak chce, nezbyvá mi nic jiného než rozkazu lorda Hastura uposlechnout,“ odvětila Kindra.

Když k nim došla Jaella, její krása, která na cestě byla překryta únavou a nepadnoucím oblečením, Rohaně úplně vyrazila dech. Na svůj věk byla dost vysoká a měla velice bledou pleť, posetou světle zrzavými pihami. Měděné čerstvě umyté vlasy jí splývaly až pod pás a byla oblečená do jemně zelených šatů stejné barvy, jako měly její oči. Na tu by každý z Comynů mohl být jediné hrdý, napadlo Rohanu. Ale uvidí to vůbec? Nebo se nechají zaslepit tím, že je Jalakova dcera?

Lady Jerana, princezna a choť Arana Elhalynského, rozená Aillardová a Rohanina sestřenice, byla mdlá, blondatá a rozmazlená žena. Rohanu pozdravila s přátelským objetím, jak se na příbuzné slušelo, chladně políbila Jaellu a ze zdvořilosti promluvila s Kindrou.

Proč nemůže být velkorysejší? Vždyť žádné jiné povinnosti v životě nemá, myslela si Kindra.

„Tak to je dítě naší drahé Melory,“ řekla Jerana a prohlížela si dívku od hlavy k patě. „Jenom škoda, že je i Jalakova dcera, protože to jí značně ztíží vyhlídky na dobrý sňatek. Vládne *laranem*?“

„Nevím. Ještě jsem ji nezkoušela,“ odpověděla Rohana chladným hlasem. „Musela jsem dělat jiné a mnohem důležitější věci.“

Lorill Hastur pravil: „Tak nádherné zrzavé vlasy často svědčí o neobvyklém telepatickém talentu. Jestli bude dost nadaná, můžeme ji poslat do Věže a otázka sňatku se tím stane bezpředmětnou.“

Rohana si pomyslela, že je dost předčasné dělat si starosti se zařizováním sňatku pro dvanáctiletého sirotka, který se sotva stačil vzpamatovat z četných ran osudu, ale neřekla nic. Měla však podezření, že Lorill její myšlenky stejně zachytil. Byl to vážně vypadající muž jemné postavy a přibližně Rohanina věku. A jako v případech mnoha dalších Hasturů mu už začínaly zrzavé vlasy zvolna šedivět. Zamračil se na Jaellu a zcela netaktně pravil: „Předpokládám, že není pochyb o tom, že to je Jalakova dcera? Jestli totiž Melora už byla těhotná, když padla do zajetí, tak by to možná mohlo znamenat...“

Jaella si kousala ret a Rohana se bála, že se každou chvíli rozpláče. Bez dalších úvah chladně odpověděla, že o dívčině otci není pochyb.

„Jalak je patrně mrtev?“

Kindra odpověděla, že to jistě nevědí. „Ale nikdo nás, lorde Hasture, nepronásledoval, a když jsme se dostaly do Carthonu, šířily se tam zvěsti o změnách na hradě v Shainse.“

„Samozřejmě víte, co mě nejvíc trápí,“ pronesl Lorill Hastur. „Váš nerozvážný krok - a teď mluvím k vám, Rohano, protože Svobodná amazonka dělala jenom to, co jste jí poručila - váš nerozvážný krok může způsobit válku se Suchými městy.“

Kindřiny oči se krátce setkaly s Rohaninýma, jako by říkaly: Vidiš? Já jsem ti to povídala.

„Lorille, vždyť i vy jste Melořin příbuzný! To jsem ji měla nechat

zahynout v otroctví a její dítě nechat v Jalakových rukách?“

Muž vypadal, že je vážně znepokojen. „Jak to můžete říct? Já měl Meloru moc rád. Nedokážu ani pořádně vyjádřit, jak mě mrzí, že se nedožila dnů na svobodě. Co jiného bych měl jako muž a jako její příbuzný říct? Jenže mír v Panstvích leží v mých rukách.

Nemohu rozpoutat válku kvůli tomu, že se jednomu člověku děje bezpráví, protože pak bych nebylo nic lepší než Suchozemci se svými nekonečnými tyranii krevních pomst a krutých odvet. Musím se snažit dělat to, co je nejlepší pro všechny po celých Panstvích, Rohano, i pro Comyny, i pro obyčejný lid. Co by si počali rolníci a mírumilovní poddaní na hranicích se Suchými městy? Museli by žít ve strachu před mstou ze strany Suchozemců. A kdybychom tím porušili těžce nabyté příměří, nemohli bychom očekávat vůbec nic jiného.“

Rohana k němu náhle pocítila lítost. Měl naprostou pravdu. Jeho osobní city se nemohou mísit s jeho povinnostmi správce země. Byl to Melořin nejbližší příbuzný, který byl ještě naživu. A povinnosti, které na jeho hlavu padaly, za něj řešily ženy, což pro Hastura jistě nebylo snadné spolknout.

„Ale to je teď všechno poněkud vedlejší. Co uděláme s Melořinými dětmi?“

„Děti?“ optala se lady Jerana. „Ona má snad ještě nějaké další?“

„Má ještě syna, při jehož porodu zemřela.“ Rohana nejistě pohlédla na Jaellu. Jerana by měla mít dost taktu a poslat to dítě pryč, a ne přímo před jeho očima projednávat jeho budoucnost. Avšak Rohana nic takového navrhnout nemohla.

„Tak je dáme na výchovu někam jinam,“ odpověděla paní Jerana. „Kdyby Melora žila, tak bychom pro ně museli něco udělat, ale nesmí se od nás očekávat, že převezmeme odpovědnost za děti nějakého suchozemského tyрана. Dejte je někam na vychování a zapomeňte na ně.“

Dokonce i Lorill sebou škubl, když slyšel taková drsná a bezcitná slova. Rohana stroze namítla: „Než Melora zemřela, slíbila jsem jí, že je vychovám jako svoje vlastní.“ *Zdá se, že Melora své příbuzné znala mnohem líp než já.*

Jerana pokrčila rameny. „Tak dobře, myslím, že víte, co se má. Jestliže Gabriel nebude mít žádné námitky, dělejte, co uznáte za vhod-

né.“ Rohana si uvědomila, jak je Jerana ráda, že se toho může tak formálně a bez průtahů zbavit.

Lorill Hastur se otočil ke Kindře a řekl jí: „To vy jste vedla záchrannou akci, *mestra*?“

„Moje ženy a já, lorde Hasture.“

„Jsme vám hluboce zavázáni,“ pravil Lorill Hastur a Rohaně došlo, že se pokouší zmírnit Jeraninu lhostejnost. „Podařilo se vám to, v čem jsem já a moji příbuzní selhali. Jakou odměnu byste si přála, *mestra*?“

Kindra důstojně odpověděla: „Můj pane, lady Rohana mým ženám bohatě zaplatila. Vůbec nic mi nedlužíte.“

„Dlužíme vám za její život.“

„Nedlužíte. Nedokázala jsem to. Mým úkolem bylo navrátit Meloru jejím příbuzným,“ odpověděla Svobodná amazonka.

Rohana zakroutila hlavou. „Neselhala jste, Kindro. Melora zemřela svobodná a šťastná. Avšak je na mně, nikoli na vás, Lorille, abych jí dala nějakou mimořádnou odměnu.“

Kindra se na ně oba podívala a popošla kousek k Jaelle. „Protože mi oba dva nabízíte mimořádnou odměnu,“ začala, „žádám tedy o toto: dejte mi Jaellu na vychování.“

Lorill Hastur překvapeně namítl: „To ale není možné. Dítě comynské krve nemůže být vychováváno mezi Svobodnými amazonkami!“

Rohana také zprvu pocítila šok při tomto nezvyklém požadavku - jaká troufalost! Ale Lorillova slova ji podráždila stejně jako před chvílí Jeranina bezohlednost. „Hezky jste to řekl, Lorille. Jenže kdyby nezasáhly Svobodné amazonky, vy byste klidně seděl tady v Thendaře a ji nechal vyrůstat v řetězech u Jalaka.“ Kývla na Jaellu a řekla jí: „Jaello, než tvoje matka zemřela, přísahala jsem jí, že tě vychovám jako svoji vlastní dceru. Víím, že tím myslela, abys vyrostla v mém domě. Ale už je ti dvanáct let. A kdyby moje dvanáctiletá dcera za mnou přišla a řekla mi, že už nechce žít v mém domě, ale tam a tam, pak bych - kdyby její volba padla na ženu, které bych mohla důvěřovat - pak bych o jejím přání přemýšlela a zvažovala, co bych v té věci pro ni mohla učinit. Slyšela jsi, že by si tě Kindra chtěla vzít k sobě a že je na mně,...“ Pohlédla vzdorovitě přes Jaellino rameno na Lorilla Hastura a pokračovala: „...abych o tom rozhodla. Ale nechceš přece jenom jít se mnou k Ardaismu a stát se mojí dcerou?“ zeptala se. „Milovala

jsem tvoji matku a vynasnažím se ti ji plně nahradit.

Budeš si moci hrát s mojí vlastní dcerou a jejími kamarádkami a jejich sestrami, dostane se ti jako *Comynaře* stejné výchovy, jako se dostalo mně a tvojí matce, neboť to se vzhledem k tvému postavení sluší a patří.“

Jaello, drahoušku, jsi všechno, co mi po Meloře zůstalo...

Jaella měla na nepřístupné tvářičce zvláštní výraz. „A až vyrostu?“

„Pak, bez přihlédnutí k tvému původu, ti zajistím stejně výhodný sňatek, jaký se budu snažit zařídit pro svoji vlastní dceru...“ Náhle si uvědomila, že prohrála na celé čáře. Jaellina tvář ztvrdla.

„Chci žít tam, kde nikdy nebudu podřízená žádnému muži. Ale kdyby mě vychovala Kindra...“ Šla a dala svoji ručku do ruky Svobodné amazonky. „Prosím...“

Rohana si téměř zoufale pomyslela: Už je pozdě chovat se k ní jako k malému dítěti. Ví toho tolik, že je již dávno dospělou.

Přesto však je comynská dcera a možná má laran. Vážně proto pravila: „Kindro, ale ona nesmí být vykastrována. Slibte mi to.“

Kindra se vši silou snažila potlačit hněv. „Vidím, že jste amazonkám příliš neporozuměla, lady. My ženy nekastrujeme.“

„Viděla jsem ve vaší skupině dvě - Leeanne a Camillu...“

„My ženy nekastrujeme,“ opakovala důrazně Kindra. „Ale čas od času se stává, že je žena natolik znechucena svým pohlavím a tolik ho nenávidí, že přemluví nebo uplatí nějakého felčara, aby kvůli ní porušil zákon. Poté často přicházejí k nám a my je nemůžeme vyhnat, protože u nás máme v podstatě jediné místo, kam se ty nebohé ženy mohou uchýlit. Obecně se však ty, které k nám přijdou, naučí spíše sebeúctě než sebenenávisti. Nemyslím si, že když vyrostete mezi námi, že by k sobě pocítila tak silnou nenávist.“ Objala něžně dívku kolem ramen, obrátila si ji k sobě a promluvila k ní, jako kdyby vůbec nemluvila s dítětem, nýbrž k dospělému člověku. Rohana pocítila zvláštní emoci, kterou po chvíli nevěřícně identifikovala jako závist.

„Ty víš, Jaello, že vzhledem ke svému věku ještě nemůžeš být přijata za Svobodnou amazonku. Dokonce i naše vlastní dcery musejí čekat, dokud nejsou podle zákona plnoleté, aby byly počítány mezi ženy a mohly se provdat nebo samy určit svůj osud.“

Až ti bude patnáct, budeš takové rozhodnutí smět provést. Do té doby budeš zatím mojí nevlastní dcerou.“

Lady Jerana ji rozmrzele přerušila: „Domnívám se, že je to celé naprosto nechutné. Nemůžeš tomu učinit přítrž, Lorille?“

Rohany se zmocnil neuvěřitelný vztek a pomyslela si, jak je trapné, když jednají o osudu té dívky přímo před ní, jako kdyby byla hluchá, němá, slepá, a navíc ještě slabomyslná. Vypadalo to, že lord Hastur její znechucení plně sdílí, neboť řekl: „Rohana má právo určit, kde bude Jaella vychována, Jerano. Nejdřív to projednávala s tebou a ty ses vzdala možnosti, o tom rozhodovat. Nyní musím bránit Rohanino právo svobodné volby.“

Vřelé díky, Lorille! Vděčně na něj pohlédla a napadlo ji, že být hlavním poradcem není právě záviděníhodná činnost. Jeranina hezká a prázdná tvář se naplnila pohrdáním.

„No, alespoň si nebudeš muset dělat starosti, jak najít někoho, kdo by byl ochoten vzít si Jalakovu dceru. Slyšela jsem toho o Svobodných amazonkách dost, jak se snaží k sobě nalákat pěkná děvčata a vnutit jim svůj nepřírozený způsob života, poštvat je proti manželství a mateřství, naučit je nenávidět muže a milovat ženy. Je od tebe moc chytré, že Jaellu mezi ně posíláš...“

Rohana zlostí celá zbledla a pocítila, že má neodolatelnou chuť plesknout Jeranu přes její prostořeká ústa, a tím umlčet proud těchto nechutných slov. Pak si povšimla, že se Kindra usmívá, a uvědomila si, jak v ní pobyt mezi amazonkami jednu věc změnil už napořád.

Vrátí se ke svému starému způsobu života, do světa žen. Možná se i po zbytek svých dní bude přizpůsobovat neviditelnému vánku Gabriellových vrtochů. Ale jedna věc už nikdy nebude taková, jako byla předtím. A to byl rozdíl, který proměňoval celý svět.

Rohana nyní věděla, že si tento způsob života vybrala dobrovolně, a ne proto, že by si její okleštěná mysl nedokázala představit žádný jiný způsob, jak by se také dalo žít. Protože však jiný život poznala, dokázala si o to více považovat toho, co má, a rozhodla se, že to je pro ni to nejlepší. Gabriela hluboce miluje, miluje také svoje děti, cítí zodpovědnost za majetek Ardaisů, který potřebuje péči své paní. To všechno převažuje nad tím, co je obtížné nebo těžké přijímat bez řečí.

A tak ji už nikdy nemohou rozházet slova žádné ženy, která je

omezená tolik jako Jerana. Jerana je prostě hloupá, úzkoprsá a nemá vůbec žádnou představivost, je nanejvýš tak politováníhodná. Neměla nikdy příležitost poznat něco jiného. Kindra se s ní nedá vůbec porovnávat. *Jsem svobodná. A ona svobodná nikdy nebude*, napadalo Rohanu.

Téměř s něhou pravila: „Je mi moc líto, že takto smýšlíte, Jerano. Já si však myslím, že to je pro Jaellu dobrá volba. Vy ji vychovávat nechcete, a protože ji ani nemáte ráda, je to tak jediné dobře. Bylo by skutečně sobecké držet Jaellu uvázanou u mého pasu, jenom abych tím utěšila svůj smutek.“

„Vy ji vážně chcete dát té... Té Svobodné amazonce, bezostyšné a hanebné ženě?“I

Rohana vyrovnaně odpověděla: „Já ji znám, Jerano, zatímco vy nikoli.“ Rozevřela náruč a řekla: „Říkala jsem přece, že kdyby se moje vlastní dcera takto rozhodla, že bych ji vyslechla. Souhlasím s tím.“ Sevřela Jaellu do náručí a dívka prvně objala i ji. Se zářícíma očima ji neobratně políbila na tvář a Rohana jí pověděla: „Dávám tě Kindře na vychování, Jaello. Buď hodná a poslušná dcera. A nezapomeň na mě.“

Pak ji pustila, natáhla ruku vstříc amazonce a sevřela její, mozolnatou, do hněda opálenou. Kindra se jí podívala přímo do očí a pravila: „Lady, nechť je ke mně Bohyně taková, jako já budu k Jaelle.“

Rohana vůči ní otevřela svoji mysl a naposled pocítila amazončinu nezměrnou laskavost a vyrovnanost. Věděla, že jí může důvěřovat na život i na smrt. Překvapilo ji, že její oči zalily slzami.

Napadlo ji: *Skoro si přeji, abych mohla jít s vámi...*

Kindra zareagovala nahlas: „Já taky, Rohano.“ Už ji neoslovovala formálně titulem „má paní“, na to se již přes příliš sblížily. Rohana úplně ztratila hlas, že se nedokázala ani rozloučit. Vložila jenom Jaellinu ruku do Kindřiny a odvrátila se.

Poslední slova, která od nich ještě zaslechla, byla Jaellina otázka, když se své nové nevlastní matky dychtivě ptala, poskakujíc po jejím boku: „Mami, a ostříháš mi vlasy?“

ČÁST II.
MAGDA
LORNEOVÁ,
terranská agentka

Uplynulo dvanáct let...

6. KAPITOLA

Jestliže někde v Galaxii existuje ještě hlučnější pracoviště, než jaké je na stavbě vesmírné stanice, doufám, že se tam nikdy nedostanu, pomyslela si Magda Lorneová.

Neboť taková stavba znamená dlouhé zaměstnání. Připadalo jí, že se staví snad většinu jejího života. Narodila se v Caer Donnu, v první državě terranského impéria na Darkoveru, a bylo jí osm let, když se ústředí přestěhovalo sem do Thendary. Od té doby se tu stále stavěla vesmírná stanice.

I poryvy podzemních bouří řev stavebních strojů jenom ztišovaly, a nikoli umlčovaly. Ticho nebylo ani tehdy, když hory za městem zmizely v bělostných sněhových pokrývkách a město pod ústředím nebylo vůbec vidět. Magda prošla vánicí do oddělení pro neprovdané ženy a zabouchnutím dveří za sebou zanechala bouři a hluk. Vnitřek byl zvukotěsný. I světla tu byla žlutá jako na Zemi. Aspoň že tato budova je už dostavěná a hlavně že je tu ticho a klid, pomyslela si. Celou dobu jejich krátkého manželství žila s Petrem v oddělení pro manželské páry, které ještě nebylo úplně dostavěné a kam zvenčí pronikal hrozný rámus. Někdy přemýšlela, nakolik napětí z toho neustálého hluku přispělo k rozpadu jejich manželství. Tuto myšlenku však setřásla, když otevírala dveře do své místnosti. *Stejně by to nefungovalo, ať by podmínky byly jakékoli. Nevím, jestli jsem někdy byla do Petra zamilovaná, ale jsem si naprosto jistá, že on do mě zamilovaný nikdy nebyl. Jenom jsme spolu trávili spoustu času, rozběhly se jí myšlenky známým směrem. A nedokázali jsme se z toho vymanit. Když to potom selhalo, uvědomili jsme si, že nás pohromadě vlastně vůbec nic nedrží.*

Když vzpomínala na své manželství s Petrem, její myšlenky se automaticky svezly do vyježděných rozmrzelých kolejí. *Kde jenom je? Nikdy předtím nebyl pryč tak dlouho. Doufám, že se mu nic nestalo.*

Přísně se napomenula, že si nesmí dělat starosti. Podobně jako ona byl i Petr Haldane absolventem oboru mimozemská antropologie na univerzitě impéria a stejně jako ona strávil celé dětství na Cottmanu IV neboli na Darkoveru, jak ho nazývají místní obyvatelé. A oba se navrátili na planetu, která pro ně byla i nebyla domovem, a dali se přímo do služeb zpravodajské služby impéria. Impérium této práci

říkalo *zpravodajská služba* a považovalo ji za koordinovanou výzvědnou činnost. Pro Magdu a pro Petra stejně jako pro ostatní jim podobné, jichž však na Darkoveru nebylo příliš mnoho, to byla ta nejlepší praxe v mimozemské antropologii. Mohli se volně stýkat s lidmi tohoto světa a poznávat je takovým způsobem, jak by se to antropologům, kteří tady nevyrostli, nemohlo nikdy podařit. Petr byl zřejmě někde na nějakém delším průzkumu. Ale tentokrát je pryč už tak dlouho!

Zdají se jí tak podivné sny...

Magda věděla, že by o nich správně měla podat zprávu. Při studiu mimozemské psychologie byla testována na telepatické schopnosti a výsledky jí vyšly dost vysoko. Právě proto se jí moc nechťelo podávat zprávu o svých současných snech, které ji bez výjimky zpravovaly o tom, že Peter Haldane má nějaké nesnáze. Dodalo by jim to totiž jisté reálnosti. *Ale sny jsou jenom sny, nic jiného...*

Přesto však, když ze sebe shodila těžký svrchní oblek, přistoupila ke komunikačnímu tlačítku.

„Ústředí? Tady Lorneová. To jsi ty, Bethany? Myslím, že se Haldane ještě neozval a že o něm není v posledních dvaceti osmi dnech nic známo, že?“

„Nevíme o něm vůbec nic, Magdo,“ odpověděla žena v koordinační kabině. „Věděla jsem to. Stále ještě máš Petra plnou hlavu, vid’? Každý den se na něj ptáš.“

„To s tím nemá co dělat,“ odvětila Magda podrážděně. „Pokud jsi na to zapomněla, znám se s Petrem už od svých pěti let, vyrostli jsme spolu, takže je jediné přirozené, že si o něj dělám starosti.“ *A proto, pomyslela si, když přerušila spojení, neoznamuji svoje sny. Je mi zle ze spekulací každé unuděné ženské, která tady svoje úvahy o tom, jak dlouho ještě potrvá, než se zase dáme s Petrem dohromady, pronáší nahlas. Dojde to až tak daleko, že jeden z nás bude muset nasednout na tranzit a opustit Darkover? Sakra, já jsem tady vyrostla a je to můj domov!*

Zajímalo by mě, jestli Petr cítí také něco takového. Nikdy jsme o tom spolu nemluvili. Nikdy jsme vlastně o ničem moc nemluvili, pokud jsme zrovna nebyli v posteli. To byla ta naše potíž...

Byla stále ještě podrážděná, když se svlékala z obleku, který nosila v práci mimo brány ústředí. Byl to obvyklý oděv thendarských žen:

dlouhá široká sukně z těžké látky s kostkovaným vzorem, vyšívaná tunika ke krku a s dlouhým rukávem, kotníčkové sandály z tenké kůže. Vlasy měla dlouhé a tmavé, na krku sepnuté sponou v podobě motýla, již nosily všechny ženy v Panství. Ta Magdina byla ze stříbra, šlechtičny nosily měděné a chudé ženy vyřezané ze dřeva nebo z kůže. Avšak žádná pocestná žena na veřejnosti nikdy neodhalovala krk.

Darkoverský oblek nejdřív potřela aromatickou směsí koření a pak ho uložila. Ve Starém městě bylo stejně důležité správně vonět jako být správně oblečen. Osprchovala se a převlékla do terranských šatů, do úzkých sametových kalhot a do haleny se znakem impéria na rukávu. Všem jim tady bylo chladno, ale ona se domnívala, že nemá smysl nosit šaty z umělých vláken a budovy vytápět na stupeň, který by jim vyhovoval. Jenom by to Terrany rozmazlovalo a nikdy by místnímu klimatu nepřivykli.

A stejné je to se žlutým pozemským osvětlením ve všech budovách na ústředí. To jim také brání v tom, aby si zvykli na rudou záři místního slunce. Já vím, že to je politika impéria, která se provozuje všude. Když se totiž od personálu požaduje, aby byl schopen se přemístit během několika málo dní na druhý konec Galaxie, získávají tyto standardní podmínky smysl.

Ale pro nás, kteří tu skutečně žijeme, to je těžké...

Právě zvažovala, jestli si má jídlo nechat poslat do své místnosti, nebo sejít do ústřední jídelny a najíst se ve společnosti, když tu se znovu ozvalo komunikační tlačítko.

„Tady Lorneová,“ ohlásila se bez špetky nadšení v hlase. „Právě nejsem ve službě, takže...“

„Já vím. Tady Montray. Magdo, vy jste odbornice na darkoverské jazyky, vidíte? Nejsou zvláštní koncovky pro to, když se mluví se šlechtou a když se oslovuje dáma?“

„Jsou. Stačí vám stručná zmínka, nebo potřebujete obsírnější informaci? Můj otec vypracoval standardní učebnici a já pracuji na její revizi.“

„Ani jedno z toho. Potřebuju, abyste mi přišla tlumočit,“ odvětil koordinátor. „Jste tady jediná specialistka a já mám ohromný strach, abych onu dámu neurazil nějakým nevhodným slovním tvarem. Slyšel jsem, že v jejich řeči existují nejrůznější jazyková tabu, ale já vím

sotva o polovině z nich. To je prostě fakt.“

„Dámu?“ projevila Magda zvědavost. V ulicích Thendary byly šlechetičny vidět skutečně jenom zřídkakdy.

„Dámu Comynů.“

„Dobrý bože,“ vyhrkla Magda. Ona sama viděla členy této královské a vznešené rodiny pouze párkrát. Dokonce i comynští muži, když pocítili potřebu hovořit s někým ze zástupců impéria - což se zase tak často nestávalo -, je raději povolávali do Thendary. „Povolala vás k sobě jedna z comynských žen?“

„Vůbec ne. Ta dáma je právě teď přímo tady u mě v kanceláři!“ odvětil Montray a Magda překvapením vykulila oči.

„Budu tam za tři minuty,“ vyhrkla. Její pracovní povinnosti tlumočení zpravidla nezahrnovaly, ale chápala, proč se Montrayovi nechce využít služeb obvyklého personálu.

To se ještě nikdy předtím nestalo, aby comynská žena přišla do Montrayovy kanceláře...

Magda si na sebe vzala svrchník. Svoji sponu s motýlem si odepnula a začala si vlasy vyčesávat nahoru do drdolu. Lidé z Darkoveru dozajista věděli, že do Starého města chodí Terrané v oblecích z Darkoveru, stejně jako Terrané věděli o tom, že je značný počet Darkoveranů pracujících na stavbě vesmírné stanice placen za to, aby předával místním úřadům informace o mimozemšťanech. Ani jedna strana si toho však oficiálně nevšímalá. Pro Magdu bylo důležité, aby vypadala jako každá jiná terranská překladatelka. Obnažený krk jí však nebyl příjemný.

Chovám se, jako kdybych ani nevěděla, nakolik se smí slušná žena z Darkoveru obnažovat. Cítila se nahá a nestoudná. Rozpustila si vlasy a nechala je volně splývat po zádech.

Lomoz nyní ustoupil nočnímu hukotu a nohy jí na vlhkém a hladkém povrchu klouzaly. Byla ráda, když se dostala do dočasné budovy ústředí, kde už na ni čekal před svou kanceláří prozatímní - neboť Darkover ještě nebyl pro impérium dostatečně důležitý, aby sem byl přidělen řádný vyslanec pro styk s místním obyvatelstvem - koordinátor Russ Montray.

„Jsem rád, že to pro mě můžete udělat, Magdo. Neuškodí jim, když budou vědět, že je mezi námi někdo, kdo je schopen vyjadřovat se

v jejich řeči tak, jak náleží.“ Byl to zavalitý plešatící čtyřicátník, který měl ve tváři svůj obvyklý ustaraný výraz. I ve své centrálně vytápěné kanceláři, kde termostat byl vždycky nastaven na maximum, vypadal, jako by mu byla neustále zima. „Vzal jsem už lady dovnitř,“ oznámil a přidržel jí dveře.

Pak promluvil svojí slabou a neobratnou *cahuengou* (společným jazykem Obchodního města): „Lady Ardaiová, rád bych vám představil svoji asistentku Magdu Lorneovou, která se vaším jazykem domluví lépe než já.“ Směrem k Magdě dodal: „Řekněte jí, že jsme její návštěvou velice potěšeni, a zeptejte se, co od nás očekává. Musí od nás něco chtít, protože jinak by sem místo sebe poslala někoho jiného.“

Magda ho varovala pohledem, protože si podle inteligentního záblesku v očích návštěvnice okamžitě povšimla, že ovládá terranský jazyk, případně že to je jedna z telepatek, o nichž se povídá, že se na Darkoveru příležitostně vyskytují. Začala: „*Domna*, nesmírně jste nás svojí návštěvou poctila. Jak bychom vám mohli být nápomocni?“

Žena vzhledla a podívala se Magdě do očí. Magda, která na Darkoveru strávila celý svůj dosavadní život a znala různé místní rozdíly, ihned poznala, že *tato žena je z hor. Ženy z nížin jsou totiž ve styku s cizinci mnohem stydlivější*. Podle zvyku vládnoucího mezi všemi Comyny ji doprovázel osobní strážce, vysoký muž v zelenočerné uniformě městských strážů. V souladu s jejich zvyky si s sebou přivedla také společníci, ale ani jednomu z nich nevěnovala pozornost. Tiše pravila: „Jsem Rohana Ardaiová a můj manžel je Gabriel-Dyan, správce ardaiský. Hovoříte naším jazykem velice dobře, dítě. Smím se vás zeptat, kde jste se mu naučila?“

„Strávila jsem dětství v Caer Donnu, paní. Tam se obyvatelé stýkají s Terrany mnohem více, než je tady zvykem. Všichni moji dětští přátelé byli z Darkoveru.“

„Aha, už je mi jasné, proč máte přízvuk z Hellersu,“ reagovala Rohana. Magda si ji prohlížela okem profesionálního pozorovatele a viděla před sebou drobnou ženu, která byla o něco menší než ona. Její věk bylo obtížné odhadnout, neboť ve tváři neměla žádné vrásky, které by o jejím stáří něco prozradily. Mladá však již nebyla, protože v bohatých kaštanových vlasech, na krku sepnutých drahou měděnou sponou v podobě motýla zdobeného zelenými drahokamy, měla prosedivěle prameny. Byla teple a vkusně oblečena do umně vyšívaných šatů

ze silné vlny, obarvených na zeleno. Její chování bylo vznešené, nicméně nervózně pohybovala rukama, jež měla složený v klíně.‘

„Přišla jsem sem proti vůli svého rodu, abych vás, Terrany, požádala o pomoc. Možná je to jenom hloupá a naivní naděje...“ zaváhala, ale Magda jí ujistila, že pro ně bude ctí jí pomoci.

Rohana tiše pokračovala: „Jedná se o mého syna, který zmizel. Zprvu jsme se obávali, že jde o špinavou hru. Pak nám jeden z dělníků, který je tady, u vás na stavbě vesmírné stanice zaměstnán - jistě pro vás nebude žádným velikým tajemstvím, že mnoho z našich lidí pracujících u vás je námi placeno za to, aby nás informovali o tom, co se tady děje - tak onen dělník, jenž mého syna částečně zná, nám řekl, že ho viděl tady při práci. Bylo to sice před několika měsíci, ale my se domníváme, že i takovéto neověřené informace by nás mohly přivést na nějakou stopu...“

Magda polekaně tlumočila její slova koordinátorovi. „Je pravda, že tady zaměstnáváme mnoho lidí z Darkoveru. Ale vašeho syna, lady? Většina z vašich lidí pracuje u nás jako obyčejní dělníci, řídí stroje, dělají truhlářské a zednické práce...“

„Náš syn je mladý a touží po dobrodružství jako všichni mladíci jeho věku,“ odpověděla Rohana. „Pro něj by určitě bylo nesmírným zážitkem dostat se mezi lidi z jiného světa. Když na to přijde, nepohrdl by ani zednickou či pokladačskou prací. A jak už jsem říkala, byl tady viděn.“ Podala Montrayovi malý balíček zabalený v hedvábí. Pomalu ho rozbaloval a hleděl přitom na Magdu, která mu tlumočila Rohanina slova.

„Přinesla jsem podobenku svého syna. Možná byste se mohli zeptat svých zaměstnanců, kteří jsou zodpovědní za personální změny, kdy tu byl zaměstnán naposledy.“

V hedvábí byl zabalen malý medailonek. Montray rozevřel sponu a pohlédl na drobně vykreslený portrét. Přitom zvedl obočí.

„Podívejte se na to, Magdo.“

Podal jí ho a ona spatřila dovedně vyhotovenou podobenku Petra Haldanea.

„Podle vašich výrazů je mi jasné, že jste oba mého syna poznali,“ pronesla lady Rohana. První Magdina myšlenka byla, že *to přece není možné, že je to naprosto šílené!* Pak se uklidnila: *Je to jenom nesmírná*

podoba, nic jiného. Neuvěřitelná náhoda.

Montray přistoupil ke komunikačnímu tlačítku. „Bethany, pošlete mi sem osobní materiály Petra Haldanea a jeho fotografie.

A vy, Magdo,“ obrátil se zpátky na ni, „to můžete lady začít vysvětlovat.“

Pokusila se o to. Viděla, jak se na skráních lady Rohany objevily drobné krůpěje potu, o nichž si nebyla jistá, pocházejí-li z nervozity, z vedra v Montrayově kanceláři nebo z obojího.

„Čirá podobnost? To je prostě vyloučené, dítě. Poznali ho podle jeho barvy vlasů, která se nevyskytuje nikde jinde než v rodě Comynů, než v comynské krvi.“

„Mezi Terrany tak výjimečná není, paní,“ namítla Magda. (Věděla o tom, sám si z toho Často dělal legraci. „Mezi Darkoverany si musejí myslet, že jsem nějaký šlechtický levoboček!“) „U nás to není znakem příslušnosti k vyšším vrstvám, nýbrž to pouze vypovídá o tom, že jeden z rodičů měl zrzavé vlasy a náležel k příslušné rase.“ Odmlčela se, protože vešla Bethany a přinesla složku s osobními materiály a barevnou fotografií Petra Haldanea. Bez komentáře ji podala paní Rohaně.

Rohana si ji chvilí pozorně prohlížela a pak s pobledlou tváří vzhledla. „Nerozumím tomu. Jste si skutečně zcela jisti, že to není nikdo z nás, někdo v dokonalém zamaskování, které vás zmátlo?“

„Jsme si tím naprosto jisti, lady. Známe Petra Haldanea od svého dětství.“

„Ale jak je to možné? Terran, a tolik podobný jednomu z nás...“ Hlas se jí zachvěl. „Tento muž by dokázal ošálit každého, kdyby nosil darkoverské šaty. Ale vy jej vlastně také postrádáte, že?“ Až v tento okamžik si Magda uvědomila, že tuto informaci lady Rohaně vůbec neposkytla. „Je to podivné. No, vidím, že svého syna musím začít hledat někde úplně jinde.“

Když se formálně rozloučila s Montrayem, obrátila se ještě jednou na Magdu, lehce se jí dotkla rukou a dlouze a zvědavě na ni pohlédla. „Mám takový pocit, že jsem si konec této příhody ještě nevyslechla,“ řekla. „Děkuji vám za ochotu a zdvořilost. Možná přijde den, kdy vám budu moci všechno oplatit, děvenko. Do té doby vám přeji všechno dobré.“

Magda byla natolik překvapená, že se nezmohla ani na slovo. Nakonec se jí podařilo začít rozpačitě děkovat, ale Rohana ji velkoryse odbyla mávnutím ruky, kývla na svoji společnici a zpoceného osobního strážce a odešla.

Když Montray zůstal s Magdou o samotě, rozkřikl se: „No povězte mi, co si o tom všem myslíte.“

„Myslím si, že ta ubohá žena je k smrti vyděšená obavami o svého syna.“

„Skoro jako vy o Haldanea, co?“

„Mnohem víc. Petr je dospělý člověk a úplně samostatný. Proč bych si měla...“

„Proč, to sakra nevím, ale prostě je to tak!“ opáčil rozhorleně Montray. „Á já jsem pochopil, že i její syn je už dospělý, jenže v jejich feudálním světě jsou souboje na život a na smrt nejoblíbenějším sportem, takže když muž nepříjde domů, vyvstávají reálné obavy o jeho život.“

„Feudální není to pravé slovo...“

„No dobře, Magdo, vy se okamžitě chytíte i té nejmenší maličkosti. Mě to vůbec nezajímá. Chci se jenom dostat odtud co nejrychleji pryč. Můžete nastoupit na mé místo hned, jakmile já dostanu příkaz k odchodu. Nebo lépe řečeno, mohla byste se na moje místo dostat, kdyby ovšem v tomto světě bylo pro ženu možné, aby takovou funkci zastávala. A mám pocit, že vy odsud vypadnout nijak zvlášť nechcete. Mám pro to svůj důvod: rozuměl jsem všemu, co vám ta paní povídala. Vypadá to, že jste navázala důležitý kontakt. Není snadné, aby žena v tomto světě něčeho dosáhla, ale kdybyste měla styky v nejvyšších kruzích, mezi Comyny...“

Magdě se o tom nyní nechtělo diskutovat. Poněkud nezdvořile připomněla Montrayovi, že sem přišla ve svém volném čase. On jí odvětil, aby si podala žádost o proplacení přesčasů, a propustil ji.

Když se vrátila do svého příbytku a odložila si těžké šaty, začala přemýšlet o tom, co jí povídal. Rohana s ní zprvu hovořila velice formálně, a když použila oslovení „dítě“, znamenalo to, že k ní hovoří jako k poddané, služebné či k někomu takovému, jako je tlumočník. Ovšem na konci už ji nazývala „děvenkou“, což značí, že se k ní chovala jako k mladé dívce svojí vlastní kasty. Byla to opravdu jenom

jakási náhoda?

Venku se sníh změnil na plískanici. Magda šla k oknu a roztáhla závěsy, aby se podívala dvojitém zvukotěsným oknem na mlčenlivé řádění vánice.

Ty jsi někde tam, Petře, pomyslela si. Co asi děláš? Jestli opravdu existuje něco jako mimosmyslové vnímání, mělo by se mi nějak podařit navázat s tebou v duchu kontakt. Kruci, Petře, vrať se domů, mám o tebe strach.

A pak ji napadlo: *Petr by se mi smál, kdyby to slyšel. Je někde daleko a sleduje jakousi stopu, kterou zavětril.* Magda věděla, že je spolehlivou pracovnící zpravodajské služby impéria, i že Petr je jedním z nejtalentovanějších. Žena se na planetě, jako byl Darkover, nemohla kvůli přísným místním pravidlům a tabu oklešťujícím ženské chování nijak vysoko propracovat, ale kdyby byla někde jinde, kde by nevládl tak přísný patriarchát a kde by si ženy a muži byli rovni, mohla by své nadání rozvinout mnohem komplexněji. *Přesto však je Darkover mým domovem...*

V jeden rozhádaný okamžik během těch několika napjatých týdnů, které přinesly rozpad jejich krátkého manželství, ji Petr obviňoval ze žárlivosti a závisti, že on smí dělat mnohem víc a zajímavějších věcí než ona, protože jsou na Darkoveru. Byla to pochopitelně pravda.

Ale, Petře, prosím tě, vrať se domů. Mám strach. Přestože se cítila pošetile, zcela vážně se snažila maximálně se soustředit a vyslat - je-li něco takového možné - Petrovi zprávu. Během svých studií na Novém institutu Rhina-Rakakowského na planetě Terra dosahovala ve výcviku mimosmyslového vnímání výborných výsledků. *Petře, Petře, všichni si o tebe děláme starosti. Dej nám alespoň vědět, že jsi v pořádku!* Žádný kontakt však nebyla schopná navázat. Zkoušela to přesto znovu a znovu, dokud toho s pocitem, že se pokouší o něco bláznivého, vyčerpaně nenechala a nešla si lehnout.

Té noci se jí o Petru Haldaneovi zdálo, ale jenom se jí smál.

7. KAPITOLA

Zima stále postupovala a chladno bylo čím dál tím větší. Magdě, která se narodila v horách, zima nevadila, nebo alespoň ne tehdy, když si na sebe mohla vzít patřičný oděv. Avšak většina Terranů se choulila uvnitř jako divoká zvířata v norách a vycházeli ven jenom v případě, že nebylo vyhnutí. Posádky vesmírných lodí, které zde v tomto období přistávaly, zkracovaly svůj pobyt na minimum, do venkovních prostor stanice vycházely jenom zřídka a už vůbec nechodily do Starého města.

Dokonce i Magda, která úřednímu nařízení nepřikládala důležitost, nosila po ústředí čím dál častěji svůj darkoverský oděv a snášela nepohodlí dlouhých sukní a četných spodniček, protože v nich bylo teplo. Jedno odpoledne, když se vrátila ze Starého města, sněžilo tolik, že myšlenka na převlečení do tenkých syntetických vláken z Terry jí připadala téměř šílená. Šla přímo do personálního úseku a do odboru, kde prováděla svá pozorování. Montrayova pěkná asistentka, navlečená do několika svetřů, se na ni závistivě zahleděla: „Nemám vám za zlé, že se oblékáte jako místní obyvatelé. Jsem téměř v pokušení přestoupit k vám, abych se mohla oblékat také tak. Nechápu sice, jak se v tom oděvu dokážete tak lehce pohybovat, ale v každém případě v něm musí být teplo!“

Magda se na ni usmála. „Na takovou otázku jsem zvyklá.“ „A ti, kdo se vás ptají, jsou dozajista zvyklí na tuto odpověď,“ opáčila Bethany. „O Petrovi nejsou žádné zprávy. Dneska dopoledne ho šéf vyřadil ze seznamu našich pracovníků a zapsal ho do DPVS - neboli mezi *dočasně pohřešované při výkonu služby*. Plat má suspendován a tak dále.“

Magda sebou škubla. Všechno to spělo k tomu, aby byl označen za *pohřešovaného, pravděpodobně mrtvého*.

Bethany se ji pokoušela utěšit: „Nic ještě není definitivní. Možná našel nějaké příhodné místo, kde se rozhodl strávit zimu. V tomhle počasí se stejně nedá cestovat.“

Magdin úsměv byl jenom křečí. „Zima ještě ani nezačala. Doba, kdy se bude muset přestat cestovat a pracovat a jenom čekat na jarní tání, nastane až za čtyři měsíce. Průsmyky do Hellersu ještě nejsou ani

uzavřené.“

„To si snad děláte legraci!“ pohlédla Bethany do zuřící bouře a otřásla se. „Ale vy byste to měla vědět, jste odsud. V létě máte nejpříjemnější část svojí práce - chodíte si po městě a nasloucháte, co se kde špitne. Ale v tomhle počasí. .. Divím se, že tuto planetu nepojmenovali rovnou *Zima*.“

„To nemohli, protože už jedna takové jméno má. Někdy si přečtete záznamy. A když už mluvíme o záznamech, měla bych si dát dohromady ty svoje.“

„Je to opravdu všechno, co tady děláte? Chodíte a posloucháte různé řeči?“

„Ano, ale kromě toho ještě i mnoho dalšího. Zaznamenávám, co na sobě nosí ženy, zachycuji nové výrazy a sleduji změny, ke kterým v hovorovém jazyce dochází. Jazyky se neustále mění, ale to víte dobře sama.“

„Vážně?“

„Používáte vy snad stejné výrazy jako tenkrát, když vám bylo sedm? Nevadí, když se agent vyjádří v poněkud zastaralých slovech, protože lidé ty výrazy pochytili od svých rodičů a každý má sklon mluvit tak, jak hovořil v době svého dospívání, když začal navazovat vztahy mimo svoji vlastní rodinu. Jediná věc, kterou naši tajní agenti nesmějí udělat, je ta, že by hovořili darkoverským jazykem, jako kdyby se ho naučili z knížek. Proto chodím po městě a zaznamenávám nejnovější změny, abychom byli v obraze. Montraye se to netýká, protože ten vystupuje vůči Darkoveranům z pozice Terrana a je pro ně poctou, že trochu zná jejich jazyk.

Kdyby ho uměl dobře, mohl by v nich vzbuzovat pocity, že se nad ně povyšuje, což by zpětně u Darkoveranů, s nimiž by se setkal, mohlo vyvolat odpor. Očekávají, že budou svým jazykem hovořit vždycky lépe než on. Ale agenti, kteří pracují s Darkoverany, nesmějí chybovat ani ve slangových výrazech. A všichni se musí snažit držet s jazykem krok.“

Bethany vypadala zmateně. Magda jí proto dále vysvětlovala: „Podívejte, například existuje slovo, které doslova znamená *kabaretní umělkyně* neboli *zpěvačka*. Aspoň ve standardních textech. Ale kdybyste tak hovořila o pěvkyni balad nebo o sopránové sólistce v orches-

tru v Thendaře, její otec nebo bratr by vás se vši pravděpodobností vyzvali na souboj, kdybyste byla muž. U ženy by se to považovalo za velmi hrubé a vulgární.“

„*Kabaretní umělkyně?*“ opakovala to slovo Bethany překvapeně. Ale proč? Vždyť to nijak urážlivě nezní.

„Protože po celé roky se tento výraz používal jako eufemismus - jako slovo zmírňující skutečnost tak, aby se dalo vyslovit i před dámou - pro *prostitutku*. Žádná vážená dáma z Darkoveru by si nepošpinila ústa vyslovením slova *grezalis*, což je výraz znamenající děvku. A žádný gentleman by to slovo před dámou nikdy nevyslovil. Vážená sopránová zpěvačka je *pěvkyně*, tak na to nezapomeňte pro případ, že byste tady v Thendaře někdy šla na koncert.“

Bethany se zachvěla. „Netušila jsem, že práce tlumočnice může být tak nesmírně obtížná!“

„Je to tak,“ připustila Magda. „Tlumočníci musí vyvinout obrovské úsilí, aby nikoho neurazili. Jedním z mých úkolů je dávat pozor, aby oficiální mluvčí a překladatelé nepoužívali výrazů, které by se mohly někomu dotknout. Například: všimla jste si, jak naši standardní mluvčí - a to nejen na Darkoveru - mají ústa plná slovo přátelství a bratrství? Nejobvyklejší výraz pro *přítele* nebo *bratra* v *castě*, což je oficiální jazyk v Thendaře, je v úředních projevech naprosto zakázaný, téměř tabu.“

„Ale proboha proč?“

„Protože nejběžnější výraz znamenající *přítele* nebo *bratra* vás může dostat - v případě, že použijete nesprávných koncovek - do velkých potíží. Při neosobním skloňování toto slovo vyjadřuje prostý cit bratrské lásky a lidského zájmu, a bylo by tedy velmi vhodné v úředních a diplomatických projevech. Jenže ten samý výraz je současně tabu, protože mnoho našich oficiálních mluvčích prostě nedokáže některá slova v jejich jazyce správně skloňovat, a i když použijí neosobních koncovek, zní to, jako kdyby řekli opak. Když totiž skloňujete úplně stejné slovo s osobní koncovkou, znamená to bratříčka ve smyslu rodinné lásky a blízkosti, a je tedy příliš důvěrné. A když ho skloňujete s intimní koncovkou, dáváte tím najevo, že o oné osobě hovoříte jako o homosexuálovi, tedy o svém milenci. Už chápete, proč je to slovo ve veřejných projevech raději naprostým tabu?“

„Dobrý bože! Už tomu začínám rozumět.“ Bethany se zachichotala. „Už se nedivím, proč má Montray svoji osobní lingvistku, která mu píše projevy.“ Opět se spiklenecky zasmála. O Montrayových nejapnějších poznámkách v jazyce Darkoveranů se potajmu žertovalo po celém ústředí. „Proto tedy musíte jeho projevy sama slovo po slovu procházet? Vy o Darkoveru víte snad všechno, že, Magdo?“

Magda zadumaně zakroutila hlavou. „To určitě ne. To by žádný Terran ani nezvládl.“ *„A i kdyby to nějaký Terran snad dokázal, tak Terranka určitě ne.“* Tato myšlenka ji jako vždycky zabořila. Ale rychle na ni přestala myslet.

„Bylo by to jiné, kdyby terranské ústředí zůstalo v Caer Donnu. Tam byly mezi námi a Darkoverany mnohem rovnoprávnější vztahy a my jsme se mezi nimi mohli pohybovat rovnou jako Terrané. Tajných agentů tam vůbec nebylo zapotřebí. Tady však musíme pracovat v přestrojení, protože Comynové s námi úplně odmítli jakoukoli spolupráci. Uvolnili nám sice pro naši vesmírnou stanici půdu, dovolili nám najmout si na stavbu dělníky a nechali nás vystavět Obchodní město. Ale kromě toho... Bethany, vy jste to snad v základních informacích nečetla?“

„Ale ano. Třída B uzavřena, obchod velice omezen, personál vesmírné stanice odkázán pouze na Obchodní město. Žádné důvěrnější vztahy.“

„Tak vidíte? Žádné jiné terranské děti nikdy nedostanou takovou příležitost, jako se naskytla Petrovi, Cargillovi či mně, aby vyrůstaly spolu s darkoverskými dětmi a naučily se jejich jazyk od samotných základů. Proto nás je jenom několik, kdo je ze strany Darkoveranů považován za jednoho z nich - ale já jsem jenom žena.“

Bethany se zeptala: „Tak proč potom nenechali ústředí tam, kde bylo, v Caer Donnu? Jestliže tam byli tolik přátelští...“

„Částečně kvůli klimatu,“ odpověděla Magda. „Jestliže vám tady zima připadá krutá, měla byste vidět, jaká bývá v Hellsu. Od zimních svátků až do jarního tání všechno uvízne na mrtvém bodě a vůbec nic se neděje. Podnebí v Thendaře je příjemnější, dalo by se říci, i mírnější. Pak tu byl také problém s cestami a dopravou. V Caer Donnu prostě není dostatek místa pro výstavbu takové vesmírné stanice, jakou si impérium představovalo, alespoň aniž by se nesrovnaly se zemí jedna nebo dvě větší hory. A takový zákrok by terranská ekologická

rada nikdy nepovolila, ani kdyby proti tomu místní úřady nijak neprotestovaly. Potom je tady otázka obchodu a mezinárodního vlivu. V Caer Donnu jsou u vlády zase Aldaranové, kteří panují nad mílemi a mílemi hor, lesů, údolí, vesniček, osamocených hradů a několika tisíci lidí. V Panstvích je pět velkých měst a plný tucet menších, a navíc jenom v Thendaře je téměř padesát tisíc obyvatel. Impérium tedy v podstatě nemělo vůbec na vybranou. Přestože to ve skutečnosti znamená, že jeho agenti, antropologové a jazykovědci musejí pracovat v tajnosti. A pořád objevujeme něco nového. V této kultuře existují doslova tisíce věcí, o kterých ještě vůbec nic nevíme. To, že s námi Comynové nespolupracují, je jenom další zbytečnou překážkou. Nezakázali sice lidem pracovat u nás, ale místní lidé zkrátka neudělají z hola nic, s čím by Comynové nesouhlasili. Což znamená, že těch několik z nás, kteří se prakticky mohou vydávat za Darkoverany, mají někdy problémy s jazykem. Samozřejmě, že já mohu dělat všechno, co by zvládl muž. Jenže jeden z jeho úkolů jako jazykovědce spočívá v tom, že poslouchá neslušné vtipy. Ty já nemám šanci zaslechnout.“

„A proč potřebujete znát neslušné vtipy? Pro folklorní oddělení?“

„Pro ně také. Ale především kvůli tomu, abychom se ve svých projevech vyhnuli urážlivým - anebo nechtěně směšným - narážkám. Vy jste vyrostla na planetě Terra. Řekla byste někdy ve skutečně důležité a formální řeči, že někdo nebo něco stojí za starou belu?“

„To určitě ne, pokud bych nechtěla, aby moje publikum vyprsklo smíchy. Víím, co máte na mysli. Vaším úkolem je vymezit hranici mezi slovními výrazy, které se notoricky vyskytují v nových či starších anekdotách. Jenže ty vy neslýcháte...“

„Přesně tak. Já se specializuji na něco jiného. Zmínila jsem se, že některé výrazy se ve slušné společnosti nesmějí vyslovit v přítomnosti žen. Jenže také existují slova, která používají výhradně ženy. Obyvatelstvo na Darkoveru sice není jednou z těch kultur, kde ženy mají svůj vlastní jazyk, jako například na Siriu Devět. To je skutečně noční můra všech překladatelů! Jenže ve skutečnosti se něco takového jako ženský jazyk vyskytuje ve všech kulturách. Ani Terra se tomu nevyhnula. Našla jsem například zmínku o tom, že kdysi v prehistorických dobách ženy, které měly menstruaci, byly *nečisté*.“

„Vážně? A proč?“

„Bůhví. Já jsem lingvistka, nikoli psycholožka,“ odpověděla jí

Magda. „A poslyšte, Bethany, to, co si tady povídáme, je moc zajímavé, ale já musím ještě pracovat.“

Magda se sklonila nad klávesnicí a začala do počítače vytukávat svoje dnešní poznatky, které příslušní odborníci přeprogramují a uloží.

Po Thendaře nyní koluje jeden vtip, psala. V posledních pěti dnech zaslechnuto při třech různých příležitostech. Detaily se různí, ale v podstatě se jedná o dva, tři, pět Terranů, kteří jedou ve vesmírné stanici po venkovním eskalátoru, který se zastaví a na několik hodin (v jedné verzi na tři dny) je uvězní mezi prvním a druhým patrem. Asociace: Terrané jsou natolik závislí na mechanické dopravě, že se jim pohyb dolu po pevném schodišti jeví jako fyzicky či psychicky nemožný. Z toho vyplývající asociace: Darkoverský koncept Terranů jako fyzicky slabých, neschopných žádné námahy. Druhotné asociace: Závist vůči Terranům, kteří mají přístup k vymoženostem techniky a snadnější život? Vyrůstající počet anekdot o Terranech, většinou popisujících náš životní styl se zřetelným poukazem na naši fyzickou slabost, naznačuje, že...

„Magdo,“ přerušila ji Bethany. „Mám na displeji Montraye. Mám mu říct, že jste tady?“

Magda přikývla. „Ještě jsem ve službě.“

Bethany hovořila do mluvítko, chvíli naslouchala a pak řekla: „Pojďte dál.“

Montray vešel a okamžitě se zamračil, když spatřil Magdu v darkoverských šatech. „Z comynského hradu právě dorazil posel se zprávou,“ oznámil. „Jedno z tamějších velikých jmen - Lorill Hastur - pro mě dal právě poslat a vyjádřil se v tom smyslu, abyste přišla i vy jako tlumočnice. Domnívám se, že vaše nová přítelkyně, lady Ardaiová, se o vašich jazykových kvalitách musela zmínit. Čímž mi vznikl nepříjemný problém.“ Zachmuřil se. „Velice dobře vím, že se to podle protokolu vůbec nehodí, aby při darkoverských jednáních byla přítomna žena jako tlumočnice. Na druhou stranu jsem si vědom toho, že se nesluší ignorovat žádost ze strany Comynů. Kdo to vlastně jsou ti Hasturové?“

Magdu okamžitě napadlo, jak mohl Montray žít téměř celý rok na Darkoveru, sice pravda na terranském ústředí, a přesto nevědět, kdo to jsou Hasturové. „Hasturové jsou nejprominentnější z comynských

rodin,“ odpověděla. „A Lorill Hastur je skutečným vládcem, i když nesedí přímo na trůně. O princí Aranu Elhalynovi se mezi lidem říká, že *zahřívá trůn svým královským pozadím, jež je jeho nejužitečnější částí těla*. Většina Hasturů byla v průběhu posledních dvou set let státníky. Dřív také sedávali na trůně, ale zjistili, že jim to někdy překáží v jejich politických aktivitách, a tak ceremoniální funkce předali Elhalynům. Lorill je vrchním poradcem, což se zhruba rovná ministerskému předsedovi s mocí soudce hlavního soudu.“

„Aha. Je tedy důležité snažit se ho nijak neurazit.“ Montray si prohlédl Magdu od hlavy k patě. „Jako oficiální terranská tlumočnice tam v takovém oblečení jít nemůžete, Lorneová!“

Magda odpověděla. „Toto moje oblečení by je urazilo mnohem méně než to, co tady obvykle nosívám. Víte přece, že na Darkoveru jsou normální šaty terranské ženy považovány za oděv, který nosí prostitutky?“

„To jsem nevěděl,“ odvětil Montray. „Myslím však, že vás budu muset poslechnout, protože vy jste odbornicí na místní dámskou módu.“

Když posléze procházeli velkými branami kolem muže v černé kožené uniformě, Montray se zamračil. „Vidíte, čemu mě vystavujete? Určitě si myslí, že jsem si našel nějakou darkoverskou přítelkyni!“ Magda zakroutila hlavou a připomněla mu, že ji strážce přece zná a že je zvyklý vídat ji v oblečení Darkoveranek, protože jinak oblečená do Starého města nikdy nechodí. Později ji však napadlo, že tím Montraye možná vystaví potížím ze strany Darkoveranů. Terrané ve Starém městě nijak zvlášť oblíbení nebyli a pohled na Terrana, který doprovází váženou darkoverskou ženu, by mohl způsobit nemalé problémy, kdyby chtěl nějaký dychtivý Darkoveran využít příležitosti.

Je to úplně šílené. Vím toho o Darkaveru nejméně patnáctkrát víc, než se kdy dozví Montray, a přesto podle přísně pojatého protokolu nemám dostatečnou kvalifikaci pro to, abych se stala oficiální tlumočnicí. A to jenom z toho důvodu, že jsem žena a že na Darkaveru vládne svět, v němž se nesluší, aby žena zastávala vyšší pozici.

Takže jsem vlastně od narození diskvalifikována, pro tu nešťastnou náhodu, že jsem se narodila jako holka, a nemohu vykonávat povolání, které mi jde ze všeho nejlíp. Na rozdíl od takového idiota, jako je Montray, který potřebuje kvalifikovaného jazykovědce, aby mu psal proje-

vy, a dva další poradce, kteří ho musí vodit za ruku pro případ, že by pár metrů za branami zabloudil a musel se zeptat na cestu! Měla bych dostat Montrayovo místo. On nemá kvalifikaci ani na to, aby dělal moji práci.

Montray se chvěl chladem, ale Magda k němu nepocíťovala žádnou lítost. Dobře věděl, jaké je tady počasí, a mohl se podle toho obléci nebo si upravit oficiální uniformu, jenže na to neměl dostatek fantazie.

Měla bych tady z toho prokletého světa vypadnout. Existují spousty planet, na nichž bych mohla dělat práci, pro niž se nejvíc hodím.

Darkover znám sice nejlíp, ale tady můžu dělat jenom ženské práce.

A i ty mohu vykonávat jenom proto, že jsem Terranka. Ženy z Darkoveru by moje místo vůbec zastávat nemohly!

U bran do comynského hradu je zastavil muž v zelenočerné uniformě a zeptal se jich, co tady pohledávají. Oslovil je lehce nactiutřačným způsobem a Magda se naježila.

Montray by si toho ani nepovšiml, avšak Magda mu rezervovaně pravila, že pro ně dal poslat samotný lord Lorill Hastur. Strážce odešel, ale téměř vzápětí se vrátil zpátky. Tentokrát s nimi hovořil uctivě a oznámil jim, že lord Hastur vydal příkazy, aby k němu byli neprodleně uvedeni.

V chodbách comynského hradu táhlo, bylo tu chladno a zcela liduprázdno. Magda věděla, že v tomto ročním období odjeli všichni Comynové na svá vlastní sídla po celých Panstvích a zde se setkávali pouze v tak zvaném poradním období kolem letnic. Panství Hasturů leželo v blízkosti hranic s Hellersem a Magda se domnívala, že se tu lord Hastur zdržuje jenom proto, že si situace v hlavním městě jeho přítomnost vyžaduje. Důkladně si prohlížela výzdobu chodeb, aby co nejlépe využila příležitosti, která by se jí už víckrát nemusela naskyt-nout, protože žádná žena na Darkoveru nemůže zastávat oficiální funkci a ona už se se vši pravděpodobností do comynského hradu nikdy nepodívá.

Nakonec je zavedli do menší místnosti, kde je již očekával lord Hastur. Byl to štíhlý důstojný muž s tmavě rezavými vlasy, které mu na spáncích začínaly šedivět. Privítal je zdvořilostními frázemi, které Magda začala téměř automaticky překládat. V místnosti byla přítomna ještě jedna osoba - lady Rohana Ardaiová.

Kdyby se Magdy někdo zeptal, odpověděla by, že předtuchám nevěří a o mimosmyslovém vnímání má jisté pochybnosti. Přesto však v onen okamžik, kdy spatřila tu štíhlou ženu s měděnými vlasy, oblečenou do světle fialových šatů a sedící klidně na polštářích na lavici, to věděla.

Toto má co do činění s Petrem...

„Moje příbuzná podstoupila dlouhou cestu z panství Ardaisů, aby s vámi mohla promluvit,“ pronesl lord Hastur. „Vysvětlíš jim to, Rohano?“

„Přišla jsem za vámi kvůli jistému pocitu povinnosti,“ začala Rohana. „Byli jste ke mně velmi laskaví, když jsem se na vás obrátila se svými potížemi ohledně svého syna.“ Navenek hovořila k Montrayovi, bylo však zřejmé, že její slova patří Magdě.

„Můj manžel a já jsme právě obdrželi zprávu od Rumala di Scarpa.“

Když její slova Magda tlumočila, nedokázala zakrýt svoje pocity a viditelně se zachvěla. „Sain Scarp je nejznámější sídlo banditů v celém Hellersu,“ vysvětlila Montrayovi. (Jako malá to jméno často slýchala, když chtěli dospělí děti vystrašit a pohrozit jim: „Že si pro tebe přijdou muži ze Sain Scarpu!“)

Lady Rohana pokračovala: „Rumal chová vůči mužům z rodu Ardaisů smrtelnou nenávisť. Otec mého manžela dal půl tuctu jeho mužů pověsit na zdech svého hradu. Rumal nám tedy nyní poslal vzkaz, že v pevnosti Sain Scarp drží v zajetí našeho syna Kyrila, a uvedl částku, kterou musíme do zimních svátků zaplatit jako výkupné, nebo nám Kyrila pošle zpátky...“ Rohana se lehce zachvěla: „... rozřezaného na kusy.“

Montray reagoval: „Lady, je mi to všechno nesmírně líto, ale ter-ranské impérium nemá právo vměšovat se do místních soukromých rozepří...“

Rohaně zaplály oči. Nečekala ani, až jí Magda jeho slova přetlumočí. „Vidím, že jsem vám to všechno dost dobře nevysvětlila. Poté, co jsem se po našem setkání vrátila na ardaiský hrad, nalezla jsem tam svého syna zdravého a v pořádku. Měl jenom zpoždění kvůli namrzlým nohám a vydal se na zpáteční cestu hned, jakmile byl schopen pohybu. Když jsme dostali zprávu ze Sain Scarpu, byl v místnosti

s námi a myslel si, že to je jenom nějaký velice nepodařený žert.“

Magda zbledla, protože uhádla, jaká slova budou následovat. „Protože jsem viděla portrét, který jste mi ukázali, okamžitě jsem pochopila, kdo je v Sain Scarpu držen v zajetí. Je to váš přítel,“ obrátila se na Magdu. „Nebo váš milý?“ Použila zdvořilého výrazu, znamenajícího v darkoverském jazyce přibližně *nastávajícího manžela*. Kdyby použila pokleslejšího ekvivalentu, význam by se blížil spíše *milenci*.

Magdu polil ledový pot a musela se nutit, aby něco řekla. Celé dětství slýchala o strašlivých a nebezpečných banditech z Hellersu, kteří nemají s nikým slitování. „Byl to můj...“ hledala nejvýstižnější darkoverský výraz pro *manžela*, neboť zde existovaly přinejmenším tři typy místních manželství. „Byl to můj muž. Žili jsme sice odděleně, ale strávili jsme spolu dětství a já se o jeho život dost strachuji.“

Montray, který jejich rozhovor sledoval s nelibostí, se mračil. „Jste si tím jistá? Není příliš pravděpodobné, že by se některý z mých mužů vydal tak daleko až do Hellersu. Nemohl by to být některý z vašich příbuzných, který je vašemu synovi velmi podobný, lady?“

„Rumal ke svému vzkazu přiložil ještě toto,“ řekla Rohana a otevřela napřaženou niku, v níž se zaleskl pánský přívěsek na řetízku z jemné mědi. „Vím, že to mému synovi nepatří. Tento byl vyroben v Dalereuthu a v Hellersu se nic takového nedělá ani nenosí. „

Montray jej rozpačitě převracel v dlaních. Byl to vyřezávaný medailonek s nějakým modrozeleným polodrahokamem, zdobený precizními rytinami. „Vy Haldanea znáte mnohem lépe než já, Magdo. Poznáváte to?“

„Dostal to ode mne.“ V ústech měla sucho. Stalo se to několik dní před jejich krátce trvajícím manželstvím, kdy se spolu prvně a naposledy vydali na cestu na planiny Dalereuthu. Zprvu si ho koupila sama pro sebe, ale Petrovi se tak moc líbil, že se Magda, která koneckonců stejně mužský přívěsek nosit nemohla, rozhodla, že mu ho dá na oplátku za... Zvedla své roztřesené ruce k hrdlu a dotkla se stříbrné spony ve tvaru motýla, kterou stále nosila.

Sundal mi ten, který jsem tam předtím měla, a připevnil mi tam tenhle... Jak to může udělat jenom milenec... A já mu to dovolila...

„To ovšem mění situaci,“ pronesl Montray. „Sakra, vždyť přece musel sám dobře vědět, co se mu v Hellersu může všechno přihodit,

když tam bude sám. Jakou máme šanci, že by ho ten bandita - di Scarp - pustil na svobodu, kdyby zjistil, že chytil nesprávného muže?“

„Žádnou,“ odpověděl Hastur. „Horší bandité si až moc dobře pamatují na několik prvních let v Caer Donnu, kdy Aldaranové přesvědčili Terrany, aby proti nim použili své zbraně. Kvůli bezpečí vašeho muže pevně věřím, že jim svoji pravou identitu neodhalí.“

Montray namítl: „Není to ale důkazem toho, že bylo správné Aldaranům pomoci? Bandité plení vaše území, strádá kvůli nim váš lid a darkoverská dohoda vám znemožňuje na ně důkladně zaútočit. Měli byste nám povolit, abychom je smetli s povrchu!“

„Musím zdvořile, avšak rozhodně odmítnout vaše snahy debatovat se mnou o etice našich dohod,“ pravil Hastur. „Díky nim se na Darkoveru přestaly vést zničující války, které trvaly stovky let a nikomu nepřinesly nejmenší prospěch. Stále si ještě dobře pamatujeme Věk chaosu.“

„To je správné,“ řekl Montray. „Ale nepřipadá vám podivné, že může být nevinný pocestný zabit kvůli nějakému zbytečnému sporu, který s ním nemá vůbec nic společného, a vy jeho lidem ani neumožníte, aby ho zachránili?“

„To máte naprostou pravdu,“ pravil Hastur a oči mu zaplály náhlým hněvem. „Musím vám ale připomenout, že to není žádný náhodný a nevinný pocestný, protože se do svých současných potíží dostal sám ze své svobodné vůle. My jsme po něm nechtěli - a když už o tom mluvíme, ani jsme mu to nepovolili -, aby odjel do Hellersu. Odebral se tam sám, z vlastního rozhodnutí a na svoji vlastní zodpovědnost - nikoli na naši. Nicméně jsme mu v tom na druhou stranu ani nebránili. A není důvodu, proč by se právě jemu mělo dostat větší ochrany než našim mužům, když se někam vypraví. Také bych vám rád připomenul, že nebylo žádnou naší povinností vám oznamovat, že víme, kde se právě nachází. Ani vám nechceme nijak zabraňovat v tom, abyste se ho vydali zachránit, pokud to ovšem provedete stejně potajmu, jako se na cestu vydal on.“

Montray zakroutil hlavou. „V Hellersu? Před začátkem zimy? To je nemožné. Myslím, že máte úplnou pravdu. On věděl, do čeho jde a co by ho tam mohlo čekat, kdyby ho chytili. Obávám se, že z toho, co si zavařil, se bude muset dostat sám.“

Magda s hrůzou namítla: „Snad ho nechcete jen tak. .. opustit, jen tak ho prostě odepsat?“

Montray si zhluboka povzdechl. „Ani mně se to nijak zvlášť nelíbí. Ale co jiného můžeme dělat? Věděl o tom, co všechno dává v sázku. Stejně jako to víme my všichni.“

Magda cítila, jak jí přebíhá mráz po zádech, jako by se jí po celém těle napřimovaly všechny chlupy. Ano, je to jedno z pravidel práce ve zpravodajské službě impéria. *Prvním i posledním zákonem je zachování tajemství. Pokud se dostanete do potíží, není v našich silách vás z nich dostat.*

„Můžeme za něj zaplatit výkupné,“ rozohnila se Magda. „Já se za něj zaručím sama, pokud vy to odmítnete!“

„Magdo, v tom to není. My za něj milerádi zaplatíme, abychom ho osvobodili, ale...“

„To není možné,“ vpadl do toho Hastur. „Rumal di Scarp by s Terrany nikdy o ničem nejednal. V tom samém okamžiku, kdy by se dozvěděl, že jeho zajatcem je Terran, s nesmírným potěšením by ho vlastní rukou připravil o život, a to takovým způsobem, o kterém bych před ženami mluvil jenom krajně nerad. Jedinou nadějí vašeho člověka je to, že se mu podaří utajit svou pravou totožnost.“ Obrátil se na Magdu, přičemž se na ni ze zdvořilosti ani nepodíval (což bylo gestem, které samo za sebe hovořilo o uznání kvalit Magdina darkoverského oblečení a znalosti místních způsobů), a zeptal se jí: „Kdybych to nevěděl, považoval bych vás za ženu z Hellersu. Umí váš přítel jazyk a vyzná se v našich zvycích stejně dobře jako vy?“

„Ještě lépe,“ přiznala Magda. V hlavě jí běžely myšlenky jako o překot. *Musíme něco vymyslet. Prostě musíme, jinak to nejde!* „Lady Rohano, stále si ještě myslí, že se jedná o vašeho syna. Nemohla byste tedy vy osobně vyjednávat o jeho výkupném?“

„Také mě to nejdříve napadlo. Mileráda bych udělala všechno, co je v mých silách, abych někomu zachránila život. Ale můj manžel mi jednou provždy zakázal přibližovat se k Sain Scarpu a vyjednávat tam. Už to, že jsem získala jeho souhlas a směla přijít sem, abych vám to sdělila, pro mě znamenalo obrovskou spoustu potíží. „

„Magdo, to nemá smysl. Jedinou možností je, že se Petrovi samotnému podaří utéct,“ řekl Montray. „Kdybychom se do toho začali

vměšovat my Terrané, jenom bychom tím uspíšili podpis rozsudku smrti.“

Magda mu rozzlobeně oponovala: „Kdybych já byla mužem, šla bych tam o jeho vykoupení vyjednávat sama! Na celém Hellersu není živáčka, který by věděl, že jsem z Terry. Kdybych si mohla vypůjčit jméno lady a vyjednávat tam jako jeho příbuzná...“ Obrátila se přímo na Rohanu:

„Pomozte mi něco vymyslet!“

Vím, že by toho byla schopná, jenom kdyby chtěla. Tato comynská dáma vždycky udělá, co sama uzná za vhodné, a nikdo jí v tom nedokáže zabránit...

„Říkala jsem ti, že to děvče má kuráž a sílu,“ pronesla Rohana k Hasturovi. „Já Gabriela nechci neposlechnout, nestálo by to za tu hádku. Ale kdybych mohla, ráda bych jí nějak pomohla.“ Obrátila se k Magdě a pravila: „Vy byste se sama odvážila do Hellersu? Na samotném začátku zimy? Mnoho mužů by na takovou cestu nikdy nesebralo dost odvahy, děvenko.“ Opět s ní hovořila jako s mladší ženou, příslušející ke stejné kastě. Magda zaťala zuby a pronesla: „Lady, já jsem se narodila u Caer Donnu. Já se hor nebojím, a nebojím se ani toho nejhoršího počasí.“

Montray zprudka namítl: „Neblázněte, Magdo! To by bylo naprosté šílenství! Vy jste odborníci na zvyky žen z Darkoveru, ale tolik vím i já, že žádná žena tady nemůže a nesmí cestovat sama a bez ochrany! Můžete mít odvahy, kolik jenom chcete - nebo šílenství, ať už to nazvete jakkoli -, ale tady na té planetě člověk prostě nemůže cestovat sám. Řekněte jí to vy, lady,“ naléhal na Rohanu. „To by bylo zcela nemožné! Krnci, vždyť i já ji obdivuju, jaká je silná a statečná, ale jsou jisté věci, které tady žena zkrátka dělat nemůže!“

„Máte pravdu,“ odpověděla Rohana. „Naše zvyky to ženám skutečně neumožňují. Tedy obyčejným ženám. Ale existuje jeden - a jediný - způsob, jak může žena cestovat samotná, aniž by se vystavovala nebezpečí a skandálu. Svobodné amazonky odmítají veškeré tradice, které ženu svazují.“

Magda namítlá: „Nevím toho o Svobodných amazonkách mnoho. Jenom jsem to jméno někde slyšela.“ Pohlédla Rohaně zpříma do očí. „Jestli si myslíte, že bych to dokázala...“

„Kdysi dávno jsem si najala Svobodnou amazonku na misi, kterou by nemohl vykonat žádný muž. V té době to byl skandál...“ Pohlédla na Lorilla s lišáckým úsměvem, jako kdyby - jak okamžitě napadlo Magdu - spolu sdíleli nějaký dávný zážitek. „Takže tentokrát by to nemělo vzbudit žádný rozruch - nebo alespoň ne do takové míry, že bych to nedokázala unést -, když vejde ve známost, že posílám Svobodnou amazonku do Sain Scarpu, aby za mě vyjednávala ohledně propuštění mého syna. A kdyby se Rumal di Scarp náhodou dozvěděl, že můj syn Kyril přebývá živa zdráv na hradě Ardaisů, bude si myslet, že chytil jenom nějakého našeho příbuzného, kterého chceme zpátky vykoupit z laskavosti nebo kvůli výčitkám svědomí. Bude se nám možná posmívat za naši naivitu, ale výkupné rád přijme. Myslím, že toho nyní vím o Svobodných amazonkách dost, abych vás na vaši cestu, kdy se budete vydávat za jednu z nich, mohla dobře připravit. Ale může vás potkat spousta nepříjemností. Řekněte, děvenko, umíte se bránit?“

„Každému ve zpravodajské službě,“ odpověděla Magda, „ať už je to muž nebo žena, se dostane výcviku v neozbrojeném boji a v boji na nože.“

Rohana přikývla. „O tom jsem se již doslechla,“ řekla a Magda si přála, aby se dozvěděla, jak se tato informace mohla dostat k uším Darkoveranů. *Pravděpodobně stejným způsobem, jakým se dozvídáme věci my o nich!*

„Teď se vraťte,“ pokračovala Rohana, „nachystejte se na cestu a připravte si také výkupné. A zítra za úsvitu sem za mnou přijďte Podívám se, jestli máte správné oblečení a všechno potřebné a jestli se dokážete chovat jako správná amazonka.“

Montray vyhrkl: „To chcete, Magdo, vážně podniknout takhle nebezpečnou a neuváženou akci? Svobodná amazonka! Nejsou to snad ty bojovnice?“

Lady Rohana se zasmála. „Vidím, že o nich skutečně vůbec nic nevíte,“ pravila. „Svým způsobem je to uklidňující, vědět, že vy, Terrané, o nás nevíte zase tak úplně všechno!“ Magda se musela smutně pousmát. „Ano, mnoho z nich skutečně pracuje jako žoldnéřky. Ale jiné jsou stopařky, lovkyně, krotitelky koní, kovářky, ale také porodní báby, dojičky, cukrářky, pekařky, zpěvačky balad nebo prodavačky sýrů. Věnují se kterékoli poctivé činnosti. Být poslem a vyjednávat za

rodinu v určité věci je zcela počestná záležitost, pokud jde o tohle.“

„Mně je úplně jedno, jestli je to počestné nebo nikoli,“ opáčila Magda směrem k Montrayovi a Rohana se souhlasně usmála.

„Dobrá,“ pravila. „Pak jsme tedy dohodnuté.“ Podala Magdě ruku a mile se usmála. „Je to škoda, ale budete si muset ty svoje nádherné dlouhé vlasy ostříhat.“

8. KAPITOLA

Magda se vzbudila do šedivého úsvitu a zaposlouchala se do tichého pleskání deště na střechu poutnického přístřešku. Na cestě trávila již sedmou noc, ale až doposud bylo poměrně pěkné počasí.

Měla čas až do zimních svátků. Kdyby bylo počasí rozumné, měla by času spoustu. Ale mohl někdo v tomto ročním období očekávat v Hellersu rozumné počasí?

Ze vzdáleného konce přístřešku slyšela měkké podupávání a tiché odfrkování svého koně a tažného zvířete s parohy, pocházejícího z pohoří Kilghard, které se do horského terénu hodilo mnohem lépe než jakkoli dobrý kůň. Přemýšlela, kolik je asi hodin; venku byla ještě tma.

Ani na okamžik ji nenapadlo, aby litovala - nebo aby na to alespoň pomyslela -, že si s sebou nemohla vzít svůj chronometr. Jako všichni Terrané, kteří pracovali v tajných akcích na jakékoli planetě po celém impériu, musela i ona podstoupit dlouhé a intenzivní přeškolování, při němž se dosáhlo toho, že pro ni bylo prakticky nemožné chovat se v rozporu s povahou postavy, kterou měla zosobňovat. Nikde v celém svém zavazadle ani jinde neměla jedinou věc, která by byla mimozemského původu. Byl to dlouholetý zvyk. Jako každý pracovník zpravodajské služby měla i Magda téměř zautomatizováno, že když opouští Obchodní město, zůstává lingvistka Magdalena Lorneová uvnitř. I samotné její jméno se ztrácí a stává se droboulinkým uzlíčkem skrytým někde v koutě jejího podvědomí. Pro jméno *Magdalena* nebyl v darkoverském jazyce přesný ekvivalent. Její kamarádi z dětství v horách poblíž Caer Donnu jí říkali *Margali*.

Neklidně se převrátila ve spacím pytli a nervózně si prohrábla křatičké vlasy. Hlavu měla chladnou, nezvyklou, zvláštní.

Lady Rohana s ní při jejich dlouhém zaškolovacím jednání před jejím odjezdem plně soucítila.

„Jednou jsem také musela cestovat v převlečení za Svobodnou amazonku,“ řekla jí. „A také jsem si musela nechat ostříhat vlasy. Ještě dneska si pamatuji ten šok, který jsem z toho utřžila. Vzpomínám si, že jsem plakala a že se mi ostatní amazonky smály. Pro mě to ale bylo zřejmě o něco horší, než to je nyní pro vás, protože vy nejste nikomu

povinna podávat pro své skutky vysvětlení. Já jsem však věděla, jak se na mě můj manžel bude hněvat, až se to dozví.“

„A hněval se?“ zeptala se Magda a Rohana se pousmála. „Strašně. Ale už se to stalo, takže se nedalo vůbec nic dělat. Jenže já cítila, jak se na mě zlobí celý rok, než mi vlasy zase narostly do takové délky, kterou on nazýval slušnou.“

Magda zaslechla, jak se děšť utišil, a vylezla ze spacího pytle ven. V boudě nezatopila, takže se okamžitě roztřásla zimou, a proto se rychle oblékla do šatů, které jí věnovala lady Rohana: do volných kalhot, vyšívané spodní tuniky s dlouhým rukávem a nákrčníkem, do kožesinou lemované svrchní tuniky a jezdeckého pláště. Lady dokonce dala Magdě změřit nohu a poslala sluhu, aby jí na tržišti koupil boty. Magda si své nové vysoké boty zavázala a vyvedla zvířata ven, nakrmila je z plného krmelce opodál a vložila předepsaný obnos mincí do schránky opatřené visacím zámkem. Pak je postupně zavedla k díře v ledu, již předtím vysekala malou sekýrkou, kterou měla s sebou u sedla. Když se zvířata napila, vrátila se Magda zpátky do chatrče, rychle rozdělala malý oheň, uvařila si trochu vody, do níž nasypala předvařenou směs drceného obilí a ořechů, a udělala si něco na způsob instantní kaše. Když se do toho přidala trocha sušeného ovoce, dalo se to, za předpokladu, že na to byl člověk zvyklý, i sníst.

Výkupné, směněné na měděné pruty, kterými se platilo po celém Darkoveru, měla pečlivě schováno v postranní tašce u sedla. V přepočtu pro Terrany to nebylo víc než několikaměsíční plat dobrého agenta. Patrně se ani nebudou namáhat to Petrovi z jeho platu strhnout.

Proč vlastně tohle všechno dělám? Petr je dospělý muž, schopný nést za své činy zodpovědnost. Nejsem jeho opatrovnice. Dokonce už ani nejsem jeho žena. Ani ho už tolik nemiluju. Tak proč to tedy dělám? Odpovědí na její otázky se jí však nedostávalo a stále na to po celou dobu, co se připravovala na cestu, musela myslet. Zastavila se u ukazatele, který stál poblíž chatrče a na němž byly vyznačeny tři další poutnické přístřešky, vyskytující se na této stezce. Jeden byl ve vzdálenosti obvyklé pro velký naložený vůz tažený několika zvířaty, druhý byl zase dosažitelný po celodenní jízdě skupiny cestující normálním tempem bez velkého chvatu a třetí se nacházel ve vzdálenosti, kterou může za den ujet rychlým tempem pouze osamělý jezdec. Možná *bych dneska večer mohla spát tam...* Odvrátila se od ukazatele a měla stále

zvláštní pocit, který nedokázala identifikovat. Až po chvíli jí to došlo.

Když čtu ty ukazatele, vypadávám tím ze své role. Většina žen na Darkoveru neumí totiž vůbec číst... Gramotnost na Darkoveru nebyla ani mezi muži všeobecným jevem, přestože většina z nich dokázala alespoň přelouskat poutače nebo naškrábat svoje jméno.

U žen to však bylo téměř nevídané a její kamarádky z dětství v Caer Donnu byly skoro šokovány - a trochu jí i záviděly -, když zjistily, že Margali umí číst, protože ji to naučil její vlastní otec. *Vypadla jsem z role. Kruci, ale vždyť celá tato cesta nezapadá do žádné role.*

Magda vyskočila na koně a vydala se na cestu. Rohana ji varovala: „Cestovala jsem sice se Svobodnými amazonkami, ale jednou z nich jsem nikdy nebyla. Nechci vás proto obelhávat, že znám všechny jejich zvyky. Kdybych byla vámi, snažila bych se ze všech sil vyhnout setkání se skupinou opravdických amazonek. I když většina lidí z hor, kam se vydáváte, o nich neví snad vůbec nic. Takže by nikdo o vašem převleku neměl zapochybovat, ovšem za předpokladu, že si budete dávat velký pozor.“

V průběhu sedmi dnů nebyla konfrontována s žádnými nepříjemnými situacemi, i když jednou musela poutnický přístřešek sdílet se dvěma muži, obchodníky z dalekých kopců. Podle zákona i místního zvyku byly tyto přístřešky, vystavěné před několika staletími a udržované pohraničními kontrolami dokonce i ve válečných dobách, svatými, nedotknutelnými místy a směly být obývány každým, kdo přišel, neboť by jinak byl odsouzen k smrti chladem a vyčerpáním. Podle zákona bylo v těchto přístřešcích dokonce zakázáno vykonávání krevní msty, což bylo zvykem, jak se Magda doslechla, v obdobích lesních požárů. Muži krátce pohlédli na Magdiny krátké vlasy a ošacení amazonky, vyměnili si s ní několik zdvořilostních frází a poté ji zcela ignorovali.

Od té doby však nepotkala vůbec nikoho, protože postupující zima každého od cestování odrazovala a všichni se raději drželi doma u teplých krbů. Mraky se roztrhaly a odtáhly a veliké rudé slunce Darkoveru, které jeden terranský básník pokřtil na Krvavé slunce, právě vycházelo mezi kopci a zaplavovalo sněhové pláně zářivým šarlatem a zlatem. Když stoupala k průsmyku, zdálo se jí, jako by se zasněžené vrcholky hor koupaly v moři jasu a všechno obklopovala velkolepá

samota, která ji povznášela a vzrušovala.

Když však slunce vyšlo, bylo všechno okouzlení pryč a zůstala jen pout' osamělé jezdyně. Všude bylo ticho a ona měla až příliš mnoho času na přemýšlení, na znovu a znovu se vtírající otázky: *Proč to vlastně vůbec dělám? Copak jsem do toho syčáka ještě tak zamilovaná?*

Je to možná moje hrdost, která nechce dopustit, aby muž, který byt' jenom krátce - se mnou sdílel lože, byl opuštěn a zemřel osamocený, aniž by mu někdo pomohl.

Nebo jsme možná:, když jsme v Caer Donnu vyrůstali, nasákli mezi darkoverskými dětmi jejich kódy, jejich etikou. Věrností, pocitem zodpovědnosti vůči svým bližním. Pro impérium je Petr jenom zaměstnancem, který je kýmkoli a kdykoli nahraditelný. Pro mě stejně jako pro kteréhokoli Darkoverana je takový přístup zcela nepřijatelný a nepochopitelný, až nechutný.

„Dostala se na vrchol dřív, než slunce završilo svoji první hodinu na obloze, a uši ji bolely změnou výšky. Pozvolna začala sjíždět dolů do dalšího údolí. K polednímu se zastavila v malé horské vesničce, kde se u stánku nasýtla miskou horké polévky a několika lívanci. Seběhlo se kolem ní několik zvědavých dětí a Magda uhádla, že mnoho cizinců sem zřejmě nechodí. Dala jim několik cukrátek, které vezla s sebou v zavazadle u sedla, a v klidu vychutnávala první vařené jídlo, kterého se jí dostalo od chvíle, kdy opustila Thendaru. Chvilku tam setrvala, aby si zvířata před dalším výstupem mohla trochu odpočinout.

Všechny děti byly zvědavé jako malá koťata: vyptávaly se jí, odkud přišla, a když jim odpověděla, že z Thendary, šklubly sebou, jako kdyby jim řekla, že přichází z druhého konce světa. Napadlo ji, že těmto dětem, které nikdy své rodné kopce ani na okamžik neopustily, musí Thendaru skutečně jako konec světa připadat. Ale když se jí zeptaly, kam má namířeno a co tam bude dělat, jenom se usmála a odpověděla, že to je tajemství její patronky. Lady Rohana jí dovolila odvolávat se na její jméno. „Na úpatí kopců je mnoho lidí, kteří Gabrielovi a mně něco dluží.“ Také ji varovala, aby se podle možností vyhýbala jakkoli nevinnému kontaktu s nějakou Svobodnou amazonkou, a poradila jí, co má dělat, kdyby náhodou nějakou potkala. „Mohla by se vás zeptat na dům, z kterého pocházíte, a na jméno ženy, která přijala vaši

přísahu. V tom případě můžete říct, že jí byla Kindra n'ha Mhari. Před třemi roky zemřela..." Rohaně se do očí vloudil stín náhlého žalu. „Ale byla to moje milovaná přítelkyně a myslím, že by proti tomu vůbec nic nenamítala. Avšak-jestli k vám bude Bohyně milostiva, dostanete se do Sain Scarpu a snad i nazpět, aniž byste její jméno musela vyslovit.“

Dojedla a začala napájet zvířata u studny, když tu si povšimla, jak na náves přijeli dva muži. Podle střihu jejich oděvu poznala, že pocházejí z Hellersu. Měli vousy a u pasu se jim houpaly hrozivé nože. Otestovali Magdu takovým pohledem, že ji až zamrazilo. Rychle odvedla zvířata od studny, vyskočila na koně a pustila se po stezce vedoucí ven z vesnice. Doufala, že muži si tady hodlají udělat dlouhou přestávku a ona už je nikdy neuvidí.

Cesta vzhůru vedla dlouhou dobu mezi hustě zalesněnými svahy. Led a sníh se v poledním slunci rozpouštěl, takže pod nohama byla půda měkká. Magda nechala koně jet jeho vlastním tempem, a když stezka začala být příliš strmá, slezla a vedla ho za uzdu. V zatáčce, kde se větve stromů skláněly pod těžkým nákladem sněhu, si udělala krátkou přestávku a pohlédla dolů na cestu, odkud přišla. S úžasem tam spatřila dvě postavy, které jí velice připomínaly ony dva muže, které viděla ve vesnici. Pronásledují ji?

Přestaň panikařit. Tohle je jediná cesta na severozápad, která vede do Hellersu. Copak jsem jediným člověkem, který tam má něco na práci? Popošla na samý okraj útesu a dávala bedlivý pozor, aby jí noha na hladkém blátivém povrchu neuklouzla. Pohlédla dolů na ony dva muže na cestě. Může si být jistá, že to jsou právě oni? Ano, protože jeden z nich měl grošáka, což byl kůň značně neobvyklý ve všech zeměpisných šířkách, a vidět dva grošáky v horách v ten samý den bylo velmi nepravděpodobné. Jako kdyby chtěl vyvrátit Magdiny pochyby, jeden z mužů v témže okamžiku vzhlédl a zcela zjevně ho zaujala její postava na kraji útesu, neboť se naklonil ke svému společníkovi a něco naléhavého mu povídal. Vzápětí na to zatahali koně za opratě a zajeli za skálu, kde shora nebyli vidět.

Magda pocítila, jak se jí zmocňuje panika. Spěchala nazpátek ke svému koni a vší silou se snažila přinutit se, aby zůstala klidná. *Jsem ozbrojená. Od šestnácti let jsem chodila na hodiny sebeobran.* V kterémkoli jiném světě by ji taková situace nijak nerozrušila a ona by ji přijala úplně klidně, ať by ji pronásledovali muži nebo ženy. Tady

však podléhala darkoverským zvyklostem.

Kdyby mělo dojít k ozbrojenému střetnutí - položila na okamžik ruku na svůj nůž, aby se ujistila, že ho má -, bylo by lepší zastavit v průsmyku. Tam by se ubránila lépe a snadněji než na prudkém svahu. Ale bude vůbec potřeba bojovat? Terranští agenti byli vycvičeni k tomu, aby se bojům, jak jen to bude možné, vyhýbali. A ona by se vsadila, že ani Svobodné amazonky příležitosti k ozbrojeným konfliktům samy od sebe nevyhledávají.

Náhle si však uvědomila, že tady nemůže jen tak stát a čekat na ně. Prostě to nedokáže. Přinutila se ještě chvíli setrvat na místě a pořádně si všechno rozmyslet. Ale i když její předsevzetí bylo dobré, přesto už vzápětí vedla koně dolů po cestě ze svahu, spěchala a pobízela ho tak silně, jak by to dobrý jezdec snad nikdy nedělal. (Vzpomněla si na přísloví, které slýchávala v dětství v horách: „Na prudkém svahu dovol koni, ať si zvolí tempo sám. „) Přesto si však byla vědoma toho, že uhánění jako zběsilá a že koni odlétají od kopyt drobné kamínky.

Zanedlouho si však řekla, že to takhle nejde, protože kdyby jedno i jejich zvířat klopýtlo a zlomilo si nohu, uvízla by tady. Zastavila koně a omluvně ho poplácala po boku. *Co se to se mnou děje, proč prchám jako smyslů zbavená? Za ní bylo vidět, že cesta k průsmyku je prázdná a tichá. Možná mě vůbec nepronásledovali...* Pocítila však náhlé zamrazení, jakési znamení, které si vypěstovala během let, co úspěšně pracovala jako agentka, a kterému bezmezně důvěřovala. Bylo jí zcela zřetelně naznačováno, aby odsud prchala, ztratila se, zmizela. Žena, která ji učila naslouchat svým pocitům, již kdesi v jiném světě, říkala: „Každý dobrý agent pracující v utajení si musí být vědom svých pocitů, které mu chtějí něco sdělit. Jinak by ve službě dlouho nevydržel.“

Tak co teď? Utéct jim s takovým nákladem nemohla. Dříve či později by ji stejně dohonili, a pak by určitě došlo k boji.

Podívala se na zem, pokrytou tajícím sněhem, blátem a souvislými chomáči hnědého mechu. *Mám obrovské štěstí. V čerstvě napadlém sněhu by moje stopy okamžitě objevili... A zjistili by, že jsem se odchýlila z cesty, což by bylo ještě horší...* V rozblácené půdě však stopy mizely stejně rychle, jako se objevovaly. Sešla z cesty, postavila zvířata do prostoru mezi stromy, obrátila se a rychle po sobě ve sněhu zahladila všechny stopy, aby nebylo poznat, kde se odchýlila. Pak je

zavedla dál od cesty a ukryla je do hustého porostu neopadavých keřů, aby nebyla vidět.

Sama se vrátila k cestě, kde se ukryla do křoví, a jak čekala, jestli se jí její trik podaří, začala nervózně žvýkat sušené ovoce.

Uplynula již skoro hodina, než se dva jezdcí, které viděla dole pod útesem, objevili v průsmyku a začali sestupovat dolů po měkké půdě. Poháněli koně, jak jen to šlo, ale ani jeden se jejím

směrem nepodíval. Když jí zmizeli z dohledu, roztřeseně se vyplížila ze svého úkrytu. Všimla si, jak jí zeslábla kolena a jak se jí třesou, i toho, že má horké a zpocené dlaně.

Co se to se mnou jenom děje? Vůbec se nechovám jako trénovaná agentka, dokonce ani ne jako Svobodná amazonka! Chovám se jako... Jako nějaký zbabělec!

A vůbec, proč tak panikařím? Počínala jsem si dost rozumně. Každý agent na kterémkoli světě by udělal to samé, co jsem podnikla já: skryl by se, aby se vyhnul konfliktu...

Přesto jí však bylo jasné, i když se to všemi způsoby snažila racionálně vyvrátit, že to nebyl žádný uvážlivý krok, vedený snahou do ničeho se podle možností nijak nevměšovat. Byl to prostě bezhlavý útek. *Zachvátila mě panika. Ano, tak to přesně bylo. Zpanikařila jsem a dala se na úprk.*

Chovám se jako... jako... Náhle jí to všechno došlo. Vůbec se nechovám jako terranský agent. Ani jako Svobodná amazonka. Chovám se jako obyčejná, konvenční dívka z Darkoveru.

Tak, jak jsem se to v Thendaře naučila. Tak, jak jsem byla v Caer Donnu vychována...

Kratičký zimní den se začal pozvolna nachylovat a ji napadlo: *Dneska v noci bych mohla přespát tady, přímo v lese. Dopřeju jim pořádný náskok. Zítra projedou dvěma nebo třemi vesničkami, a když budu mít dostatek štěstí, budou si myslet, že jsem u někoho zůstala, a přestanou mě pronásledovat.*

Nebo to jsou možná skutečně nějakí počestní obchodníci, kteří se jenom vrací ze svých cest a spěchají domů k ženám a dětem, prolétlo jí nakonec hlavou.

Postavila si malý stan, který splňoval kompromisní požadavky na

maximum možné ochrany před špatným počasím a minimum tíhy a objemu. Byla to kombinace malinkého stanu a trochu většího spacího pytle. Byl to standardní darkoverský cestovatelský model. Dobře věděla, že žádný příčetný člověk by netrávil noc venku, pokud by to nebylo opravdu nezbytné. Proto také byly cesty lemovány poutnickými přístřešky a chatami, které byly nedotknutelnými místy, na nichž se musela zachovávat neutralita.

Tuto noc však stráví venku. Měla docela štěstí, protože pěkné počasí vydrželo, a dokonce i večerní sněhová přehánka byla nezvykle mírná. Magda, chvějící se zimou, však věděla, že to je špatné znamení. Mraky na severu zhoustly a potemněly a vítr pomalu začínal povívat korunami stále zelených stromů, což znamenalo, že se blíží prudká bouře.

V tichu a klidu se v myšlenkách stále znovu vracela ke svému sehlání. Přestože se to všechno snažila rozumově zdůvodnit, stejně to byl neúspěch, protože zpanikařila.

Naučila jsem se takto se chovat, kdykoli se ocitnu venku v kůži Darkoveranky. Tak to mezi agenty zpravodajské služby chodilo. Museli si vybudovat osobnost podle planety, na které se právě nacházeli, utvořit si personu a nikdy ze své role ani na okamžik nevystoupit, dokud se neocitnou zpátky v terranské zóně.

Jenže osobnost, kterou jsem si vybudovala pro Thendaru, se sem vůbec nehodí. A to kvůli zvláštní společnosti, která osidluje Darkover, a kvůli způsobu, jakým tu žijí ženy. U mužů je to něco jiného, jenže já jsem jenom žena. Nikdy jsem si neuvědomila, jak daleko jsem se odchýlila od normálního terranského výcviku...

Stále to promýšlela ze všech možných úhlů, analyzovala, jaké zásadní věci ve své povaze by musela změnit, aby získala vhodnou personu, která by tomuto úkolu co nejlépe vyhovovala. Tyto myšlenky v ní však vyvolávaly takovou úzkost, že toho musela nakonec zanechat. *Hlavní potíž je v tom, že jsem byla vycvičena, abych na Terru mimo zónu nikdy nemyslela.* Nyní se pokoušela si tento proces zautomatizovat, aby se pro ni stal něčím tak samozřejmým, jako je dech. Bohužel jí to však nešlo.

Nedokážu být Svobodnou amazonkou. Nevím toho o nich dost. Dokonce ani lady Rohana toho o nich moc nevěděla. Takže mohu být jenom svojí základní darkoverskou personou, která předstírá, že je

Svobodnou amazonkou. Lady Rohana si zřejmě se vši pravděpodobností myslela, že bude snadné lidi, kteří se se Svobodnými amazonkami příliš často nestýkají, jednoduše oklamat. Já však spíš doufám, že žádnou skutečnou amazonku nikdy nepotkám!

Tyto myšlenky v ní opět vzbudily zvláštní mrazení, vůči němuž se v průběhu let naučila být vnímavá a kterému si přivykla důvěřovat. Tentokrát jí z toho doslova začala tuhnout krev v žilách, až si musela přitáhnout kabát blíž ke krku.

Petr vždycky říkal, že mám talent na to, si vymýšlet. Ale bude lepší, když na něj začnu myslet jako na Darkoverana.

Přepadla ji náhlá nevysvětlitelná hrůza, když nahrazovala jeho jméno. *Piedro. Tak mu říkájí v Hellersu. V nížinách by mu říkali Pier... Proč mě to tak dojíká?*

Uplynula teprve jedna hodina po poledni, když cestou míjela jeden z přístřešků. Byl prázdný a ona zaváhala, jestli v něm nemá zůstat přes noc. Ale ztratila již půl dne a v hlavě měla stále nejzazší termín, který zněl: zimní svátky. Do té doby nejenže musí dorazit do Sain Scarpu, ale navíc musí přejít pak zpět jisté průsmyky, než je zimní vánice zcela uzavrou. *Nedokážu si představit, že bychom tábořili na prahu Rumala di Scarpa celou zimu.*

Ani se jí nijak obzvlášť nechtělo někde uvíznout a muset s Petrem strávit celou zimu o samotě. *Vždycky, i když jsme byli spolu, jsme vlastně byli sami... Proč by to teď mělo být jiné?* Magda se na to radši rozhodla nemyslet. Napůl znechuceně začala přemýšlet o tom, jestli Bethany měla pravdu, když jí říkala, že je zřejmě ještě do Petra zamilovaná. *Měla jsem si radši hned, jak jsme se rozešli, najít jiného milence. Bůh ví, že jsem k tomu měla dostatek příležitostí. Proč jsem to jenom neudělala?*

Na ukazateli si přečetla, že další přístřešek je postaven půl dne jízdy odsud. Když se k přístřešku obracela zády, pocítila opět ono důvěrně známé mrazení, ale napomenula se, ať není tak pověřivá. *Mám strach pokračovat v cestě, a tak se to pokouším zdůvodnit nějakým mimosmyslovým varováním!*

Cesta byla stále prudší a během odpoledne mraky natolik zhoustly, že musela projíždět bílou stěnou z husté mlhy. Našedivělý svět byl plný ozvěn a ona za sebou i před sebou slyšela dusot kopyt svého ko-

ně, jako by je provázeli neviditelní duchové. Kolem již nebyla údolí ani nízké kopce. Stoupala po úzké stezce vedoucí nad známým světem stále výš a výš. Výšek se nikdy nebála, ale nyní dostala strach z užoučké potměšlé cesty, z bílé neprůhledné mlhy, která mohla ukrývat cokoli - nebo nic, což bylo ještě horší. Musela neustále myslet na příkré srázy a propasti, do nichž mohou spadnout všichni, kdo udělají krok nesprávným směrem, aby se skutáleli po strmé skalní stěně a hluboko dole se roztříštili o skály...

Jak se stmívalo, mlha se zprvu změnila v jemný déšť a pak v hustou chumelenici, v níž nebylo vidět ani na krok, natož na ukazatele cesty. Sníh začal namrzat a křupal pod kopyty koně. Pak začal ve stromech kvílet vítr a vháněl jí do tváře a do očí ostré jehličky zmrzlého sněhu a ledu. Zvedla si límec a bradu si zabalila do šátku, ale neustále jí kapalo z nosu, takže jí šátek brzy ztuhl v jednolitý nepoddajný kus ledu. Sníh se jí lepil na řasy a přimrzal k nim, takže skoro neviděla. Koni začaly na zledovatělé cestě podkluzovat nohy, a tak Magda slezla a dál ho i klopýtající tažné zvíře vedla raději za uzdu. Byla vděčná za to, že na sobě má vysoké boty ke kolenům, protože dámské kotníčkové boty nebo mokašiny na zavazování by měla okamžitě celé promáčené.

Měla jsem zůstat v tom předcházejícím přístřešku. To mi chtělo to mrazení určitě naznačit. Proč jsem ho jenom neposlechla?

Nohy měla celé zmrzlé a napadlo ji, jestli na tvářích a nose nemá omrzliny. Chlad jí za normálních okolností nijak nevadil, ale teď byla promrzlá až do morku kostí, jako by tlustá, kožešinou lemovaná tunika a kabát byly hedvábnými šatečkami.

Přísně se napomenula, aby se nechovala jako rozmazlená holka a nebála se. Žena, která byla ve zpravodajské službě její lektorkou, říkala, že její genetické vybavení je nejodolnější ve všech známých světech po celém impériu. Na domácí planetě jménem Terra se vyskytují nejružnější teplotní výkyvy a před vznikem civilizace na ní žily kmeny, které byly schopné přebývat v nevytápěných domech postavených z ledových kvádrů, nebo dokázaly žít na poušti, aniž by jim slunce sežehlo tělo. Musí to tedy zvládnout, i když je taková vánice.

Jenže co když mě takový mráz zdrží a já zmeškám nejzazší termín zimního slunovratu?

Světlo z její svítilny připevněné u sedla dopadlo na špičatou střechu

jednoho z přístřešků. Tažné zvíře s parožím zvrátilo hlavu a zaržálo. Magda sešla z cesty a pustila se po úzké pěšině, vedoucí k potměsné boudě, která byla sotva vidět. Pod nohama jim praskala rozbahněná a znovu na kost zmrzlá půda, po níž přešlo množství nohou. Když přišla blíž mezi stromy, všimla si siluety dvou budov. Jednalo se o dvojité přístřešek, který měl oddělený objekt, určený pro zvířata. Pak v duchu zaklela. Tiše totiž zavržaly dveře a objevilo se matné světlo. Přístřeší již bylo obsazeno.

Sakra. Měla bych pokračovat v cestě. Proč se zbytečně vystavovat případným konfliktům? Jenže další přístřešek může být vzdálený půl dne jízdy a ona je celá promočená, promrzlá a unavená. Tváře skoro necítila a oči ji pálily. Aspoň se před tím větrem smět na pár minutek ukrýt....

Zatímco váhala, zvířata se rozhodla sama a začala trhat opratěmi a táhnout ji do tmavé stáje, odkud cítila seno a kde bylo teplo a útulno. Odložila svítilnu a začala odsedlávat koně i tažné zvíře. *Neměla bych to srdce hnát zvířata zase do toho nečasu.* Už se tady krmilo několik koní. Magda nakrmila svá zvířata a pak se posadila a začala si ve světle svítilny zouvat boty. Zatajila překvapením dech, když spatřila, že pod mokkými ponožkami má na zarudlé pokožce bílá místa. *Potřebuju oheň, přemýšlela, a něco teplého, aby se mi zase rozproudila krev.* Na Darkoveru prožila většinu svého života, takže znala všechny nebezpečné příznaky omrzlin. Nepřipadá v úvahu, aby dneska spala někde venku.

Bude muset jednoduše spoléhat na dodržování neutrality v cestovních přístřešcích i na to, že se jí podaří udržet zdání svého převleku. Koneckonců ten nebyl nápadný ani těm dvěma obchodníkům, které potkala včera.

Vzala si zavazadlo a odebrala se do hlavní budovy. Téměř automaticky si zvedla límec, aby si chránila holý krk, ale pak si uvědomila, že by ho raději měla nechat dole. Šaty amazonky a krátké vlasy byly pro ni v této situaci tou nejlepší ochranou, protože normální dámské oblečení a způsoby by v jejím případě byly zhola nemyslitelné.

Otevřela dveře a vstoupila do záře několika svítilen. Na dlouhé kamenné podlaze seděly naproti sobě dvě skupiny pocestných, které se krčily kolem svých vlastních ohnišť. Když spatřila muže u dveří, srdce se jí sevřelo a ona zalitovala, že raději nezůstala v lese. Byli to statní a

drsní muži, oblečení do podivně střižených kabátů, a když se na ni podívali, připadalo jí, jako by se v jejich pohledu zablýsklo i cosi jiného než jenom pouhá zvědavost, kdo to sem přichází.

Podle zažitých zvyklostí bylo na Magdě jako na nově příchozí, aby promluvila jako první. Pronesla formální, téměř rituální slova, a zaslechla, jak se její tenký, skoro dívčí hlas rozléhá ve velké místnosti:

„Jako poslední příchozí žádám ty, kteří přišli dřív, o svolení rady zůstat.“

Jeden z mužů, statný a zavalitý, s rozcuchaným zrzavým knírem, ji formálně přivítal: „Vítej, kdo přicházíš na toto neutrální místo v míru a v míru chceš také odejít.“ Spočinul na ní pohledem, z kterého ji zamrazilo. Nebylo to proto, že muž byl dávno neholený a měl na sobě zcela špinavé šaty, neboť to se ve špatném počasí na dlouhých cestách může snadno stát. Bylo to spíš něco v jeho očích. Ale zákony, vztahující se na poutnické přístřešky, by ji měly ochránit. Sevřela svoje zavazadla a vešla. Obě ohniště již byla obsazená, ale ona si může stranou udělat svůj malý ohníček. Dokonce ani nemusí zápasit s křesadlem, protože o oheň může požádat. (Ale rozhodla se, že nikoli toho muže s velkým knírem!)

Ve vzdálenějším koutě bylo pět nebo šest postav, které se otočily, když Magda promluvila. Jedna z nich, vysoká a štíhlá, téměř až vychrtlá, jí vyšla vstříc.

„Vítej, sestro,“ řekla a Magda s překvapením zjistila, že to je ženský hlas, přestože byl hluboký a téměř chraplavý. „Pojď si sednout k našemu ohni.“

Do Zandruových pekel! zaklela Magda, v šoku nechtěně vzývající darkoverského boha, co si mám počít teď?

Jsou tu Svobodné amazonky.

A oprávdické!

Vysoká, hubená žena nečekala na Magdinu odpověď a pokračovala: „Jsem Camilla n'ha Kyria a jsem na misijní cestě do Nevarsinu. Pojď, dej si k nám věci.“ Vzala Magdino zavazadlo a zavedla ji k ohni. „Jsi skoro zmrzlá, dítě! Měla by ses raději z těch promáčených věcí svléct, jestli máš něco suchého na sebe. A jestli ne, některá z nás ti může něco půjčit, dokud ti tvoje oblečení u ohně neuschne.“ Ukázala na místo, kde ženy natáhly šňůry a rozvěsily náhradní pokrývky,

aby měly trochu soukromí. Ve světle svítily, která tam visela, pak Magda uviděla Camillu lépe. Byla vysoká, vyhublá na kost a tvář měla zbrázděnou vráskami a také něčím, co vypadalo jako jizvy po řezných ranách od nože. Vlasy měla celé prošedivělé. Vysvlékla si kabát a tuniku, takže na sobě měla jenom spodní vyššívanou tuniku, kterou nosily ženy v Thendaře. Pod ní byla celá plochá, takže Magda okamžitě poznala, kdo to je: *emmasca*, žena, která v období dospívání podstoupila nelegální kastrovací zákrok.

Magda zašla za zástěnu z pokrývek, vysvlékla ze z mokrých šatů a vklouzla do náhradních kalhot a tuniky. Byla ráda, že má díky zástěně trochu soukromí, a to ani tak kvůli drsně vypadajícím mužům ve vzdáleném koutě místnosti jako spíš kvůli ostatním ženám. Byla si lady Rohana skutečně jistá, jak vypadá každický kousek jejich oblečení?

Nahlédla k ní štíhlá žena s vlasy barvy mědi. „Já jsem Jaella n’ha Melora, zvolená vůdkyně této skupiny. Máš zmrzlé nohy?“ Sklonila se a pečlivě si prohlédla Magdiny prsty u nohou.

„Ne, myslím, že ne,“ odpověděla Magda a Jaella se jednoho lehce dotkla. „Nejsou zmrzlé, měla jsi veliké štěstí. Chtěla jsem říct Camille, aby ti připravila nějaký lék na omrzliny, ale vidím, že ho nebude potřeba. Dostala ses z větru a chladu v pravý čas. Obleč si punčochy a přijď za námi k ohni.“ Magda sebrala svoje ošacení a rozvěsila ho na šňůry, které tam ženy natáhly a na nichž si sušily vlastní šaty. Na malém grilu nad žhavými uhlíky se pekli nějakí ptáci a vedle visel kotlík, z nějž zřejmě kouřila polévka. Velice voněla, až se Magdě začaly sbíhat sliny.

Jaella jí řekla: „Povíš nám, jak se jmenuješ a z kterého domu jsi, sestro?“

Magda přikývla a pravila, že pochází z cechovního domu v Temoře. Vybrala si pravděpodobně to nejvzdálenější místo, které znala, a doufala, že vzdálenost zakryje možné rozdíly v oblečení a způsobech.

„To je čas na cestování! To jsi jela celou cestu z Temory sama?“ zeptala se Jaella. „Tvoje oblečení pochází z Thendary. Takováhle výšivka a práce s kůží se používá hlavně ve Venezských kopcích.“

Nezbývalo jí nic jiného než to nějakým přijatelným způsobem přiznat. „To je pravda,“ odvětila Magda. „Na mořském pobřeží se takové šaty koupit nedají. To by bylo stejné, jako kdybyste se sháněli po ry-

bách v Suchých městech. Moje patronka byla štedrá a poskytla mi na cestu pořádné a teplé oblečení, když už mě v tomto počasí poslala do Hellersu!“

„Najíš se s námi?“

Obezřetnost jí radila, aby se s těmito ženami zaplétala co možná nejméně. Ony se k ní však chovaly natolik přátelsky a braly za samozřejmost, že se k nim přidá, že by její případné odmítnutí mohlo vznítit protesty a vzbudit podezření. Kromě toho jídlo tak vonělo, že by si ho po tolika dnech, kdy byla jenom o kaši, nedokázala odepřít. Proto vznesla pouze formální žádost: „Mileráda se s vámi najím, když mi však dovolíte, abych se i já s vámi rozdělila.“

Jaella zareagovala přesně podle očekávání a odpověděla: „To není nutné, ale pokud chceš...“ Magda poodešla ke svému zavazadlu a vynadala z něj cukrátku, která si s sebou vzala pro takové příležitosti. Žena, která vařila, je přijala s radostným výkřikem: „Ty se také dělají v Thendaře! Už jsem je neochutnala celé roky, takže se obávám, že ti je všechny sníme! Kromě Jaelly, která sladkosti jako každý Suchozemec přímo nenávidí!“

„Koukej ztichnout,“ obrátila se Jaella prudce na kuchařku a napomenula ji. Starší žena se zachmuřila a sklopila oči. Magda si teprve nyní všimla, že všechny ženy jsou vlastně starší než Jaella, přestože většina z nich - až na Camillu - vypadá mladě. *Ona je tak mladá, a ostatní si ji přesto zvolily za vůdkyni. Určitě musí být mladší než já! A je krásná. Myslím, že jsem tak krásnou ženu ještě nikdy neviděla.* Jaella měla na sobě stejně jako ostatní ženy beztvaré oblečení amazonek, skládající se z volných kalhot a tuniky. Toto neforemné oblečení však nedokázalo zakrýt její štíhlé ženské tělo, důstojné držení hlavy s reza-vými vlasy a vybrané rysy obličeje, které byly tak pravidelné, že by nebyly vůbec nápadné, nebýt jejích velkých očí obklopených hustými tmavými řasami.

„Camillu už znáš,“ pravila Jaella, „a toto je Sherna...“ ukázala na ženu, která jim vařila jídlo. „A tohle jsou zase Rayna a Gwennis. Za malou chvíli bude jídlo hotové. Jo, a tamhle jsou dvě místní latríny. My jsme si pro sebe vybraly tamtu...“ ukázala příslušným směrem, „takže nemusíš chodit tam, kam chodí ti chlapi.“ Zcela bez zábran použila výrazů, které Magda nikdy z ženských úst na Darkoveru neslyšela. Zнала je jenom z učebnic, protože ani žádný muž je před ní

nikdy nevyslovil.

Raději bych neměla moc mluvit. Aspoň mezi sebou se nenamáhají používat eufemismy, typické pro ženské vyjadřování!

Také si povšimla, že na vnější straně latríny, kterou si ženy určily, visela popsaná tabule. Vystudovaný antropolog v ní začal uvažovat: *Takže ode mne očekávají, že umím číst. A alespoň některé z nich umějí psát.* I to ji poměrně značně šokovalo.

„Na, jez,“ nalila jí Sherna do misky horkou polévku. Pak nožem rozdělila jednoho z pečených ptáků a podala Magdě její porci. Podobně jako ostatní se Magda usadila na svoji srolovanou pokrývku, aby se najedla. Ve společnosti Darkoveranů již předtím jedla mnohokrát.

Gwennis - mladá štíhlá a pěkná žena kolem třicítky v bledě modré spodní tunice - se jí zeptala: „Smíme se dozvědět, za jakým účelem ses vypravila na svoji cestu, Margali, jestli to není tajemství?“

Magda začala mít podezření, že tento druh zdvořilých otázek bude mezi touto zvláštní skupinou amazonek obvyklý. V každém případě, když už ráda přijala jejich pozvání k jídlu a k ohni, nemůže teď celou dobu mlčet. *Byla to ode mne pošetilost. Měla jsem zůstat tábořit někde v lese.* Ovšem venku za stěnami přístřešku jí jako v odpověď zaznělo zakvílení bouře.

„Ne, není to tajemství, ale je to přísně soukromá záležitost mojí patronky.“

Rayna, vysoká a štíhlá žena s tak kudrnatými vlasy, že jí ve světle ohně zářily kolem hlavy jako svatozář, se zeptala: „Bezpochyby se nám jménem svojí patronky ráda pochlubíš, vid’?“

Lady Rohana to bohudíky předvíдалa. Nikdy bych se její jméno neodvážila sama od sebe před někým zmínit. „Je mi ctí, že mě na misi do Sain Scarpu vyslala lady Rohana Ardaísová.“

Camilla, která seděla na své srolované pokrývce vedle Jaelly, se ušklíbla a rychle se podívala na drsně vypadající muže, kteří nyní seděli kolem svého ohniště a hlasitě se bavili při hltání jídla z kotlíku.

Magdu napadlo: *Je možné, že by tito muži byli bandité? Co když jsou ze Sain Scarpu?* Tato myšlenka jí opět způsobila mrazení v zádech, takže skoro nevnímala, že k ní Jaella hovoří, a ona musela to, co jí právě říkala, zopakovat.

„Říkala jsem, jestli ještě lady Rohana po tom svém pádu z koně to-

lik kulhá? Chudák stará, stalo se jí to krátce po smrti jejího manžela! Úplná tragédie!“

Magda málem nevěřila vlastním uším. Po chvíli si uvědomila, co se vlastně děje. Musí se z toho nějak obratně vymotat, nic jiného jí nezbývá. Demonstrativně odložila svůj talíř a dotčeně pravila:

„Bud’ máš čerstvější zprávy než já, sestro, nebo mě jenom zkoušíš. Když jsem naposledy viděla lady Rohanu, byla zdravá a čilá a říkat o ní, že je stará, pociťuji jako velikou urážku. Nemyslím, že bude o více než o dvacet let starší než já. A co se týče jejího manžela...“ pátrala rychle v paměti, jakže se vlastně jmenuje, „tak domna Gabriela jsem neměla tu čest poznat. Ale hovořila o něm, jako kdyby byl živa zdrav. Nebo snad existuje nějaká jiná lady Rohana z ardaiského panství, o níž bych nevěděla a které bych tak věrně nesloužila?“

Jaellina hezká tvář nyní vypadala ustaraně. „Nesmíš se na mě zlobit, Margali. Lady Rohana je jednou z mých vzdálenějších příbuzných a je jediná, která se k mé rodině, když ztratila lesk, chovala slušně a laskavě. Jistě není těžké uhádnout, že si jí velice vážím a že bych nedovolila, aby si její jméno někdo bral jen tak do úst bez jejího svolení. Prosím tě, promiň mi to.“

Magda pronesla: „Možná bych ti měla ukázat glejt, co mám s sebou.“

„Ale prosím tě,“ řekla Jaella a vypadala tak mladě, „to není potřeba. Sherno, nalez nám víno. Napij se s námi, Margali. A nezlob se!“

Magda přijala víno a otřela si zpoceně dlaně do tuniky. *Měla jsem štěstí. Dostala jsem se z toho. Co mě ale od nich ještě čeká?* Popíjela víno a ukusovala k němu cukrovinky a ořechy, které Rayna nechala kolovat. Byly macerované v nějakém ostrém a kyselém koření a Magda si všimla, že i Jaella, která předtím její cukrovinky odmítla, si tyto ořechy brala.

Je sice ještě dost mladá, ale nesmím ji nijak podceňovat!

Ze skupiny mužů ji vyrušily jakési zvuky a Magda se ohlédla, aby se na ně podívala. Muži pili alkohol, předávali si láhev a nezřízeně se přitom chechtali, až chvílemi přeřvali zuření bouře venku. Nastražila uši a pomyslela si: *Jestli jsou ze Sain Scarpu, mohli by něco vědět o Piedrovi...*

Camillina ruka jí sevřela zápěstí jako svěrák a Magda málem vy-

křikla bolestí. „Že ti není hanba!“ zasyčela stará amazonka přísným hlasem, který ji řízl jako nůž. „Takhle v temorském domě učí svoje dcery, jak se mají chovat? Že mohou na opilé chlapy zírat jako nějaké pouliční děvky? Okamžitě se otoč zpátky, ty nevychovaná holko!“

Magda vykroutila zápěstí ze svěráku jejích kostnatých prstů. Oči se jí zalily slzami vzteku a ponížení. Zašeptal a: „Jenom jsem přemýšlela, jestli to jsou bandité...“

„Ať už jsou kdokoli, nám to může být úplně jedno.“ Stará žena se od ní nekompromisně odvrátila. Magda si třela rozbolavělé zápěstí a přemýšlela, jestli tam bude mít modřinu..

Dělám všechno špatně. Měla bych raději držet jazyk za zuby a jít si co nejdřív lehnout. Položila se na svoji pokrývku a předstírala, že spí. Opilý smích a zpěv banditů se stále ozýval. U dámského ohniště probíhala jemnější konverzace a tichý smích. Ostatní amazonky si dobíraly Shernu za něco, co se stalo o letnicích. Magda však ničemu z toho nerozuměla. Ženy si impregnovaly nízké kotníčkové boty, uklízely v zavazadlech, čistily nádoby a chystaly se do postele.

Jedna z žen řekla: „Škoda, že tu s námi není Rafi s loutnou. Mohly jsme si zazpívat, abychom nemusely poslouchat ten řev.“ Krátce pohlédla na opilé muže na vzdáleném konci, ale, jak si Magda povšimla, úplně se neotočila. Tak se to má mezi amazonkami správně dělat?

Camilla řekla: „Rafi byla se mnou, když jsme jely potrestat ty dvě ženy do Thendary. Vy jste tady mezi námi nové, Rayno a Sherno, nechcete si to poslechnout? Ty, Margali, jsi z Thendary. Ještě se o té příhodě hovoří na trhu?“

„O jaké příhodě?“ zareagovala Magda, která nemohla předstírat, že spí tak hluboce.

„Ani ty jsi to neslyšela? No tak jsme se jednoho dne doslechly, že ve Zlaté kleci... Víš, čemu se říká Zlatá klec?“ zeptala se a Magda přikývla. Zlatá klec byl známý nevěstinec nedaleko terranské zóny. Věděla, že tam někdy docházejí muži od nich nebo příležitostní turisté z impéria.

„Doslechly jsme se tedy, že tam byly dvě *bavičky*,“ vyjádřila se s lehkou ironií, „které si ostříhaly vlasy nakrátko a každou noc předváděly obzvláště nechutné číslo - jistě se nemusím zmiňovat o detailech -, které ten starý kozel, co mu to tam patří, nazval Milostnými

tajemstvími amazonek. A tak jsme se Rafaela a já...“

„Drahá tetičko,“ zívla Jaella. „Už od čtrnácti let vím, stejně jako všechny ostatní, že někteří ženy milují, jiní předstírají, že je milují, a ještě jiní se ukájejí zvrhlými představami, v nichž ženy hrají hlavní roli. Drahá Camillo, myslíš, že se tolik nudíme, abys nás musela bavit těmito nechutnými historkami?“

„Pak byste se ale nedozvěděly, jak jsme ty dvě děvky vytrestaly za to, že předstíraly, že jsou amazonky a ponižovaly naše jméno. Napadá tě něco, Margali?“

Magda stručně odpověděla, že ne, protože si netroufala rozpovídat se. *Tohle vyprávějí jenom kvůli mně. Něčím jsem se musela prozradit. Ta stará emmasca má oči jako ostrůž.*

Camilla vychutnávala všechna slova, když s pohledem upřeným na Magdu pokračovala: „No tak jsme se tam s Rafi v noci, když už všichni čumilové odešli, vplížily a vytáhly ty dvě bezostyšné děvky na hlavní náměstí, svlékly je do naha a všechny všecinky chlupy na těle jsme jim oholily, až vypadaly jako vejce. Pak jsme je pomazaly smůlou a vyválely v pilinách.“

„Škoda, že jsem tam nebyla,“ zalitovala Jaella a oči se jí blýskaly. „Zapálila bych je svítilnou a sledovala, jak se škvaří!“

„Nechaly jsme je tam v tom stavu, dokud je ráno strážé nenašly. Myslím, že po této lekci už ani jedna z nich nemá odvahu vydávat se kvůli svým zvrhlým choutkám za amazonku. Co myslíš, Margali?“

Magda se pokoušela, aby jí hlas zněl vyrovnaně, ale v krku měla knedlík, o němž věděla, co ho způsobilo: nezměrný strach. „Myslím, že ne,“ odpověděla. „Ale vždycky jsem slýchala, že *grezalis* bývá tak hloupá, že není schopná naučit se cokoli jiného. Takže to možná byla zbytečná lekce.“

„Byly jste na ně moc přísné,“ namítla Sherna. „To jste spíš měly dát za vyučenou tomu starému perverznímu chlapovi, kterému ten bordel patří. Vždyť to byl přece on, koho to představení napadlo a kdo ho realizoval! Ty ženy v tom možná byly docela nevinně. „

„Já si zase myslím, že jste na ně byly moc měkké,“ odporovala jí Jaella. „Zostuzovat takové ženy nemá velký smysl. Kdyby se aspoň trochu styděly, nikdy by se neocitly na takovém místě.“

„Všechny ženy se děvkami nestávají ze své svobodné vůle,“ přela

se Sherna. „Taky si nějak musejí vydělávat na chleba!“

Camilla měla hlas drsný a nekompromisní. „Vždycky existuje ještě nějaká jiná možnost,“ namítla hlasem, který předem vylučoval jakýkoli odpor.

Magda se zahleděla na její zachmuřenou starou tvář a opět se zamyslela: *Co se té ženě mohlo tak strašného stát, že sama sebe tolik nenávidí, že se rozhodla dokonce i pro kastraci, aby v sobě zahubila veškeré ženské funkce?* Kastrační zákrok byl na Darkoveru již po celá staletí postaven mimo zákon, ale ani nejpřísnější zákazy nezabránilo, aby se zcela přestal vykonávat.

Jaella opět zívla a zeptala se Rayny, která z nich byla nejvyšší, jestli by potom mohla zhasnout svítilnu. Další žena ztlumila oheň tak, aby přes noc jenom doutnal, ale nezhasl. Magda si opřela hlavu o svoje zavazadlo, aby mohla lépe pozorovat okolí, a položila si nůž, který měla za normálních okolností v botě, vedle hlavy.

Nyní, když se nebezpečí zdálo být zažehnáno a strach z odhalení pominul, cítila se jaksi povzneseně. Za jeden večer se toho o Svobodných amazonkách dozvěděla mnohem víc, nežli se naučila za celých dvanáct let. Věděla, že předtím, než odešla ze svého místa, přečetla o nich téměř všechno, co se dalo, včetně zvyků, povídaček a neslušných anekdot. *Jestli se mi to povede dotáhnout zdárně do konce, budu se mít po zbytek svého života čím chlubit. Především tím, že jsem s nimi strávila celý večer a celou noc a nikdo mě neodhalil.*

Amazonky se jedna po druhé odebíraly na lože. Stará Camilla tiše oddychovala. Sherna a Gwennis, které si ustlaly vedle sebe, si ještě chvíli šeptem povídaly a pak usnuly také. Magda, navzdory únavné celodenní cestě, byla příliš rozrušená na to, aby mohla usnout. Hluk u druhého ohniště nejenže neustával, ba naopak se stával stále silnějším. Magda přemýšlela, jestli to bylo naschvál a muži tím vyjadřovali své nepřátelství, když už ho nemohli dát najevo jinými způsoby. Opile a nahlas vyzpěvovali písničky, o nichž Magda věděla, že by se je jinak před ženami nikdy neodvážili zazpívat.

Chvíli jim naslouchala, ale pak ji to přestalo bavit. Copak neexistuje žádný zákon, který by určoval, jak dlouho se smí dělat hluk, když je přístřešek sdílen více než jednou skupinou poutníků? Copak tu sakra budou takhle lomozit celou noc? Je překvapující, že se amazonky tváří, jako by jim to vůbec nevadilo, ale pak se rozpomněla, že jim přece

jejich vlastní zákony zakazují všímat si cizích skupinek mužů.

Konečně byla píseň u konce. Vzápětí však začali další, ale do toho Magda zaslechla, jak jeden z mužů nahlas pronesl: „... v zajetí v Sain Scarpu.“

Magda nastražila uši, jestli neuslyší něco víc, ale opilecký řev opětovně zesílil. Oni o Petrovi určitě něco vědí! *Kdybych to tak mohla slyšet!*

Zdálo se jí, jako by v jejích řevu zaslechla slůvko Ardaís, ale nebyla si tím stoprocentně jistá. Musí je prostě slyšet! Všechny amazonky již spaly. Velice tiše se proplíží podél tmavé stěny... Byla částečně svlečená. Posadila se a ve tmě si navlékla kalhoty a tuniku. Pak vyklouzla z dek a tiše se bosá plížila u potemnělé stěny, držíc se pokud možno co nejvíce ve stínu. Viděla, jak Jaella spí na břicho jako malé dítě a obličej má položený na ohnuté paži. Magda přešla po špičkách na druhý konec místnosti a zadržela dech. Za to byla odměněna slovy jednoho z mužů: „...ten ardaický kluk...“ a „...nazpátek o zimních svátcích...“

„A co na to říkala lady?“

„Myslíš, že mi snad pověděl všechno? Vím jenom, že...“

Zbytek věty splynul s výbuchem opileckého smíchu, a pak jeden z mužů zpozorněl.

„Co to bylo?“

„Asi myš nebo krysa. Podej mi ten džbánec...“

Magda ztuhla, ale muž, který promluvil jako první, vstal a pustil se přímo tím směrem, kde se ve tmě krčila. Chtěla se odplížit pryč, ale uklouzla a natáhla se jak široká tak dlouhá. Nad sebou zaslechla nehořázný smích, někdo ji zvedl a odvěkl doprostřed hloučku mužů.

„Tady máš tu myš nebo krysu, Jerrale!“

Magda spatřila, že muž, který ji vytáhl ze stínu, byl onen chlap s knírem, kterého se bála, když vkročila do přístřešku. Naklonil se k ní a uchopil její bradu do ruky velké jako lopata.

„Nebaví tě spát samotná, chiyo?“ Použil výrazu označujícího malou dívenku, který je v rodinném a důvěrném kruhu oslovením láskyplným, v ostatních případech však pohrdavým. „Kterýho z nás se ti zachtělo, co? Asi to budu já, vid', všiml jsem si, jak ses po mně už

předtím koukala.“

Magda se vší silou snažila soustředit a přemýšlet. Nemůže přece s těmi chlapy sama bojovat a prát se!

„Všichni už jsme o Svobodnejch amazonkách něco slyšeli,“ pravil velký muž s černým knírem a šťouchl Magdu do žeber s posměšným úšklebkem. „Pojďme, vzbudíme zbytek holek a vezmeme je sem k nám do party! Co ty, kotě, přišla ses zeptat, jestli bychom pro tebe neměli něco k pití?“

Ach Bože, co jsem to jenom provedla! Budu se zodpovídat za porušení příměří v poutnickém přístřešku, jestli do toho budou vtaženy i ostatní ženy! Instinktivně sáhla po noži, ale vzápětí si s hrůzou uvědomila, že ho nechala ležet vedle sedla.

„Copak se děje, *chiyo*? Nemáš nám co povědět? No, však my už ti rozvážeme jazyk!“ řekl velký muž, který ji sem přitáhl, a ona ucítila na rozpálené tváři jeho nakysle opilecký dech i to, jak jí jeho kníry škrábly do citlivé pokožky obličej. Strhl z ní tuniku. „Ty jsi ale pěkná. Necpi se, Rannare, brzy i na tebe dojde řada. Já ji chytil. Jestli chceš taky nějakou holku a hned teď, tak si běž jednu probudit!“ Začal jí přejíždět rukama po nahém těle. Magda se odtáhla, chytila ho za paži a pokusila se ho složit hmatem džuda. O krok ustoupil a zašklebil se: „Ale, kočička, takovýhle triky já umím taky! Tak ty se chceš prát, jo? S touhle se teda, pánové, docela nasmějeme.“ Magdě zdřevěněla paže.

Co se to se mnou děje? Cítila, jak ji chytil za rameno a otočil směrem k sobě tak bolestivě, že nedokázala zadržet výkřik.

„Tak už toho necháme, co říkáš? Stačí, když budeš hodná holčička a já ti nijak neublížím, nikdo z nás ti nijak neublíží,“ mumlal a bloudil jí horkýma rukama po prsou. Vší silou ho praštila přes ústa. Ránu jí opileckou silou vrátil, až se zapotácela a poloomráčená upadla na podlahu. „Sakra, ty děvko jedna! Tak tohle jsme si neujednali! Rannare, drž ji...“

Rvala se, jak jen jí síly postačovaly, a snažila se nevydat ani hlásku, pro případ, že by jí mohla vyklouznout nějaká terranská nadávka, která by ji prozradila. Muži se kolem ní shlukli a hlasitě povzbuzovali ty, kteří ji drželi. Magda byla od šestnácti let cvičena v neozbrojeném boji. Zadržela dech, koncentrovala sílu do úderu, ale zjistila, že ji drží

příliš pevně.

Proč se nedokážu bránit? Jak Jsem se mohla dostat tak daleko? Náhle, podobně jako se před umírajícím v jednom jediném okamžiku odehraje celý jeho život, se jí dostalo odpovědi. Tolik let jsem se snažila, abych se chovala jako normální darkoverská dívka. A ty jsou příliš plaché na to, aby se praly, ty spíše očekávají, že je budou ochraňovat muži. Celou svojí povahou jsem tomu přivykla, takže jsem svůj terranský výcvik vší silou popřela...

Skoro nevěděla, kdy začala křičet...

9. KAPITOLA

Náhle Magdu oslnilo světlo a oslepilo muže, který ji držel. Vykřikl a couvl. Vypadalo to, jako by se na Magdiny trýznitele cenilo alespoň půl tuctu nožů.

„Nech ji být,“ ozval se hluboký hlas a Magda nad svítilnou spatřila Jaellinu tvář. Muž, který ji svíral, povolil. Magda odstrčila druhého muže stranou, neobratně se postavila na nohy a otočila si kolem těla zbytky tuniky. Muž s knírem vykřikl cosi obscénního a vytasil meč. Zablýskly se čepele, srazily se, vzápětí se ozvalo zakvilení a muž upadl, svíraje si řeznou ránu na stehně. Magda spatřila na Jaellině noži krev. Jedna z žen pomohla Magdě posbírat její roztrhané oblečení a opásat si je kolem těla. Muži se zatím shlukli a rozmlouvali mezi sebou.

„Pozor!“ vykřikla Gwennis. Ženy udělaly krok vzad a vytasily před sebe nože, které je kryly jako stěna. Magda nenápadně proklouzla stranou a mlčky pozorovala obě strany, hrozivé obličejy mužů na jedné a podobně se tvářící obličejy žen na straně druhé, jak čekají na nevyhnutelný střet. Jejich tváře, světlo svítilny, dokonce i vzorek kamenné podlahy se jí snad navěky vrývaly do paměti. Později se nedokázala rozpomenout, jak dlouho tento ostře vyhrocený okamžik trval – snad hodiny, dny –, kdy čekala, než se ozve třeskot čepelí a srážka. Chtělo se jí křičet: Ne, ne! Tohle jsem nechtěla! Musela si dát ruku před ústa, aby nevykřikla doopravdy.

Pak jeden z mužů zaklel a sklonil meč. „K sakru, ženské, nechme toho. Vždyť to k ničemu nevede. Mír?“

Ani jedna z žen se nepohnula, ale vůdce banditů – velký muž s černým vousem, který Magdu držel – na své muže kývl a ti jeden po druhém začali odhazovat meče. Když dopadl poslední, ženy se trochu uvolnily a nechaly své nože také klesnout na kamennou podlahu.

„Překročili jste zákon neutrality přístřešku tím, že jste vztáhli ruku na jednu z nás. Když to oznámím na kontrolní stanici, budete poslání do vyhnanství s tím, že vás v průběhu tří let bude moci kdokoli kdykoli zabít.“ Zvláštní krása její tváře ve světle svítilny i její měděné vlasy, které se jí rozprostíraly kolem hlavy jako svatozář, vyvolávaly prudký kontrast ke slovům, která právě pronášela. Vůdce opile zblekotal:

„To ale vy neuděláte, že ne, *mestra*? Vždyť jsme jí vůbec nic neudělali!“

„Všechny jsme viděly, jaké potěšení z toho měla,“ pravila Jaella suše.

Muž s knírem řekl: „Ale kruci, vždyť k nám sama přišla. Jak jsme měli vědět, že netouží po troše zábavy?“ Z rány na stehně mu stále prýštila krev, ale Magda si všimla, že není nijak zvlášť hluboká. Je možná dost bolestivá a ponižující, ale nezanechá po sobě žádné následky. Jaella ho vůbec nechtěla zabít.

Jaella se přitočila k Magdě a oči se jí ve světle svítilny zeleně zableskly. Magda cítila, jak ji zaplavuje stud a hrůza. *Za tohle všechno nesu zodpovědnost jenom já.*

„Přišla jsi k nim ze své svobodné vůle? Opravdu jsi, jak říkají, hledala trochu zábavy?“

Magda jenom zašeptala: „Ne. Nehledala.“ Sotva dokázala mluvit.

„Potom tedy,“ zazněl přísně amazončin hlas, „nám pověz, co jsi tu vlastně dělala, když si to oni mysleli?“

Magda otevřela ústa, aby řekla: „Chtěla jsem slyšet, o čem si povídají.“ Včas se však zarazila a neřekla nic. Camilla ji přece varovala: Špehovat muže je pod úroveň každé amazonky. Nemohla takto shodit tyto ženy, které jí přišly na pomoc, přestože vůbec nemusely, a navíc ji pozvaly k jídlu a k ohni. Ona je oblečená jako ony a porušila jeden z jejich nejprísrnějších zákonů. Věděla, že teď musí lhát, rychle a obratně, musí lhát z důvodu, aby do svých problémů nezatáhla také amazonky. Řekla roztřeseným hlasem: „Bylo... bylo mi zle a ve tmě jsem se spletla, když jsem šla na záchod. Když jsem zjistila svůj omyl, chtěla jsem se rychle otočit a odejít, ale uklouzla jsem a upadla.“

„Tak vidíte?“ pronesla Jaella směrem k mužům. Očima přejela Magdě po tváři, že se cítila, jako by dostala ránu bičem.

Musí vědět, že si vymyslím. Ale ví taky proč. Nic víc pro zlepšení této situace udělat nemůže.

„Vy jste porušili zákon o neutralitě v přístřešku,“ pokračovala Jaella, „což se trestá tříletým vyhnanstvím. A pokusili jste se tady znásilnit ženu, za což je trest kastrace. Máte veliké štěstí, že se to vašemu muži nepovedlo. A teď se sbalte a vypadněte odsud, podle zákona nejsme povinné sdílet přístřešek s vyhnanci a násilníky.“

Muž s černým vousem zaprotestoval s tak opileckým úžasem, že to bylo až komické. „V této bouři, *mestra?*“

„Na to jste měli myslet předtím, než jste se rozhodli porušit příměří,“ odpověděla Jaella s kamennou tváří. „Koukejte odsud vypadnout všichni ven! A jestli se sem někdo z vás pokusí vkročit, když my tu ještě budeme, přísahám, že mu osobně uříznu cuyony a usmažím je nad ohništěm!“ Zamávala nožem. „Ven! A bez řečí!“

Opilí muži si za nesmírného klení a nadávání začali sbírat svoje věci. Přestože se jim nechtělo, vytaženým nožům amazonek se podřídili a pozvolna opouštěli přístřešek. Když se za nimi zavřely dveře, Jaella řekla: „Rayno a Gwennis, běžte dohlédnout, aby nechali naše koně na pokoji.“ Podala Sherně svítilnu a pomalu vykročila směrem k Magdě. „Co ty? Jsi zraněná? Udělali ti něco horšího, než že ti roztrhali šaty a obtěžovali tě?“

„Ne.“ Magdě se šokem a zlostí chvěla brada. *Ke všem jsem byla neupřímná. Vůči amazonkám tím, že jsem se ve vztahu k mužům nechovala jako jedna z nich. Když jsem se vydávala na tuto cestu, netušíla jsem, jak bude náročná.* Cítila se naprosto vyčerpána a znechucena.

Jaella ji objala kolem ramen. Nikoli z lásky, nýbrž lehce nadřazeně. „Dejte jí napít trochu vína, než se nám tady před očima zhroutí!“

Posadila Magdu na lavici a Camilla jí přidržela u úst hrneček. Magda ho odstrčila. „Já nechci...“

„Jen to koukej vypít!“ nutila ji Camilla, stále jí držela šálek u úst, až Magda musela začít víno poslušně polykat. Camilla jí rozzlobeně pravila: „Já tě přece varovala, ty couro! Kdo tě pustil z vašeho domu ven, aniž by ti vysvětlil, jak se máš slušně chovat? Kdyby všichni nebyli ožralí jako mniši o zimních svátcích, byli by se s námi začali prát a všechny nás mohli znásilnit nebo pozabíjet. Zasloužíš si výprask a odeslat zpátky do vašeho domu!“

Sherna opět rozdmýchala oheň. Když se ženy vrátily zpátky ze stáje, pronesla Rayna: „Jsou pryč. Dobře, že vypadli. Doufám, že někde v bouři zmrznou.“

Jaella stála zády k ohni a vypadala hrozivě. Camilla k ní musela Magdu úplně postrčit.

„Jaello, jsi naše vůdkyně. Udělej s ní, co uznáš za vhodné. Pokud budeš chtít, ráda ji seřezu do krve. Učinilo by mi to velikou radost. „

Jaella konečně pravila: „Nech ji být, Camillo. Jestli se rozhodnu, že si zaslouží výprask, mohu to učinit i sama. Takže,“ obrátila se na Magdu. „Co můžeš říct na svoji obhajobu?“

Ještě to celé není za mnou. Ještě budu muset lhát a vymýšlet si. Vzpurně vyhrkla: „Ty nejsi moje vůdkyně. Copak se ti musím zpovídat?“

Jaella zlostně odvětila: „Mohla jsi nás všechny zatáhnout do svých hloupých - do svých marnivých záležitostí! Co je našim prvním pravidlem? Nikdy se nezaplétej do ničeho, z čeho se nedokážeš sama vyprostit! Ženy nikdo do nebezpečení nenutí. Ale když už riskují, musí se s tím umět vypořádat. Díky tobě se zase oživila stará povídačka, totiž že umíme bojovat jenom ve smečkách jako vlčice a vyrovnanému boji se vyhýbáme. Ano, myslím, že mi skutečně dlužíš vysvětlení. A nejen mně - dlužíš ho nám všem.“

Magda to bez řečí přijala a upřímně odpověděla: „Zaslechla jsem něco z toho, co si mezi sebou povídali. A zdálo se mi, že se to týká tématu, kvůli kterému jsem se vypravila sem do kopců. Měla jsem pocit, že o tom musím vědět co nejvíc.“

Jaella o tom chvíli zamračeně rozmýšlela. Magda si povšimla něčeho, co jí předtím docela unikalo, totiž že tam Jaella stojí jenom ve spodním prádle stejně jako všechny ostatní amazonky. A kdesi vzadu v paměti si vystudovaný antropolog začal zapisovat poznámky: *Tak toto nosí Svobodné amazonky jako spodní prádlo.*

Hlas staré Camilly zněl výhrůžně. „Nevěř jí ani slovo z toho, co se ti snaží namluvit, Jaello. Má mužské boty, nosí v nich nůž. A kdo ji asi takto mohl propustit z domu, aby nám všem dělala ostudu? Každé čtrnáctileté děvče ze společenstva amazonek se umí před znásilněním ubránit, i kdyby nemělo k dispozici žádné zbraně. Něco mi tady nehraje.“

„Ano, je tu něco divného,“ odpověděla Jaella. „Někdo byl značně nezodpovědný, když ji pustil ven a nepoučil ji, jak se má správně chovat. Ať už to byl kdokoli, u koho jsi skládala slib, tak teď jsi ho naprosto zostudila!“ řekla Magdě. „A kdo to byl? Pověz nám, jak se jmenuje. Je za tvoje chování plně zodpovědný.“

Bože, prosím tě, pomoz mi! Co si mám počít? No, ta žena je přece mrtvá, alespoň tak mi to Rohana říkala, takže není pravděpodobné, že

by za to musela nést nějaké následky. Vyhrkla: „Skládala jsem přísahu u Kindry n’ha Mhari.“

„Lžeš!“ Jaella zvedla ruku a udeřila ji do tváře tak silně, až se jí zatočila hlava. Pak ji uhodila znovu a znovu. „Lžeš, lžeš, ty děvko jedna prokletá!“ křičela na ni roztřeseným hlasem. „Kindra n’ha Mhari byla moje nevlastní matka. Žila jsem u ní sedm let před její smrtí a všechny ženy a dívky, které u ní skládaly slib, dobře znám! Jak se jen opovažuješ zneužívat jména mrtvé ženy? Ty lhářko jedna!“

Magdu od ran rozbolela celá hlava. Co teď? Co si mám počít teď? Stará Camilla s tváří bledou a hlasem chvějícím se vzteky pravila: „Kdybys byla mužem, vyzvala bych tě na souboj. Kindra n’ha Mhari si mě vzala k sobě, když jsem na tom byla nejhůř, když jsem byla samotná a zoufalá. Byla jsem členkou její skupiny celých třicet let a vždycky jsem ji milovala jako svoji vlastní sestru! Nevím sice, kdo jsi, že si dovoluješ házet špinu na její jméno, ale přísahám ti, že už to víckrát neuděláš! Rayno, Gwennis, podejte mi její zavazadlo, ať se podíváme, jestli tam najdeme nějaký klíč k tomu, proč se tato mrcha vydává za amazonku!“

Rayna poklekla a začala se ve světle svítilny prohrabovat v Magdiných věcech. Nakonec vytáhla glejt a podala ho Jaelle.

„Je na něm jméno a pečeť lady Rohany. Je to určitě podvrh, ale raději by ses na to měla podívat sama, Jaello.“

Jaella jím zvědavě otáčela v rukou a přidržela si ho blíž u ohně, aby na něj lépe viděla. „Zapal lucernu, Rayno. Potřebujeme více světla,“ řekla. „Tady v té tmě se vůbec nedá číst.“ Poté, co byla lucerna konečně rozsvícena a ona glejt značně drahnou dobu studovala, zvedla nakonec oči: „To není podvrh. Na to až příliš dobře znám písmo své příbuzné. I ta pečeť je pravá.“ Četla nahlas: „...žádám všechny, kteří se cítí být rodu Ardaismu zavázáni, aby poskytli veškerou pomoc, již budou schopni...“

„Někde to prostě ukradla,“ zavrčela Camilla. „To právě ne, protože je na něm její jméno a podrobný popis.“

Popošla k Magdě a podala jí glejt. „Opravdu ti to dala moje příbuzná?“

„Ano.“

„Nikdo nemůže Rohanu přimět k něčemu, co by nechtěla ona sa-

ma,“ řekla Jaella. „A navíc jsem se nikdy nedoslechla o tom, že by svoje jméno propůjčila k nějaké lumpárně. Skutečně jsi na tuto cestu vyslána lady Rohanou?“

Magda přikývla. „Ale ty nejsi amazonka, vid', že ne?“ vyptávala se dál Jaella. „Jak jsi přišla na to, že se budeš vydávat za jednu z nás, Margali? Je to tvoje opravdické jméno?“

„Jmenovala jsem se tak jako malá holka.“ Magda rychle zamrkala, protože se na okamžik začala bát, aby se nerozplakala. Ale hovořila dál bez zakolísání v hlase: „Moje mise je naprosto čestná záležitost a byla to lady Rohana, koho napadlo, abych se vydávala za amazonku.“ Zvedla hlavu, která ji stále bolela od ran, které jí Jaella uštědřila. „Nikoho jsem nechtěla zostudit! Kdybych se k vám nebyla přidala, nic by se nestalo! Ale v téhle bouři jsem prostě nemohla spát venku.“

„To ne,“ pravila Jaella. „V poslední chvíli jsi unikla před umrznutím. Tak ty sis myslela, že zde celou noc strávíš, aniž bys byla odhalena...“

„A pak se mi zdálo, že ti muži vědí něco důležitého, co bych pro svoji misi potřebovala nutně vědět. Něco tak důležitého, že všechno ostatní před tím ztratilo na závažnosti.“

„Jak to, že máš mužské boty? Z pouhé nevědomosti?“ „Dostala jsem je od lady Rohany,“ odpověděla Magda. „Nevěděla jsem, jaké lepší si vzít.“

Camilla se znenadání zasmála. „Já jsem lady Rohaně říkala, že jí neznalost našich zvyků někdy může způsobit značné potíže. Jenže to přišlo o mnoho let později, než jsem předpokládala! No, myslela to dobře. Domnívám se, že kdybys nepotkala žádné skutečné amazonky, mohla bys celou cestu podniknout, aniž bys byla odhalena.“

„A ty ses nebála cestovat samotná přes Hellers, navíc na samém začátku zimy?“ zajímala se Jaella.

Před několika hodinami by Magda bývala odpověděla: „Ne, vůbec jsem se nebála.“ Nyní však, když už zakusila, co je to strach, byla sama k sobě upřímnější. „Ano, opravdu jsem se bála. Ale zdálo se mi, že moje mise je důležitější než jakékoli pocity strachu.“

Prvně byly Jaelliny oči o něco laskavější. „Tak ty sis myslela, že tě oblečení amazonek ochrání? No, tvůj převlek nás na chvíli zmátl a nabyla jsem dojmu, že jsi nás nijak nechtěla shodit. Není tvoje chyba,

že ti to nevyšlo. Ale jak tě jenom napadlo vydat se samotná na takovou misi, děvenko? Copak jsi poblíž neměla žádného muže, příbuzného, otce, regenta, pána nebo nějaký jiný mužský dohled, jehož bys mohla požádat o pomoc? Co to vlastně máš za úkol, že za jeho splněním musíš cestovat úplně sama?“

Protože ji nic lepšího nenapadlo, vypověděla Magda pravdu nebo alespoň tolik, kolik se odvážila. „Jeden z mých blízkých je vězněn v Sain Scarpu, a jestli za něj nebude do zimních svátků zaplacenó výkupné, umučí ho a zavraždí.“

„A žádný z mužů v tvé rodině ti nebyl ochoten pomoci? Tomu vůbec nerozumím,“ řekla Jaella. „Když už jsi měla právo obrátit se na lady Rohanu, copak jsi neměla stejné právo obrátit se v těžké věci na svého manžela či jeho syny?“

Magda rozhodným hlasem odpověděla: „Neměla jsem právo se na lady Rohanu obracet. To, že mi pomohla, bylo díky její laskavosti a dobrosrdečnosti, protože jsem neměla nikoho, na koho bych se mohla obrátit.“

„Aha, to je celá ona,“ pronesla Jaella. „Žádný kulhavý pes z kopců nikdy nepřišel k jejímu prahu nadarmo.“ Vzdychla a zívla, přičemž si ústa zakryla malou dlaní. Její pohyb byl tak půvabný, že bylo těžké uvěřit, že tou samou rukou před chvílí zranila člověka a tak tvrdě udeřila Magdu do tváře. „No, já za tebe nezodpovídám a do tvých záležitostí mi koneckonců vůbec nic není. Normálně bych se cítila zavázána pomoci tomu, kdo je pod ochranou mé příbuzné. Ale je tady ještě něco. Zdá se mi, že jsi prokázala srdnatost amazonky tím, že ses vydala samotná přes Hellers na sklonku roku, místo aby ses obrátila o pomoc na nějakého muže. Zachovala ses hloupě a nevyšlo ti to. Kdyby se trestalo za hloupost, polovina lidstva by byla v žaláři, a - jakže to říká staré přísloví? *Kdyby štěstí bylo sýrem, dojičky by se mohly upracovat.* Jenže na druhou stranu,“ Jaella se zamračila, „nikdo se nesmí vydávat za Svobodnou amazonku. Camilla nám povídala, jak byl takový podvod jednou potrestán!“

Magda se otřásla, ale přinutila se k tomu, aby odpověděla pevným hlasem: „Řekla jsi to sama: neudělala jsem nic, čím bych amazonky zostudila. A taky vím, že i lady Rohana s vámi směla ve vašem převlečení cestovat, přestože jednou z vás není.“

„To je pravda. Ale existuje zákon, který praví, že aby s námi nějaká

žena mohla cestovat, musí k tomu mít svolení zvolené vůdkyně a souhlas všech amazonek ze skupiny, ke které se chce připojit.“

„Tak mi potom takový souhlas poskytni,“ vyzvala ji Magda a Jaella se nečekaně rozesmála.

„Skoro bych si přála, aby to naše společenstvo povolovalo,“ odvětila. „Nesmírná škoda, že lady Rohana neví, jak pružný tento zákon je. Kdyby pro mě dala poslat a požádala o svolení předtím, než ses oblékla do oděvu amazonek, tak bys...“ Vzdychla. „No, zákon mi poté, co jsi se vydávala za jednu z nás, nedovoluje ti takové svolení dát. Byly doby - a když nebudeme dostatečně obezřetné, může se stát, že se zde na Darkoveru vrátí -, kdy jsme byly neustále napadány nějakým nepřítelem, různými špehy a tak, kteří se pokoušeli dozvědět něco o našich zvycích a slabostech nebo alespoň o nás rozšiřovat různé lži, kterými by nás zostuzovali. Trest za takovou činnost pro muže byla smrt nebo kastrace, což jsme si mohly zvolit podle příslušných okolností. Pro ženu je trest stejný. Než od nás odejdeš, musí se lež stát pravdou a ty musíš složit slib Svobodných amazonek, tady a teď.“

Magdina první reakce byla: A to je všechno? Jaella spatřila na její tváři výraz úlevy, a proto její hlas zpřísněl: „Neopovažuj se brát to na lehkou váhu!“ řekla. „Neboť jestli teď budeš přísahat a později slib porušíš, bude tě moci kterákoli ze Svobodných amazonek kdekoli a kdykoli zabít.“

Magdě blesklo myslí: *Slib pod nátlakem není platný.* To v ní hovořila terranská Magda. Vzápětí se v ní ozvala darkoverská Margali, která vyrostla v Caer Donnu, pochytila spoustu z místního způsobu života a víry místních obyvatel: *Slib zradit nikdy nemohu. Jak to zvládnou?*

Konflikt v ní byl hrozivý. Měla pocit, jako by jí byla rvána v půli. *Jen si tak beze všeho procházím mezi dvěma světy. Nyní za to musím zaplatit daň a nevím, jestli to vůbec zvládnou.* Zabořila obličej do dlaní v marném pokusu skrýt svoje emoce. *Když odmítnu, zabijí mě hned tady a teď?*

„Budeš přísahat?“

„Mám na výběr?“ otázala se Magda.

„Obávám se, že nikoli. Před svými ženami, stejně tak jako před každou z našeho společenstva musím dbát, aby se mezi nás nikdo bez-

trestně nevměšoval a nevynášel naše tajemství ven. Když slib nesložíš, budeme, tě muset odvést jako zajatkyni do nejbližšího domu, kde tě budou držet do té doby, než budeš ochotná přísahat, nebo alespoň do zimních svátků, kdy se společně sejdou naše cechovní domy a soudkyně si vyslechnou tvůj příběh a rozhodnou, co s tebou udělají. Je možné, že tě žádný trest nečeká, že budeš muset jenom odpřisahnout, že zachováš v tajnosti všechno, co jsi viděla, a budeš propuštěna.“

„To bych odpřísáhla mileráda,“ vyhrkla Magda. „A hned.“ „Jenže já nejsem oprávněna od tebe takový slib přijmout. To mohou pouze soudkyně o zimních svátcích, a to ještě jenom poté, co si vyslechnou podrobnosti a motivaci tvého případu i následky, které z toho plynou. Kdybys například měla několik malých dětí, o které by se neměl kdo postarat, nebo kdybys už předtím složila slib strážkyně Věže, byla by situace jiná. Jestli tedy chceš, odvedeme tě nyní do neskajského domu - je to odsud pouze desetidenní cesta - a necháme tě tam, aby tě o zimních svátcích soudili.“

Jenže do té doby už Petr bude umučen k smrti!

Domnívám se, že ten zatracený slib budu muset přece jenom složit. Bude to chtít čas, abych se rozhodla, co podniknu...

Pravděpodobně se bude skládat - rozpomněla se na několik darkoverských slibů, o nichž se doslechla - z přísahy, že nikdy neublížím žádné ze Svobodných amazonek ani nikdy nevyzradím žádné z jejich tajemství. *A já žádné neznám, takže to pro mě bude docela snadné! Mohu s klidným svědomím přísahat.*

Ale co když tam toho bude víc? Popadla ji náhlá úzkost. „Budou přísahat,“ řekla a snažila se, aby její hlas zněl rozhodně.

Jaella přikývla. „Myslela jsem si to,“ pronesla. „Pojď tedy, ať to máme co nejrychleji za sebou. Všechny jsme unavené a ty tuším nejvíc. Pojď sem k ohni a postav se mezi nás.“

Magda ji poslechla. Jaella stála přímo proti ohni, zády k plamenům. Magda si opětovně povšimla, jak mladě vypadá. Kolik jí jen může být let? Dvacet dva, dvacet tři... Víc určitě ne! Ženy kolem nich utvořily kruh. Camilla přistoupila k Jaelle a polohlasem jí řekla: „Jsi na to ještě příliš mladá. Chceš, abych to udělala za tebe?“

Jaella jí položila ruku na rameno. „Děkuji ti, tetičko, vždycky ses mě snažila ochránit, ale už jsem byla dost stará na to, abych byla zvo-

lena vůdkyní skupiny a jistě dokážu i potrestat viníky nebo přijímat sliby.“

Magdě pak pravila: „Obnaž si před námi hrud’.“

Magda začala zmateně a polekaně zápasit s tkaničkami spodní tuniky. Část její osobnosti, cvičený agent, který nikdy neustával v zapisování poznámek do paměti k pozdějšímu využití, byla v této chvíli nesmírně vzrušená. Vystudovaný antropolog se účastní jednoho z tajných a tajemných kmenových zvyků! Ovšem zbytek její osobnosti byla vystrašená holka, která se styděla, jak by se na jejím místě styděla každá dívka, jež vyrostla v Caer Donnu a musela se nahá postavit před cizí lidi. Když zápasila s krajkami, přistoupila k ní Sherna a stáhla z ní tuniku. Stála nyní před nimi do pasu nahá a chvěla se. Začala pěsti a snažila se přinutit ruce, aby zůstaly dole. Ostatní ženy k ní přistoupily blíž a obřadně zkoumaly její poprsí.

Toto musí být nějaký starodávný zvyk, jak se ujistit, že se mezi ně nevetřel v převlečení nějaký muž. Vsadila bych se, že bývaly doby, kdy se před nimi museli kandidáti - nebo zvědové - svlékat do naha celí. Kousla se do rtu, aby se nervozitou nerozesmála nebo nerozplakala. Jako bych byla kobyla na nějakém trhu!

Když si ji všechny ženy prohlédly, Jaella pravila: „Můžeme všemny s klidným svědomím prohlásit, že před námi stojí skutečná žena, a ne muž, který by se nám chtěl jenom posmívat? Pokud by vyvstaly nějaké pochybnosti, můžeme jí přikázat, aby se svlékla do naha celá. Každá z vás má právo to žádat.“ Magda se už nedokázala radovat, že se účastní tohoto obřadu. Stála tam s očima sklopenýma a celá se třásla. Nikdo to ovšem nepožadoval, takže Jaella přikývla..

„Dobrá. Uznáváme, že jsi žena. Ostříhala sis vlasy a přišla jsi mezi nás ze své svobodné vůle. Žádám tě proto, abys opakovala slova přísahy, která byla Svobodným amazonkám věnována od Varzila Dobrého v souladu s Chartou z Nevarsinu. Opakuj po mně v přítomnosti těchto svědků následující slova: Tímto dnem počínaje se vzdávám práva provdat se, pokud nebudu žít jako svobodná družka. Žádný muž mě nespoutá *di catenas*, ani nebudu žít v domě žádného muže jako *barragana*.“

Magda neobratně opakovala slova: „Žádný muž mě nespoutá...“ *Hloupost*, pomyslela si, *není pravděpodobné že bych jako Terranka někdy mohla chtít - stejně jako jakákoli jiná žena narozená na planetě*

Terra - být spoutána di catenas, starým náboženským rituálem. A baragana není nic jiného než vydržovaná žena, konkubína.

„Slibuji, že jsem připravena bránit se třeba i násilím, budu-li napadena mužem, a že se neuchýlím k žádnému muži pod ochranu.“

Magda tato slova opakovala. Opět cítila, jak se duševně rozdvouje. *Mám v sobě dvě osobnosti - terranskou Magdu a Margali z Darkoveru. Kdo vlastně jsem? A kým budu, až tohle skončí?*

„...neuchýlím... pod ochranu...“

Učila jsem se bránit se od svých šestnácti let. Na jiných světech bych se musela vždycky bránit sama. Tady jsem byla chráněna, a když jsem se konečně pokusila bránit se sama, selhala jsem. Kdyby mi Jaella se skupinou nepomohla, určitě by mě zmlátili a se vši pravděpodobností i znásilnili. Zřejmě bych to přežila - jako to přežili jiní -, ale bylo by příšerné s tím žít!

„Tímto dnem počínaje se zavazuji, že nikdy nepřijmu jméno po muži, ať jím je otec, poručník, milenec či manžel, ale že budu pouze...“ Jaella se odmlčela. „Jak se jmenovala tvoje matka?“ Magda se zoufale snažila rozpomenout se na darkoverský ekvivalent jména Elisabeth. *Co se to kruci se mnou děje? Kolikrát už jsem to slyšela! Vážně se snad úplně rozdvouji!* Po drahé době odpověděla: „Ysabet.“

„...že budu pouze Margali *nikhya mic* Ysabet,“ pokračovala Jaella a vyslovovala všechna slova celá, nikoli v běžných zkratkách. Magda je po ní opakovala a kousala se přitom do rtu, snažíc se o sebevládu. Nic v celém slibu jí zatím nepůsobilo takové potíže jako tato pasáž. Budu známa pouze jako Margali n'ha Ysabet. *Ach, tati, to se mám vzdát i tvého jména? Vzdát se při rozvodu Petrova mi nijak nevadilo, ale tvoje jméno mám, tatínku, popřít?* Hlavou se jí honil obraz Davida Lorna, šedivějšího, jemného a vzdělaného muže. Naplňovaly ji výčitky. *Bože, copak za to všechno ten Petr stojí?* Margali n'ha Ysabet... Magdalena, Elisabethina dcera. Nic víc?

„Tímto dnem počínaje přísahám, že se žádnému muži nikdy neoddám, pokud po tom sama nebudu toužit. Také si nebudu vydělávat na živobytí jako objekt mužovy vášně.“

Proti složení slibu, aby se nesměla stát prostitutkou, by snad nemohla nic namítat žádná žena. Pak ji náhle znepokojila otázka: Když žena nemá žádné povolání, může jím být také práce v domácnosti?

„Tímto dnem počínaje přísahám, že žádnému muži neporodím dítě, pokud to nebude z mé vlastní touhy, podle mého vlastního výběru a v čase, který si sama určím. Žádnému muži neporodím dítě pro dům či dědictví, pokračování rodu či zachování jeho hrdosti, ani pro zajištění potomstva. Slibuji, že se svobodně rozhodnu, budu-li dítě, jež porodím, vychovávat sama, či dám-li je na výchovu jinam, aniž bych brala zřetel na postavení muže, jeho hodnost a pýchu...“

Terranská Magda si pomyslela: *No, to je normální.* Jenže jako dívka vychovaná v Caer Donnu se přistihla, že jí ta slova poněkud vážnou v krku. *Petr chtěl dítě. Já tenkrát nechtěla, ale styděla jsem se, že ho nechci. Byla jsem zklamaná skoro stejně jako on, když jsem zjistila, že těhotná nejsem. Chtěla jsem mu udělat radost. Věděla jsem, že jsem jeho očekávání nedokázala splnit. A teď už nikdy.. . Nikdy mu to nebudu moci vynahradiť... Zaslýchla se, jak proti své vůli nahlas vzlykla. Tolik to chtěl, a já selhala, ve všem jsem ho zklamala...* Jaella trpělivě čekala, až vzlyky ustanou, a neúprosně opakovala:

„...aniž bych brala zřetel na postavení muže, jeho hodnost a pýchu...“

Magda slova opakovala, ale přistihla se, že u toho pláče. Poručila si, aby se uklidnila. *Co se to se mnou stále děje? Proč se takto rozpadám?*

„Tímto dnem počínaje se zříkám loajality vůči jakékoli rodině, klanu, domácnosti, poručnictví či vazalství a přísahám, že budu věrná jako každý jiný svobodný občan pouze zemi, království, koruně a bohům.“

Magda po ní slova automaticky opakovala. Byla příliš citově vypjatá, aby dokázala vnímat jejich smysl.

„Neobráťím se na žádného muže pro spravedlnost nebo ochranu, podporu či pomoc v nouzi. Loajální budu výhradně vůči své přísežné matce, sestrám ze společenstva a zaměstnavateli, u kterého budu pracovat.“

A co moje věrnost vůči impériu? Magda zase ta slova opakovala, snažíc se přitom spolknout knedlík, který jí rostl v krku.

„Dále přísahám, že každá z členek společenstva Svobodných amazonek pro mě bude jako má vlastní matka, moje sestra či dcera, zrozena ze stejné krve jako já, a že se každé ženě, jež odpřísáhla slib spole-

čerstva, vynasnažím pomoci ze všech sil.“

Magda se přistihla, že se jí hrdlo svírá nevyplakanými slzami. Vzpomněla si: *Moje matka je již dlouho mrtvá. Sestru jsem nikdy neměla a dceru nikdy mít nebudu. Přesto přísahám...*

Jaella natáhla ruce a uchopila do nich Magdiny zmrzlé dlaně. Tiše pravila: „Margali n’ha Ysabet, přijímám tě před očima Bohyně za svoji přísežnou dceru. Od tohoto slavnostního okamžiku pro mě budeš jako moje vlastní dcera a sestra stejně tak jako pro všechny v našem společenstvu. Nyní v přítomnosti těchto svědkyň prohlašuji, že přijímám tvůj slib věrnosti společenstvu Svobodných amazonek, který tě zavazuje výhradně k poslušání našich vlastních zákonů, a zároveň ti dávám veškerou svobodu společenstva. Na důkaz toho si s tebou nyní vyměním tento pozdrav.“ Přitáhla si Magdu k sobě a políbila ji na ústa. „Poklekni,“ pravila laskavě, „a opakuj po mně: Od tohoto okamžiku se zavazuji poslouchat zákony společenstva Svobodných amazonek a každý zákonný příkaz své přísežné matky, členek společenstva a mnou zvoleného zaměstnavatele v příslušném období. Pokud vyrazím jakékoli z tajemství společenstva nebo poruším svoji přísahu, pak se plně podřídím matkám společenstva a výcviku, jež mi ony určí. A pokud i v tomto selžu, nechť pak kterákoli žena smí na mě vztáhnout ruku, zabít mě jako zvíře a zanechat mé tělo nepohřbené napospas rozkladu a moji duši vystavit ztrátě milosrdenství Bohyně.“

Už je pozdě. Zoufalá a zkoprnělá Magda slyšela, jak opakuje slova, která ji navádějí ke zradě. *Ať udělám cokoli, bude to krivopřísežné. Co si mám počít, co jenom si mám počít?*

Jaella jí pomohla zpátky na nohy a pevně ji objala. „Neplač, sestro,“ utěšovala ji. „Já vím, že to je veliký a slavnostní okamžik, který jenom málokterá z nás podstoupila bez slz.“

Camilla ji zabalila do tuniky. „Chudinko malá, jsi promrzlá až na kost! Jaello, jak jsi ji mohla tady nechat tak dlouho stát téměř nahou? Viděli jsme, že je žena, mohla jsi jí dovolit, aby se po zbytek slibu oblékla!“ Zabalila ji ještě do pokrývky a přitáhla k ohništi.

Jaella se omluvně usmála a pravila: „Odpusť mi, Margali. Ještě jsem nikdy nepřijímala slib, bylo to poprvé a byla jsem z toho strašně nervózní, bála jsem se, že zapomenu slova...“

„Vypij tohle, ať se přestaneš třást,“ podala jí Gwennis šálek, který

jí již předtím půjčily a který nedopila. Slyšela, jak jí drkotají zuby a narážejí na okraje hrníčku. Pomalu usrkávala nápoj a snažila se získat zpátky ztracenou sebevládu. Všechny se kolem ní shlukly a začaly ji objímat a utěšovat. Rayna jí šeptala: „Neboj se, všechny jsme plakaly, a ty nepláčeš víc než já.“

„Nyní nám všem musíš odpustit, že jsme na tebe předtím byly tak tvrdé,“ řekla jí Jaella. „Teď jsme všechny sestry, ale ty, které se účastnily slavnostního slibu, jsou pro tebe víc, něco jako tvoje vlastní rodina.“ Láskyplně se rozhlédla po ostatních a zeptala se: „Nemám pravdu? Camilla mi sama před devíti lety ostříhala vlasy.“

Gwennis pronesla polohlasem, jako by říkala nějaký vtip: „Za slzy ji nemůžeš plísnit, Jaello, všechny víme, že ty jsi tenkrát vůbec neplakala!“

„Jenže já jsem mezi vámi vyrostla,“ odpověděla Jaella. „A teď na počest naší sestry dopijeme tuto láhev vína a rychle na kutě. Zítra musíme vymyslet, jak ji co nejdříve dopravíme do nejbližšího domu, ale dneska budeme ještě oslavovat.“

Ted' jsou ke mně všechny tak laskavé. Nezasloužím si to. Magda, která se již uklidnila, se zeptala Gwennis: „Kam mě chcete vzít?“

„Se vši pravděpodobností do neskajského domu nebo možná do Thendary, která nám patří,“ odpověděla Gwennis. „Každá nová amazonka musí strávit půl roku v našem společenstvu a naučit se našim způsobům, odnaučit se staré zlovyky, které si osvojila v dětství, neboli všechno, co nám bylo vštípeno o tom, jak se má správná žena chovat. Tvoje dětství tě spoutalo řetězy. Ve společenstvu se naučíš, jak se z nich vysvobodit a jak být sama sebou.“

Ach Bože! Podstoupila jsem tento slib, abych se vyhnula cestě do cechovního domu, abych získala čas!

Každá z nich jí měla co říci. Sherna, baculatá a hezká dívka, k ní přistoupila a klekla si vedle ní. „Já jsem k amazonkám přišla před dvěma lety, když jsem si uvědomila, že od otce nedostanu vůbec nic. Všichni moji bratři se o majetek dělili, ale já ne. Mě čekala jenom jediná možnost, a to provdat se za úplně cizího muže, který by zvládl pomoci mým bratrům udržet otcův majetek. Moji bratři odmítli dva nápadníky, kteří se mi líbili, že s nimi nebudou bydlet pod jednou střechou, a nutili mě, abych si vzala jednoho jejich přítele. Takže když

jsem zjistila, že nemám právo odmítnout a že se musím přizpůsobit jejich přáním, ostříhala jsem si vlasy a vydala se do společenstva Svobodných amazonek. Víš, čeho jsem se bála nejvíc?“ Zašklebila se tak roztomile, až se Magda musela usmát. „Bála jsem se, že mi řeknou, že už nikdy nebudu smět spát s žádným mužem. Ale, říkala jsem si, i to je lepší než se vydat napospas přáním svých bratrů...“

Jaella se k nim posadila. „Je zvykem, že si přísežná matka s dcerou vymění dárky. Já pro tebe ale nic nemám, Margali, protože jsem to nečekala. Budu muset něco vymyslet.“

Jsou na mě tolik hodné. Tak strašlivě hodné a laskavé. Chovají se ke mně, jako bychom byly sestry, které se nesmírně dlouho neviděly. Ten slib tolik znamená...

Magda namítla: „Můj úkol... Říkala jsem vám, že to je otázka života a smrti...“

Jaella jí odpověděla: „Popovídáme si o tom ráno. Možná zjistíme, že už nemusíš zachovávat věrnost žádnému muži, ani příbuznému ne. Teď už ale musíme jít spát.“

Ženy dopily víno a odebraly se zpátky na lůžka. Rayna zhasla svítilnu. Všude bylo nesmírné ticho a klid, kromě vzdálených zvuků utichající bouře. Camilla, která ležela vedle Magdy, natáhla ve tmě ruku a pohládila ji zlehka po tváři.

„Nejsi první, kdo se po celou dobu trvání slibu chvěl,“ řekla jí. „Když jsem přísahala já - ty víš, že jsem *emmasca* -, tři svědkyně nevěřily, že jsem žena, a já se musela celá vysvléct. Kindru to natolik uvedlo do rozpaků, že i ona mi také potom zapomněla říct, že se můžu obléct. Cítila jsem se tak ponížená, že jsem celé hodiny proplakala. Ale to už bylo strašně dávno a teď se tomu můžu jenom smát. Jednoho dne se tomu budeš smát i ty, sestro. Vyspi se dobře.“

„I ty - sestro,“ dostala ze sebe s obtížemi Magda. Bylo to poprvé v jejím životě, co takové slovo kdy vyslovila.

Ženy jedna po druhé upadaly do spánku. Magda byla příliš unavená na to, aby jí to jasně myslelo. *Nemůžu odejít do společenstva a nechat Petra napospas jeho osudu, aby ho umučili! Slib složený pod nátlakem je neplatný... V první řadě musím zachovat věrnost impériu.*

Byla však nesmírně unavená, takže ji proti její vůli začal přemáhat spánek. Myslí jí rezonovala slova slibu. *Žádnému muži neporodím*

dítě, pokud to nebude z. mé vlastní touhy... Chtěla jsem tehdy vůbec Petrovo dítě? Jestliže ne, proč kvůli tomu teď tolik pláču? Nebo jsem jenom chtěla, abych ho chtěla... protože jsem Petra nechtěla zklamat?

V polospánku ji napadalo, že by mnohem raději šla do společnosti, kdyby před sebou neměla ten úkol. *Mohla bych se tu totiž jako amazonka mnohem líp uplatnit, jako na každé jiné planetě, kde jsou ženy svobodné.*

At' udělám cokoli, bude to krivopřísežné. Bud' poruším slib, co jsem dala svým sestrám, nebo zradím impérium. Celý život ve mně vlastně byly dvě ženy, aniž bych o tom vůbec věděla. Jedna z Terry, druhá z Darkoveru. A nyní jsem roztržena v půli. Musím zradit, jinak by Petra umučili.

Stojí ale Petr vůbec za to, abych pro něj obětovala svoji integritu? A mohu se jí vůbec vzdát? Když je v sázce můj život...

Náhle se jí zmocnil spánek a ona se do něj ponořila jako do bezedné hlubiny.

Zdálo se jí o Petru Haldaneovi. Ležel ve tmě, na kamenech. Byla mu zima, byl sám a měl strach. A zdálo se jí, že udělal to, co během jejich krátké lásky udělal jenom jednou nebo dvakrát: že rozpráhl náruč a unaveně si položil hlavu na její prsa, náhle bezmocný, zranitelný, nemaje už sílu dále předstírat, že je neochvějný, nezlomný a silný jako správný chlap. Ve snu ho políbila a snažila se ho utěšit. Zašeptal jí: „Jsi jediná, komu mohu věřit, Magdo. Plně ti důvěřuju. Každý jiný by mi byl schopen v okamžiku podříznout hrdlo, ale ty ne. Tebe se nebojím, Magdo, ty jsi jediný člověk, z kterého nemám strach.“ Chtělo se jí plakat, ale věděla, že nemůže, že nyní nastala chvíle, kdy musí být silná za oba... Otřela mu ve snu slzy a utěšovala ho: „Na Darkoveru není život snadný ani pro muže.“ Ale když se probudila, ležela na své posteli, opuštěná a osamělá.

10. KAPITOLA

Magda se probudila pozdě. Přístřešek byl již plný denního světla, amazonky rozdělaly oheň a vařily teplou snídani. Zavřela zase oči a předstírala, že ještě spí, ale věděla, že rozhodnutí se jí nepodaří příliš oddalovat.

Složila jsem slib, abych získala čas. Nechci ho porušit. Zjistila jsem - a dozvěděla jsem se to značně pozdě -, že je ve mně skoro víc darkoverké než terranské dívky a že slib je něco svatého. Ale to teď není zase až tak důležité. Nemůžu nechat Petra zemřít o samotě, nemůžu dovolit, aby ho umučili. Jsem terranský agent a Petr je můj kolega.

Když si to takhle zřetelně uvědomila, vzbouřily se v ní zase všechny emoce. S velikým úsilím se jí podařilo je potlačit a nasadit si nepřístupnou tvář. Už jsem se rozhodla. *Nebudu ztrácet čas přemýšlením o nějakých jiných možnostech.*

Ale co když jsem se přece jenom rozhodla špatně?

Přestaň! Nemá to význam!

Začala raději přemýšlet o tom, jak to vlastně vůbec provede. Plánovaly, že ji pošlou do Neskaji, která odsud byla přece jenom kus cesty. Navíc je opačným směrem než Nevarsin, kam mají ženy nyní namířeno. Jistě svoje plány nezmění, aby ji všechny doprovodily do Neskaji. Přidělí to jedné, nanejvýš dvěma. Bude předstírat poslušnost, dokud ve své ostražitosti nepoleví a nezačnou jí plně důvěřovat - *To jsem ale obratný zrádce!* -, pak jim zmizí a pustí se nejrychlejší cestou zpátky do Thendary. *Budou mě hledat v Sain Scarpu, ale kdybych tam šla přímo, tak by mě, poté; co by zjistily, že jsem porušila jejich slavnostní slib, mohly okamžitě a bez dlouhých řečí zabít. A Petra by umučili. A když budu v Thendaře, co pak?*

Jediné, co mohu udělat, bude to, že řeknu Montrayovi, že jsem sehlala, že - doslova - vyslat ženu na úkol pro muže, to v tomto světě prostě nejde. Ještě zbude trochu času.

Jenže co mě potom v tomto světě čeká?

Nic...

Magda se smířila se skutečností, že to znamená vyloučení z jejího známého světa, kterým byl Darkover. Už nikdy nebude moci dělat to,

co dělala v Thendaře, protože kdyby někdy vstoupila do darkoverské zóny, mohla by ji kdykoli kterákoli amazonka zabít na potkání. Muse-la by požádat o přeložení někam jinam.

Na nějakou jinou planetu, kde ženy mohou dělat něco skutečně rozumného. Maně ji napadlo, že toto setkání s amazonkami - *Vím toho ted' o nich mnohem víc, než stojí ve všech knihách!* - její odbornost nesmírně zvýšilo.

Myšlenka na to, že by musela opustit Darkover, jí způsobila prudkou a palčivou bolest, téměř až fyzickou. Ale nedalo se nic jiného dělat. Věděla, že nedokáže již déle vydržet obyčejný život ženy v tomto světě, ani omezenou práci, kterou tady může žena pro impérium vykonávat.

Kdybych tu mohla žít jako Svobodná amazonka... Jenže cenou za dodržení slibu by byla Petrova smrt umučením.

Ale vždyť i on je Darkoveran. Přijal by svůj život, kdyby věděl, že jsem ho vykoupila porušením slibu a obětováním integrity? Tato myšlenka pro ni byla skoro nesnesitelná. Magda se přinutila vstát a přestat s neutuchajícím a poměrně zbytečným sebezpytováním.

Jaella, která již byla oblečená, stála u ohniště a připravovala teplý nápoj z praženého obilí, který Magda měla možnost ochutnat v Caer Donnu. Nabrala Magdě šálek a řekla jí: „Nakázala jsem jim, ať tě nechají spát, jak dlouho budeš ty sama chtít. Jistě jsi k smrti unavená. Ostatní jsou již venku s koní a připravují se na odjezd. Dneska ráno se my dvě spolu vypravíme do našeho domu, kde bude tvoje jméno napsáno na svítek Listiny.“

Magda jí s posledním záchvěvem zoufalství odpověděla: „Říkala jsem ti přece, že moje mise je otázkou života a smrti. Jestli za svého příbuzného do zimních svátků nezaplátím výkupné, bude umučen.“

Jaella se zatvářila soucitně, ale namítla: „Složením slibu již nejsi povinována loajalitou vůči žádnému muži ani rodinnému klanu. Loajalitu musíš dodržovat výhradně vůči nám.“

Magda zoufale začala pěsti. Jaella mírným hlasem pokračovala: „Až se dostaneme do cechovního domu, budeš moci svůj problém projednat s Matkami. Jakmile budou vědět, o co jde, možná rozhodnou, že tvoje mise slib nenarušuje, a pošlou někoho, aby ho vykoupil za tebe. Ale na to je ještě spousta času. Já však nejsem oprávněna ta-

kové rozhodnutí učinit.“

Magda se rychle odvrátila. *Budiž tedy*, pomyslela si zachmuřeně. *Jak chceš, Jaello. Zodpovědná budeš za všechno ty, i kdybych tě měla zabít.*

Ostatní ženy se vrátily ze stáje se smíchem a za veselého rozprávění o cestě, která dnes leží před nimi. Jaella jim oznámila: „Zbytek vás může vyrazit, ale musíte si zvolit jinou vůdkyni. Margali a já se totiž musíme vrátit do Neskaji.“

„Ale, Jaello,“ protestovala Gwennis, „ty ses na tuto cestu vydala, protože je tam tvůj bratr a tys ho už celé roky neviděla! Vyber jednu z nás, která pojede do Neskaji místo tebe. Třeba já bych si to s tebou mileráda vyměnila.“

Jaella se zasmála a zakroutila hlavou. „Nejde to, právě jsem Margali vysvětlila, že naší prvořadou povinností je zachovávat věrnost společenstvu, a nikoli rodině. A co se mého bratra týče, desetiletého chlapce sotva zajímá návštěva jeho dospělé sestry. Určitě ho uvidím o letnicích u Ardaísů a dom Gabriel mu již bezpochyby stačil povyprávět o našich rodinných skandálech, takže po méj návštěvě určitě nijak netouží.“

Magda se zeptala: „Tvůj bratr je tedy mnichem?“

„Zatím ne! Ale už tam byl vyslán, podobně jako mnoho jiných commonských synů, aby se tam naučil číst a psát a aby se tam také dozvěděl něco o naší historii. Je to Rohanin nevlastní syn. Já ho viděla jenom jednou, když mu byly tři roky.“

Aby projevila svůj zájem, zeptala se, co bylo cílem jejich cesty.

„Mnichové z Nevarsinu mají k dispozici největší známý archiv vědomostí o Věku chaosu. Ženám nic nepovědí, dokonce ani nesmíme přenocovat v jejich hostinci, ale máme alespoň povolení používat jejich knihovnu. Dvě naše nejlepší písáčky tam pomalu přepisují jejich knihy o anatomii, chirurgii, porodnictví a ženských nemocech - neboli knihy, o nichž by se dalo předpokládat, že by nám je mohli klidně předat, protože pro mnichy nemají žádného smyslu. Jenže máme dovoleno tam mít pouze dvě písáčky současně. Rayna a Sherna tam jedou vystřídat ty, které tam pracovaly půl roku, a Gwennis jim tam povede ve vesnici domácnost. A Camilla doprovodí zbytek zpátky domů.“

Magda si pohrávala s miskou kaše. Byla zvědavá, ale nechtěla se příliš vyptávat. Bylo jí nepříjemné, že by se měla sbližovat se ženou, kterou možná bude muset zabít.

Brzy poté ostatní ženy odjely a zanechaly Magdu a Jaellu samotné. Když osedlávaly koně, Jaella zjistila, že její kůň má uvolněnou podkovu.

„Škoda, že jsem to nezjistila dřív, než odjela Gwennis,“ řekla. „Není to sice žádný kovář, ale již jsem ji viděla, jak to v nouzi zvládá. No, budeme muset zastavit v nejbližší vesnici. Podívej se!“ Podala Magdě podkovu a ta ji vážila v rukách, když se Jaella shýbala, aby koni prohlédla kopyto.

Mohla bych ji tím omráčit a prchnout pryč už teď’...

Ale vyčkávala příliš dlouho. Jaella se mezitím obrátila a natáhla ruku pro podkovu, aby si ji dala do postranní brašny u sedla.

Bylo jasné a zářivé ráno, nebe bylo téměř bez mráčků a váł studený vítr. Jaella nasála vzduch a začala nasedat na koně... V tu chvíli Magda zaslechla divoký výkřik a vzápětí se na ně z lesa vyřítili dva muži s tasenými noži. Ve zlomku sekundy poznala dva bandity z včerejší noci: jejich vůdce s černým vousem a velkého muže s knírem, kterého Jaella poranila. Magda samu sebe zaslechla, jak vykřikla, aby Jaellu varovala. Ta se rychle otočila a vzápětí začala bojovat, žádá chráněná koněm. Muži zakryli Magdě téměř celé zorné pole, takže ji náhle neviděla. *Uteč! Rychle teď’ uteč, alespoň ji později nebudeš muset zabíjet!*

Ale již vytáhla nůž a hnala se na ně. Ten s černým knírem zaskučel a Magda cítila, jak ji jeho nůž škrábl do paže, když mu zabořila dýku hluboko do žeber. Pak se zastavil na kosti a sklouzl. Muž zavrával, zasténal a svalil se na zem. Jaella ještě bojovala s druhým mužem a Magda si povšimla, že krvácí z dlouhé rány na tváři. Pak zaslechla, jak Jaella bolestí vykřikla, když se jí bandita strefil do prsou. Upadla na zem, ale v tom okamžiku Magda zabořila útočnickovi nůž do zad.

Ten zprudka dopadl, až si vyrazil dech. Znechuceně vytáhla svůj nůž.

Naposledy jsem bojovala někdy při výcviku před deseti lety. A nyní jsem jednoho zranila a druhého zabila.

Podívala se na Jaellu, ležící v bezvědomí na zemi téměř pod tělem

muže, kterého Magda zabila. Je mrtvá? Tato myšlenka jí nepřinesla úlevu, nýbrž mučivou bolest. *Ona za mě včera večer bojovala. A já ji málem zradila...*

Jaella se zachvěla a Magda si uvědomila, že Jaellin život představuje překážku mezi ní a její misí. V ruce stále držela zakrvácený nůž, kterým zabila banditu. Viděla, jak se Jaelliny oči k němu obracejí. Ležela klidně a vzhlížela k Magdě bez jediného slova. A Magda náhle poznala, že chladnokrevně zabít by nedokázala nikoho, natož bezmocnou ženu, která leží u jejích nohou na sněhu zbrocená krví.

Stojí Petrův život za to, abych ho vzala někomu jinému? Zachráním ho čestně, bude-li mi k tomu poskytnuta příležitost. Jinak ne.

Poklekla vedle Jaelly, která měla tvář celou zakrvácenou. Další krev se jí řinula z rány na rameni. Nadzvedla kus prosáklé látky, která ulpívala na ráně.

Banditův nůž jí projel kolem klíční kosti směrem do podpažní jamky. Bylo to ošklivé, nesmírně bolestivé a nebezpečné zranění, ale nikoli nevyhnutelně smrtelné. Vzala si opět svůj nůž a otřela čepel, když tu si všimla, že Jaella má jedno oko otevřené - druhé měla celé zbrocené krví - a sleduje nůž. Magda podrážděně řekla: „Musím tu látku odříznout, abych zastavila krvácení.“ Rozřízla Jaellinu tuniku a obnažila ránu. Jaella zasykla bolestí, ale nevykřikla. Jenom si navlhčila rty a pronesla: „Zabila jsi - zabilas je oba?“

„Jeden je určitě mrtev. Jak je na tom ten druhý, nevím, ale rozhodně není ve stavu, kdy by nás mohl nějak ohrozit,“ odpověděla jí Magda.

Jaella teď dýchala hlasitě: „Obvazy jsou... v tašce u mého sedla...“

Magda vstala a popošla k mrtvému banditovi a Jaellinu koni, který; ucítiv krev, nervózně přešlapoval. Odvedla koně stranou, sundala z něj zavazadla a začala se v nich přehrabovat. Našla dva nebo tři smotky a něco, co vypadalo jako primitivní balíček první pomoci. *Ta rána patrně potřebuje sešít, ale to já nezvládnou.* Připravila tlakový obvaz a uvázala ho Jaelle k rameni. Pak obrátila pozornost na dlouhou ošklivou ránu na její tváři, z které prosvítala kost. Jaella řekla vystrašeným a chraplavým hlasem: „Já... já na to oko vůbec nevidím.“

Magda odešla ke studni za přístřeškem, nabrala z ní ledovou vodu a vrátila se, aby Jaelle omyla ránu. Řasy se rozestoupily a za chvíli již

bylo zřejmé, že oko bylo pouze oslepené krví, která vytékala z rány ve víčku. Magda jí pomohla oko otevřít a Jaella vydechla úlevou.

„Můžeš chodit? Není možné, abys tady takhle ležela na sněhu.“ Magda poklekla a objala ji paží, aby jí pomohla na nohy. Jaella zkusila jít, ale zhroutila se plnou vahou na Magdu. Té se jakýmsi způsobem podařilo dostat Jaellu dovnitř do přístřešku a uložit ji na kamennou lavici. Začala rozdělovat oheň, dala na něj hřát vodu a přemýšlela, že by uvařila trochu čaje ze stromové kůry nebo něco podobného, co si vaří amazonky, aby se jim oběma ulevilo. A jestli je Jaella v šoku - a zdálo se, že ano -, bude lepší, když zůstane v teple. Protože nevěděla, kam si Jaella uložila pokrývky, rozbalila své a Jaellu do nich zachumlala. Pak hodila do ohniště kámen, aby se zahřál, a potom ho zabalila a položila zraněné ženě k nohám. Když se voda začala vařit, nalila ji na stromovou kůru, aby udělala čaj, a vyšla ven zaopatřit zvířata - teď určitě nikam nepojedou. Jeden bandita byl rozhodně mrtev. Musela ho odtáhnout z cesty, aby zvířata mohla projít do stáje.

Když se vrátila zpátky do přístřešku, byla již Jaella při vědomí. Zašeptala: „Myslela jsem, že jsi odešla.“

Magdu vzdáleně, jako by byla někým jiným, napadlo: Vždyť jsem vlastně mohla utéct! Poté, co pro ni udělala vše, co bylo v jejích silách, mohla ji tu zanechat, aby se sama zotavila, a nemusela kvůli tomu mít vůbec žádné výčitky. Nyní se jí to však jevilo jako něco, co by nikdy nedokázala udělat. *Přísahala jsem, že se o každou amazonku postarám jako o vlastní matku, sestru nebo dceru...*

Začala hledat vhodná slova: „Jsme... sestry, svázané slibem...“

Jaella natáhla ruku tak neobratně, až Magdu při vzpomínce na to, jak tyto ruce byly zručné, zbolelo u srdce. Zašeptala: „Říkala jsem ti... že si přísežné matky a dcery vyměňují dárky. A tys mi nyní dala dárek, o jaký bych se nikdy neodvažovala požádat.“

:Magda byla v rozpacích. „Raději bys neměla mluvit. Není ti chladno?“ Přinesla další pokrývku, dala Jaelle k nohám horký kámen a přidržela jí u úst šálek s teplým čajem, aby se mohla napít. Jaella ji chytila za rukáv. „Ošetři si ránu i ty.“

Magda na to docela zapomněla. „Je to jenom škrábnutí.“ „To nevádí. Někteří bandité z hor... si napouštějí ostří jedem,“ vysvětlovala s obtížemi. „Udělej, co ti říkám.“

Než to Magda učinila, Jaella usnula nebo opětovně upadla do bezvědomí. A v tomto stavu již zůstala po celý zbytek dne. Magda si později odpoledne udělala polévku ze sušeného masa a chtěla Jaellu probudit, aby se trochu najedla, ale ta jenom zamručela a odtáhla se. Magda poznala, že je v horečkách. Jednou procitla a docela zřetelně požádala o vodu, ale než ji Magda přinesla, ztratila Jaella opět vědomí.

Má snad ještě nějaká zranění, která nejsou vidět? Nebo ten nůž byl přece jenom otrávený? Magda se přistihla, že je naplněná hrůzou a děsem. *Nechci, aby umřela! Nechci!*

Do večera Jaelle tváře jenom žhnuly a Magda ji nemohla probudit ani na malý okamžik. Jaella cosi vykřikovala a házela sebou, jednou si začala zdravou rukou strhávat obvaz z obličeje. Magda jí ruku odtáhla, ale už za pár minut sahala Jaella po obvaze znovu. Magda se domnívala, že kdyby se jí povedlo obvaz si sundat, mohla by se poškrábat a ránu si ještě zhoršit. Přivázala jí proto kusem obinadla ruce k pasu. Nebyla však připravena na to, že Jaella začne zběsile křičet hrůzou.

„Ne! Ne! Nedávejte mi ruce do řetězů, ne! Marni, marni... Ať toho nechají... Ne, ne! Ne!“ A začala zase zoufale naříkat. Magda ještě nikdy předtím takový projev hrůzy neslyšela. Byl k nevydržení. Rychle proto přeřízla obinadla a jednu po druhé Jaelliny ruce zvedla, aby naříkající žena viděla, že je má volné. Po tomto zážitku se Jaella utišila a ležela klidně. Asi za hodinu si sice začala obvaz znovu strhávat, ale Magda už neměla sil opakovat to, co se před chvílí odehrávalo. Místo toho uchopila ruce ženy v bezvědomí a sama je pevně svírala ve svých. Klidně, ale přísně k ní hovořila: „To nesmíš dělat. Musíš ležet klidně, jinak by ses mohla ještě víc zranit. Nechci ti ruce svazovat, ale musíš ležet klidně.“ Několikrát to po sobě opakovala, vždy s mírnými obměnami.

Jaella otevřela oči, ale Magda si uvědomila, že ji nepoznává. Zamumlala: „Kindro...“ A za chvíli zase: „Marni...“ Ale ruce nechala klidně spočívat v Magdiny. Jednou jen tak pronesla: „Bolelo to. Ale já jsem neplakala.“

Magda proseděla u Jaellina lůžka skoro celou noc a naslouchala jejímu horečnatému breptání. Když se pokoušela začít si rvát obvazy nebo když - jak se o to pokusila později - v náhlém popudu, kdy nabyla neodbytného dojmu, že ji potřebují někde jinde, začala slézat z postele, Magda jí pevně sevřela ruce do svých. Neměla jí co dát proti

horečce, i když v Jaellině sedle byly nějaké léky. Magda však nevěděla, na co jsou, ani jak se užívají. Několikrát jí omyla tvář ledovou vodou ze studny a přidržela jí šálek s nápojem u úst, ale Jaella nechtěla vůbec pít. Nad ránem se konečně zklidnila, ale Magda netušila, jestli usnula, nebo jestli upadla do kómatu a umírá. V každém případě však nevěděla, jak by jí mohla pomoci. Jen si tedy vedle ní lehla a na chvíli zavřela oči, aby si trochu odpočinula. Náhle byl přístřešek plný našedlého světla a Jaella vedle ní ležela s otevřenýma očima.

„Jak ti je, Jaello?“

„Strašně,“ odpověděla. „Máme nějakou vodu, čaj nebo něco jiného k pití? Od té doby, co jsem odjela ze Shainsy, jsem neměla v ústech takhle sucho.“

Magda jí donesla šálek. Jaella ho žíznivě vyprázdnila a požádala o další. „To jsi u mě byla celou noc?“

„Dokud jsi neusnula. Bála jsem se, aby sis nestrhala z tváře obvazy. Několikrát ses o to pokoušela.“

„Byla jsem v bezvědomí?“ Když Magda přikývla, Jaella se trpce usmála: „To to vysvětluje. Zdálo se mi, že jsem byla zpátky v Suchých městech a Jalak... No, byl to hrozný nesmysl a já nikdy nebyla tak ráda, že se mi to jenom zdálo.“ Položila si zkusmo ruku na obvazy.

„Obávám se, že budeš mít dost ošklivé jizvy.“

„V našem společenstvu jsou ženy, které si myslí, že jizvy dosvědčují jejich dovednosti,“ pravila Jaella. „I když já bojovnice nejsem.“

Magda se musela pousmát: „Snad jsi spíš chtěla říct, že bojovnicí jsi.“

„Myslím profesionální bojovnicí. Normálně se jako žoldnéřka či jako tělesná stráž najímat nedávám,“ odpověděla Jaella a nemotorně změnila polohu na posteli. „Moc si toho od okamžiku, kdy jsi mi rozřízla tuniku, nepamatuju.“

„Povím ti víc, jen co ti převážu rány,“ řekla Magda. Jaella měla tak vysokou horečku, že se Magda obávala infekce. Ale rány přestaly krváct, i když jejich okraje vypadaly hrozně. „Otrávené nože?“ optala se Jaella a pokračovala: „Mám v tašce trochu karallského prášku, který zabraňuje tomu, aby se zhnisaná rána zacelila příliš brzy.“ Magda jí přesně podle jejích pokynů rány před zavázáním posypala šedým práškem. Jaella byla vyčerpaná a celá pobledlá, ale byla už ale-

spoň při smyslech. Snědla s Magdinou pomocí trochu polévky ze sušeného masa a vypila trochu vody. „Tys je vážně oba zabila? To mě skutečně překvapuje!“

„I mě to překvapuje,“ přiznala se Magda.

Jaella si ukázala prstem na obvaz na obličej. „Nejsem jedna z těch, které se vychloubají ukazováním utržených jizev, ale mohu to přinejmenším předstírat. Je lepší být celá zjizvená než pohřbená či slepá. Camilla mi jednou říkala, že existují muži, kteří považují jizvy na ženské tváři za neodolatelné!“ Zvrátila unaveně hlavu zpátky na srolovanou pokrývku. „Je to vážně hloupá rána. Gwennis, nebo dokonce i Camilla, ty by z takové šarvátky vyvázly bez zranění. „

Zavřela opět oči a usnula. Prospala téměř celý nastávající den, ale horečky se již nevrátily. Magda poté, co se postarala o zvířata, neměla co na práci. Chvilí myslela na to, že by pohřbila mrtvé bandity, ale bylo to zcela nad její síly. Zůstala u Jaelly pro případ, že by něco potřebovala. Pohled na její zavázanou tvář ji hluboce znepokojoval. *Byla tak krásná! V terranské zóně by ji tu ošklivou jizvu dokázali vylepšit, že by nebyla skoro ani vidět. Ale tady ji zřejmě bude muset mít až do konce svého života.*

Opět ji nyní napadlo, když se Jaella tak zdárně zotavovala, že by mohla utéci a nemít smrt té ženy vůbec na svědomí. Ale ta myšlenka zase brzy zmizela.

Příštího dne byla Jaella schopná vstát, trochu se procházet a dokonce i opatrně pohybovat pažemi. Sice u toho trochu klela, ale nicméně se pohybovala. „Nechci, aby mi svaly úplně ztuhly a abych v pažích ztratila veškerou sílu,“ pravila podrážděně, když ji Magda upozornila, že by se jí tím mohly znovu rozevřít rány. „Vím, co dělám.“ Nyní, když už nebyla tolik ospalá z prodělaného šoku a vyčerpání, měla veliké bolesti a byla kvůli nim netrpělivá a neklidná. Později odpoledne se Magda probudila z odpolední dřímoty a všimla si, že ji Jaella pozoruje, jako by se na něco rozpomínala. *Pamatuje si, že jsem měla v úmyslu ji zabít? S hrůzou se rozpomněla na okamžik, kdy nad ní stála a nebyla si ještě zcela jistá, co chce udělat.* Jaella byla naprosto klidná, jako nějaké zvíře, které očekává lovcův smrtící úder...

Konečně tiše promluvila: „Nečekala jsem, že se mnou zůstaneš, Margali. Vím, že jsi náš slib skládala dost neochotně. Je zvykem, že si přísežná matka s dcerou vyměňují dárky. Ty jsi mi dala můj život.“

„Ale ne!“ Magda nedokázala snést pomýšlení na svoji nerozhodnost. Vstala a vyšla ven z přístřešku. Sledovala nízkou šedivou oblohu, obtíženou sněhovými mraky. Zimní svátky budou již za několik málo dní. A právě toho dne Petr Haldane zemře strašlivou smrtí, aby Rumal di Scarp vykonal svoji krvavou mstu na rodě Ardaisů. Magda se opřela o vnější stěnu přístřešku a dala se do beznadějného, zoufalého pláče.

Po drahé chvíli ucítila na paži lehký dotyk. Stála vedle ní Jaella a vypadala bledá a ustaraná.

„Je ti tolik drahý? Ten tvůj příbuzný, kvůli němuž ses vydala na svoji cestu?“

Magda, celá vyčerpaná a snažící se ovládnout, jenom zakroutila hlavou a odpověděla: „Nejen to.“

„Tak mi pověz, -co se děje, sestro.“ Jaella ji vzala za ruku a dodala: „Nestůj tady v té zimě!“

Hlavně kvůli tomu, že si uvědomovala, jak je potřebné, aby Jaella nebyla na mraze s otevřenými ranami, se nechala Magda odvést dovnitř. Jaella klopýtla a padla na Magdu plnou vahou. Ta ji zachytila a pomohla jí posadit se na jednu z kamenných lavic.

„Tak povídej, sestro.“

Magda unaveně zakroutila hlavou. „Už jsem ti všechno řekla.“ „Jenže tentokrát,“ namítla Jaella, „mi pověz celou pravdu. Já ti, Margali, vůbec nerozumím. Lhala jsi při skládání slibu, nebo ne? Říkala jsi pravdu, nebo ne? Anebo tvoje jméno - jmenuješ se tak doopravdy, nebo se ve skutečnosti jmenuješ úplně jinak? Řekni mi to.“

Magda neměla sílu se bránit. „Jak to všechno víš?“

Jaella odpověděla: „Narodila jsem se jako dcera Comynů. Disponuji trochou *baranu*.“ Magda význam slova, které Jaella použila, přesně neznala. V obecném slova smyslu znamenalo dar nebo talent. „Netrénovala jsem ho však pořádně. Lady Rohana - to je příbuzná mé matky - mě chtěla poslat na vyučení do Věže, ale dopadlo to nakonec jinak. Takže můj *laran* je necvičený, a když bych ho potřebovala použít, nefunguje to, a na druhou stranu mě zase jindy nechtěně přepadne. Stejně tomu bylo při skládání slibu. Vnitřně jsem cítila, že jsi rozpolcená, že jsou v tobě dvě bytosti a že máš z něčeho nesmírný strach... Protože takovou hrůzu bys z toho slibu jinak mít nemohla. I nyní dokážu číst tvé myšlenky, i když jenom trochu, Margali - tedy jestli je to

tvoje skutečné jméno. Jsme spolu svázány slibem, jak ty ke mně, tak já k tobě. Nikdy ti nemohu ublížit ani tě zradit. Pověz mi pravdu, sestřičko!“

Magda znaveně začala: „Narodila jsem se v Caer Donnu. Moje skutečné jméno - neboli jméno, které mi dali rodiče - je Magdalena Lorneová, ale darkoverské děti, s kterými jsem si hrála, ho nedokázaly vyslovit. Proto mi začali říkat Margali. Takže je to moje opravdické jméno stejně jako to první.“

„Darkoverské děti?“ udiveně zašeptala Jaella a oči se jí rozšířily jakoby strachem. „Kdo tedy ve skutečnosti jsi?“

„Jsem... Jsem...“ Magda se to snažila vyslovit, ale slova jí vázla v hrdle. Toto byla jedna ze základních věcí. *Nikdy žádnému cizinci neříkej, kdo jsi. Nikdy.*

Ale Jaella není žádný cizinec. Je to moje přísežná sestra. Náhle se z ní celý konflikt vytratil. Knedlík v hrdle se jí rozpustil a připadalo jí, jako by se od chvíle, kdy sem do přístřešku před několika dny vešla, poprvé svobodně nadýchla. Pronesla rozhodným hlasem: „Moje matka a otec byli Terrané pracující pro impérium. Já jsem Darkoveranka, narodila jsem se v Caer Donnu, ale pracuju v Thendaře jako agent zpravodajské služby.“

Jaella pomalu přikývla. „Tak takhle to tedy je,“ ozvala se po chvíli. „O Terranech jsem již něco slyšela. Jedna ze sester z thendarského cechovního domu - *emmasca*, která se může vydávat za muže - se nechala najmout jako stavební dělník na stavbu vesmírné stanice a něco nám o vašich lidech potom vyprávěla. Ale nevěděla jsem, že Terrané jsou lidé, a to nejen podle vnějšího vzhledu.“

Magda se usmála tomu, jak to řekla. „Záznamy z impéria říkají, že Darkoverané a Terrané pocházejí ze stejné rasy z daleké minulosti.“

„A ví lady Rohana, že jsi Terranka?“

„Ano. Tam mě prvně viděla.“

„To vysvětluje, proč ses na ni musela odvolávat,“ pronesla Jaella, ale byly to jenom myšlenky vyslovené nahlas. „A tvůj příbuzný je také Terran?“

„Ano. Ale do zajetí ho vzali, protože je moc podobný synovi lady Rohany a Rumal di Scarp si ho s ním popletl.“

„On je podobný Kyrilovi? To mi není příliš sympatické,“ řekla Ja-

ella. „Rohanu mám moc ráda, ale Kyril, to je něco úplně jiného. Jenže na tom nyní vůbec nezáleží. Ty toho muže hodně miluješ, že? Je to tvůj milenec?“

Magda pomalu odpověděla: „Ne. I když nějaký čas jsme spolu žili jako...“ zaváhala a nakonec použila darkoverské slovo: „...partneři. Ale je v tom ještě něco víc. Jako děti jsme si byli velice blízcí a on nyní nikoho nemá. Pro mé nadřazené v Thendaře je zcela nahraditelný, a tak jsem si vzala na vlastní zodpovědnost, že ho zachráním před smrtí umučením.“

Jaella si skousla ret a pohrávala si s obvazem na obličeji. „Nech mě přemýšlet. Možná, že... Ty jsi oficiálně zaměstnána, že? Svobodná amazonka může z vlastní svobodné vůle vykonávat práci, kterou si vybere, a musí ji vykonávat co nejsvědomitěji.“

Pak zase začala přemýšlet nahlas. „Říkala jsi, že ho nemiluješ. Co ,tedy k němu vlastně cítíš?“

„Nevím,“ odpověděla Magda. Pátrala v paměti a pak ji překvapilo, když říkala: „Že ho musím chránit.“

Jaella se zase podívala na Magdu takovým zvláštním pohledem, který ji znovu přivedl na myšlenku, že jí to děvče skutečně čte myšlenky. „Ano. Myslím, že žádný muž pro tebe zatím ještě nic víc neznamenal. Ty máš podle mého názoru duši skutečné amazonky, a i když ses mezi námi nenarodila, musela jsi k nám nakonec stejně najít cestu. A Rohana tohle v tobě určitě viděla.“

Chvilí bylo ticho. Přemýšlela a pak se nahlas zasmála.

„Na světě existuje jenom jeden muž, kterého nenávidím víc než Rumala di Scarpa. Moc ráda bych ho připravila o jeho kořist!“ řekla. „Ty jsi vázána slibem, že musíš vykonat svěřenou práci.“

A mezi námi je pouto života a smrti. Podle zvyku ti dlužím dárek. Půjdu s tebou, Margali, do Sain Scarpu!“

V Magdě se opět rozhořel spor, komu zachovat věrnost. „Za to bych ti byla, Jaello, nesmírně vděčná. Jenže tobě by to v Thendaře mohlo způsobit dost potíží, protože Lorill Hastur zakázal komukoli z Panství, aby se v této záležitosti angažoval.“

„Ty mě pořádně neposloucháš,“ namítla Jaella. „Umím přemýšlet sama, nemusím slepě dodržovat Hasturovu vůli. Jako všichni lidé i já musím samozřejmě poslouchat zákony této země. Jenže Hasturovy

vrtochy ještě nejsou thendarskými zákony a Lorill Hastur nemá podle Charty právo zakázat žádné z amazonek, aby přijala jakoukoli oficiální práci. Lorill Hastur je můj příbuzný, přestože když mě prvně a naposledy viděl, vypadalo to, že je mu tato myšlenka zcela proti srsti. Za moje svědomí však rozhodně nezodpovídá! Svobodná amazonka nemusí zachovávat věrnost žádnému vládnoucímu pánovi, i když je jím syn Hasturů. S čistým svědomím tě nejen nenechám odejít samotnou, ale navíc ti pomůžu zachránit tvého přítele.“

Magda rychle řekla: „Ale nikdo se nesmí dozvědět, že to je Ter-ran!“

„To v žádném případě! Rumal by ho jinak milerád pověsil ještě téhož dne na zdi svého hradu.“ Natáhla ruce k Magdě a řekla: „Myslím, že zítra můžeme vyjet. A rovnou do Sain Scarpu!“

11. KAPITOLA

Než následujícího rána opustily přístřešek, trvala Jaella na tom, aby svlékly mrtvé bandity. Byl to nepříjemný úkol, protože na palčivém mraze zmrzli na kost. Pak je odtáhly stranou z cesty. „*Kyorebni* a mrchožraví vlci dokončí zbytek,“ pravila Jaella spokojeně. „My bychom je do tak zmrzlé půdy zakopat nedokázaly, ale oni to udělají za nás.“

Když vyrazily na cestu, obloha byla zamračená a šedivá. Magda si dělala kvůli Jaelle starosti, aby vystavování nezahojených ran mrazu nebylo příliš nebezpečné. Jestli bude Scaravelský průsmyk uzavřený, do Sain Scarpu se před zimními svátky nedostanou.

První tři dny urazily pořádný kus cesty, ale čtvrtého dne začalo hustě sněžit, a když začaly stoupat cestou k průsmyku, Jaella vypadala ustaraně.

„Když se nám podaří projet před setměním, máme vyhráno. Sain Scarp je odtamtud dva dny cesty a nic tak vysokého, jako je Scaravel, už nás na cestě nečeká. Ale jestli nás dneska něco zdrží, nebo když budeme muset Scaravelem projet za tmy...“ Ztichla a ustaraně se zamračila.

K polednímu dorazily do malé vesničky ve stráni, kde si u stánku koupily horkou polévku a pro zvířata nějaké seno. Chtěly pomalu pokračovat v cestě, když tu na Magdině tažném zvířeti praskla oprat' a balík z něj spadl na zem. Zvíře zahýkalo, protože se leklo těžkého nákladu, který mu dopadl přímo pod břicho. Magda seskočila s koně a chtěla zavazadlo připevnit nazpět, ale vystrašené zvíře sebou škublo a začalo kolem sebe kopat. Uplynulo více než půl hodiny, než se Magdě s Jaellinou pomocí podařilo zvíře uklidnit, aby na ně mohla opět přivázat náklad. Pak ještě musely najít někoho, kdo by jim opravil starý postroj nebo vyrobil nový. Když se od něj Jaella vrátila (hovořil takovým dialektem, že mu Magda téměř vůbec nerozuměla), vypadala nesmírně vážně.

„Lady Rohana se svým doprovodem přejela na cestě k Ardaisům přes Scaravel před třemi dny,“ pravila. „Od té doby se k průsmyku nevydal žádný cestovatel. Možná, že už bude neprůchodný. A jestli ne, vyřadí ho do jarního tání z provozu dozajista tahle bouře. Ale ať už je to jakkoli, musíme se přes Scaravel dostat ještě dneska, protože

jinak bychom do Sain Scarpu nedorazily včas. Pojdme si dát ještě trochu té dobré fazolové polévky, než zase vyrazíme na cestu. Potřebujeme se na noc trochu zahřát.“

Asi tak půl míle od vesnice se Magda ohlédla po cestě a spatřila, jak stále houstnoucí sněh již za nimi zhasil světlýlka vsi. Jaella si zahálila zraněnou tvář do šátku, takže její hlas zpod něj zazníval značně tlumeně. „Kdyby zdejší lidé nežili ve stínu banditů ze Sain Scarpu - a to nejenom proto, že z nich mají obavy -; nejraději bych tady nechala koně a šla k průsmyku pěšky. Ale tolik na jejich poctivost a čestnost sázet nemohu. V horách existuje jedno přísloví: Nesvěřuj svou kost psovi někoho jiného.“

Za necelou hodinu poté musely rozsvítit cestovní lampičky, které si připevnilly na přední část sedla, a ty jim spoře osvětlovaly cestu a ukazovaly v zácloně padajícího sněhu směr. Stezka byla hluboko zaříznutá mezi skalami, za což byla Magda nesmírně vděčná, protože jinak by docela snadno mohly sejít z cesty. Když to však řekla Jaella, ta se jenom skrz šátek krátce zasmála.

„Stačí jít rovnou za nosem, dokud to půjde! Já sama jsem ráda, že padá sněh. Tak blízko Sain Scarpu není bezpečno cestovat v pěkném počasí osamoceně. Vsadila bych se, že přesně tak byl ten tvůj přítel zajat. Jenže za takovéto noci jsou dokonce i bandité nejraději zalezlí doma u teplého krbu!“

Čím výše stoupaly, tím víc Magda pociťovala, jak jí zaléhá v uších, což nešlo potlačit ani sebeusilovnějším zíváním nebo tlakem prstů na ušní boltce. Mráz štípal a začal vát silný vítr z hor, který proti nim hnál závěje čerstvě napadlého sněhu. Sahal jim až po kolena, takže musely slézt s koňů a protestující zvířata vést za opratě. Pozvolna postupovaly proti větru, obě zahalené do kokonu ze tmy a mlčení. Magdě se svět scvrkl na necelých pět metrů nejbližšího okolí, v němž se vyskytovala pouze ona, přední část jejího koně, ocas Jaellina oře a tiché křupání sněhu, proráženého širokými kopyty jejich tažného zvířete s parožím, jež se vláčelo za nimi za světlem lucerny. Mimo tento úzký okruh nebylo vůbec nic; jenom tma a vítr, který ji štípal jako všichni démoni Zandruova legendárního devátého pekla. Stoupaly stále výš a výš, přestože svaly na nohách silně protestovaly a Magda nemohla pořádně popadnout dech. Přivázala si pevněji pod bradu svůj tlustý šál a cítila, jak jí dech na jeho okrajích zamrzá, a vytváří tak ledovou

masku.

Náhle ucítila, jak narazila do něčeho tvrdého a současně i měkkého, co se znenadání vynořilo ve tmě a proniklo tak do jejího soukromého kokonu. Po chvíli zjistila, že to je Jaella, která otočila svého koně tak, že stál napříč přes cestu. Přitiskla obličej k Magdinu a křikla: „Pojďme tady něco sníst, mám pocit, jako bychom jedly už strašně dávno. Výš už je dost nebezpečné se zastavovat.“ Postavily zvířata do trojúhelníku ocase k nozdram, stouply si doprostřed a takto chráněny před větrem pojídaly sušené maso a ovoce, což bylo jediné, co Magda našla ve svém zavazadle. Svět se Magdě scvrkl natolik, že se přistihla, jak zírá na vzorek modrých ptáčeků na Jaelliných palčácích a jak přemýšlí o tom, jestli si je Jaellapletla sama.

Pak se přímo nad nimi kdesi ve výškách ozval děsivý výkřik, který dokázal dokonce přehlušit i řev větru. Bylo to dlouhé zoufalé zakvílení, z něhož se Magdě rozezvonilo v uších a jímž byla téměř fyzicky paralyzována. Věděla, co to bylo, dokonce o chvíli dřív, než Jaella promluvila: „To byl bančí. Obávala jsem se toho.

Doufejme jen, že mu vítr poplete směr, odkud nás cítí. Pamatuju, že má zájem spíš o koně než o nás, tak se jimi kryj.“

Magda již slyšela o tom strašlivém paralyzujícím křiku velkých masožravých ptáků, kteří nedokáží létat, žijí nad hranicí sněhu a jsou přitahováni teplem a pohyby své kořisti. Nikdy však jejich vpravdě děsivý řev ještě neslyšela na vlastní uši. Opět se jeden ozval a Magdě se zdálo, jako by se jí kus sušeného masa v ústech proměnil v kus kůže.

Jaella se pokoušela překřičet kvílení větru, ale Magda jí vůbec nerozuměla. „Co říkáš, Jaello?“ opakovala.

„Musíme se rozhodnout. Scaravel nijak obzvlášť dobře neznám, ale už jsem tady byla, ovšem za denního světla, zatímco ty, jak se domnívám, nikoli. Nad námi se stezka zužuje, takže se nebudeme moci otočit, a dokonce tam není ani jedno odpočívadlo, kde bychom mohli strávit dnešní noc. Pokud půjdeme dál, nebudeme se tedy moci nikde zastavit, dokud nepřejdeme na druhou stranu. Vypadá to, že bude průchodný. V každém případě to bude risk a je na tobě, jak se rozhodneš, protože jde o tvůj krk. Zkusíme to ve tmě, nebo tu počkáme do rána? Není to nijak zvlášť dobrá cesta ani ve dne za světla.“

Magda pomyslela na úzkou stezku, na děsivé masožravce ve výškách, na své bolavé nohy a větrem bolestivě ošlehanou tvář. A navíc Jaella není v nijak vynikající kondici. *Jaellina mise to není. Kdybych ji zavedla na smrt...*

„Co navrhuješ ty?“ zeptala se Magda.

„Já nenavrhuju nic. Já bych se snažila, abych se do takové situace vůbec nedostala. Ale když už by nastala, asi bych pokračovala. Nechci ti namlouvat, že ten úsek cesty je snadný, protože vím, že není. Můžeš úplně ztratit nervy.“

Byla to poslední šance. Jestli se jim nepodaří přejít přes Scaravel dnes v noci, vypadá to, že po dnešní sněhové vánici už zítra bude naprosto neprůchodný... „A jak se cítíš? Je ti dobře?“ zeptala se nakonec.

„Jít dál je skoro totéž riziko jako se otočit a vrátit se dolů,“ odpověděla Jaella. „A kdybychom zůstaly tady, mohly bychom zmrznout. Zvládnou to, jestli chceš pokračovat.“

Magda si nebyla úplně jistá. Ale když už to došlo tak daleko, nechtěla se vracet nebo to vzdát. Spolkla poslední kus sušeného masa a pronesla: „Dobrá tedy, pokusíme se o to. Chceš, abych šla první a razila cestu? Tys to dělala až dosud.“

„Odtud už cestu neztratíme. První mohou jít koně,“ odvětila Jaella. „My můžeme zůstat mezi nimi, pro případ, že by tady šmejdlil nějaký bančí a hledal si něco dobrého k půlnoční večeři.“

Stezka byla nyní skutečně strmá, ale za dvěma osedlanými koňmi, kteří kráčeli po úzké cestě vedle sebe, se jich kvílící vítr dotýkal poněkud méně než předtím. Pod nohama jim křupal sníh a ony se musely pevně přidržovat sedel, aby neztratily rovnováhu. Cesta se zatáčela a kroutila mezi skalami, což je také částečně ochraňovalo před větrem. Magda chvílemi zahlédla mezi koňskými nohama nebo přes jejich hřbety vzdálenou a tajuplnou krajinu, plnou propastí a útesů. Vždycky se rychle vrátila zrakem do svého ohraničeného světa, mezi svého koně a Jaellu. Byla vcelku ráda, že tma zakrývá závratné výšky a hlubiny. Kráčely bok po boku pozvolna dál a dál a šly tak těsně u sebe, že Magda slyšela i Jaellin těžký dech. Nad sebou chvílemi zaslechly pronikavý řev bančie. Koně sebou škubli a zastavili se. Magdin kůň odvrátil hlavu, až ho Magda musela uchopit za uzdu, přitáhnout zpátky a vyplašené zvíře uklidňovat.

„Nelákají ta naše světla zbytečně bančící?“

„Ne, protože jsou slepí,“ odpověděla Jaella. „Cítí jenom teplo a pohyb, to je všechno. Vzpomínám si...“

Magda se již nedozvěděla, na co si Jaella vzpomněla, protože v následujícím okamžiku se ozval děsivý kvil bančie, tentokrát přímo nad nimi. Pak zaslechly zoufalý výkřik tažného zvířete, které kráčelo za nimi, Magdin kůň couvl a jen tak tak se zastavil na okraji strže. Tažné zvíře upadlo, klouzalo dolů a kopalo do sněhu. Magda přes něj zahlédla obrovskou neopeřenou hlavu podobnou krkavčí, nadmíru nevzhledné tělo a zobák, který se bořil do měkkého břicha zvířete, a rozlévající se kaluž krve. Magda vytáhla nůž, o krok ustoupila a vyčkávala okamžik, kdy udeří. Nahá hlava ptáka se ohnala jejím směrem a Jaella ji uchopila za zápěstí a stáhla zpátky.

Důrazně zašeptala: „Nech toho. Nemá to cenu, musíme ho obětovat. Je příliš pozdě na to, abychom se ho snažily zachránit, a navíc, když se nažere, nechá nás na pokoji.“

Magda věděla, že to, co Jaella říká, je rozumné, ale ze sténání umírajícího zvířete, vyděšeného ržání koní a příšerného puchu obrovského dravce se jí dělalo zle. Když se obrovské ptačí drápy a zobák znovu a znovu zarývaly do masa, zakryla si raději tvář rukama. Jaella odtáhla Magdu zpátky mezi koně, kde se obě ženy skryly a pokoušely se neslyšet ani nevidět, jak se ten ošklivý pták hlučně živí.

Bože, to jsou drápy! Jedna rána to zvíře skoro celé rozpárala! napadalo Magdu.

Připadalo jí jako celá věčnost, než bančí zvedl hlavu, zvědavě ji zakroutil, naposled ji zabořil do masa a neobratně se odpotácel pryč. Jeho drápy zanechaly na sněhu zakrvavené stopy. Magda, která se pokoušela uklidnit vzbouřený žaludek, se pomalu odebrala na místo činu. Tažné zvíře s parohy tam klidně leželo a - co bylo ze všeho nejhorší - ještě živě tiše sténalo. Magda to nemohla vydržet. Sklonila se k němu a bleskurychle mu podřízla hrdlo. Jaella ležela mezi koni na sněhu a tiše zvracela.

Magda k ní došla. „Pojď, vstaň! Pomůžeš mi přeložit náklad z tažného zvířete na koně. A musíme odsud co nejrychleji zmizet, než si jeho bratříčkové a sestřičky přijdou pro další porci!“

Jaella vstala a otřela si tvář do rukávu. „To bylo strašné, to bylo

skutečně strašlivé!“

„To je pravda. Ale mohlo to být ještě strašlivější, kdyby si ten pták vybral místo zvířete některou z nás,“ odvětila Magda a nahnula se nad zbytky tažného zvířete, aby přeřízla řemeny, jimiž na něm byla připevněna zavazadla. *Ten řemen, který jsme tak pečlivě nechaly vyrobit ve vesnici!* S Jaellinou pomocí se jí podařilo odtáhnout náklad z mrtvého zvířete, přestože jim oběma klouzaly ruce potřísněné krví. Magda zavazadlo zvedla na zadek svého koně. „Náklad můžeme rozdělit až zítra,“ pravila. „Teď bychom odtud měly raději co nejrychleji zmizet.“

Celé omámené přestálou hrůzou i únavou klopýtalý po stezce směrem vzhůru, stále výš a výš. Náhle zabočily za zatačku a stoupání ustalo. Dostaly se do Scaravelského průsmyku, cesta odtud už jenom klesala. Magda byla příliš vyčerpaná i na to, aby se jí ulevilo. Také Jaella zápasila s únavou a Magda přemýšlela, jestli by pro ni nebylo lepší, kdyby jela na koni. Takhle už dál nemůže.

Cesta nyní byla snazší, přestože to koňům podkluzovalo a klopýtalí. Magda brzy pocítila, jak jí odléhá v uších, což bylo znamením, že ztrácí výšku. Vzpomněla si, jak se doslechla, že bančí žije jenom nad pásmem se stromy určenými ke zpracování. Až kolem nich budou sukovité stromy, pokroucené větrem a věčně zelené, bude moci být klidná. Klopýtala ještě dalších padesát metrů, až našla hustý shluk stromů, kam se mohou koně skrýt před větrem a padajícím sněhem. Jaella měla oči celé zalepené sněhem, takže skoro neviděla. Nevěděla, co se děje. Magda sama přivázala koně a zakryla je pokrývkami. Podařilo se jí postavit maličký stan, svléct Jaellu z jezdeckých bot a zasněženého pláště a uložit ji do pokrývek. Sama si lehla, aniž by se namáhala sundat si něco jiného než boty. Pro dva byl stan příliš těsný - Magda byla dokonce toho názoru, že byl malý i pro jednoho -, ale klaustrofobie byla lepší nežli se zdržovat stavěním druhého stanu. Kromě toho obě potřebovaly více tepla. Když usínala, napadlo ji: *Vzala bych sem i koně, kdyby to jenom trochu šlo.* Jenže ani vzdálené zakvílení dalšího bančie - nebo to byl ten, který je napadl? - jí nedokázalo zabránit v usnutí.

V noci se počasí vyjasnilo a ony ráno vyhlédly ven ze stanu na pohádkově bílý svět, kde se zelené stromy skláněly pod těžkým příkrovem sněhu. Když Magda převazovala Jaelle rány, byly celé bílé a vy-

padaly, jako by je měla dlouho ponořené ve vodě. Byly totiž zmrzlé, což znamenalo, že po nich mohou zůstat větší jizvy. Jenže s tím se teď nedalo vůbec nic dělat. Vzala si trochu vody, která zbyla od snídaně, a snažila se je vyčistit. Moc to však nepomáhalo. Jaella neměla naprosto žádnou chuť k jídlu, nakonec však přece jenom něco snědla a Magda tomu byla ráda, protože ji znepokojoval Jaellin bledý obličej a lehce nepřítomný pohled, pramenící z vyčerpání. Když skončily, ukázala na nízký vrchol ve vedlejším pohoří.

„Sain Scarp,“ pronesla Jaella. „Jestli nám vydrží počasí, můžeme tam být zítra.“ Magda napínala oči, jak jen to dokázala, ale neviděla nic jiného než stromy.

Jaella se zasmála. „Pochybuju, že z nás bude mít Rumal di Scarp nějakou obzvláštní radost, takže si se vší pravděpodobností letos zimních svátků moc neužijeme. Jenže na druhou stranu zase nepochybuju o tom, že tvůj přítel bude raději někde venku pod širým nebem baštit kaši, než aby se veselil s Rumalem. A vydrží-li počasí ještě déle, za pár dnů bychom se mohli dostat k hradu Ardaisů. Odsud není vidět, i když bys ho, máš-li hodně dobré oči, mohla spatřit z vrcholku Scaravelu. Jenže já se tam s tebou teď vracet určitě nebudu!“

Nyní, když už byly téměř na dosah cíle, začala Magda opět přemýšlet o Petrovi. Jak se bude cítit poté, co ho zachrání ženská ruka? Asi o hodinu později, když sjížděly stezkou v tajícím sněhu, vyslovila Jaella tutéž otázku.

„Zraní pýchu tvého přítele, když ho zachrání ženy? Nebo Terrané nemají tento druh pýchy?“

„Obvykle ne. V jiných světech riskují jak muži, tak i ženy,“ odpověděla Magda. *Jenže Petr vyrostl a byl vychován na Darkoveru, podobně jako já. A já zjistila, že darkoverská výchova na mě měla velice silný vliv. Ublíží mu to, zničí ho to snad, jako by to zranilo muže z Darkoveru?*

Náhle Magda pochopila něco, co si ve své povaze nikdy dříve plně neuvědomovala.

Vzhledem k tomu, že jsem vyrostla na Darkoveru, může mě přitahovat jedině darkoverský muž. Říká se, že to, jak člověk přistupuje k opačnému pohlaví, je podmíněno tím, co prožil do věku svých sedmi let. Žádný z terranských mužů, které jsem poznala, se mi nezdál být

přitažlivý, žádný pro mě neměl ty správné citové - ani sexuální - vibrace, na které bych reagovala. S nikým jsem neladila. Takže Petr byl doslova jediný muž, kterého jsem znala a na kterého jsem svými čidly reagovala.

A když jsem dozrála pro milostná dobrodružství, byl on stále jediným mužem, kterého jsem znala. Nebylo to tím, že bych o něj stála víc než o ostatní muže. Kolem mě totiž žádní jiní nebyli.

Pochopila, že to je jedna z nejdůležitějších věcí, které si kdy o sobě uvědomila, a rozhodla se, že si to musí zapamatovat a chovat se podle toho i poté, co se opětovně setká s Petrem.

Sain Scarp byla rozlehlá pevnost, spojená s okolím pomocí cesty na dlouhé skále. Následujícího dne o poledni po ní jely dvě ženské postavy a rozhodně alespoň Magda měla neodbytný pocit, že jsou z věže na vzdáleném konci bedlivě sledovány. Na konci cesty je zastavil velký a drsně vypadající muž a dožadoval se, aby mu řekly, proč sem přicházejí.

Ted'. Ted' nastal vrcholný okamžik toho všeho. Všechno ostatní, co se přihodilo - včetně složení slibu Svobodných amazonek, který můj život rozdělil vedví -, se stalo jedine kvůli této chvíli. Bylo zvláštní, že na to Magda téměř zapomněla. Odpověděla: „Jsem Svobodná amazonka Margali n'ha Ysabet“ - (jak zvláštně to zní) - „a přicházím ve věci lady Rohany Ardaísové. U vás je vězeň, který čeká na výkupné, které s sebou přináším. Vzkazte to prosím Rumalu di Scarpovi.“ Vyčkávaly a trásly se v průzračném mrazivém vzduchu, dokud se k nim muž nevrátil spolu s vůdcem banditů.

Později se nemohla vůbec rozpomenout, jak vlastně Rumal di Scarp vypadal, vyjma postřehu, že na to, jak děsivé historky o něm kolují, jí připadal dost malý. Byl to pomenší, hubený muž s jestřábím obličejem a pronikavými očima. Za ním Magda spatřila důvěrně známou postavu se svázanými rukama - *Petra*! Byl vyhublý a bledý, oblečený do obnošeného a potrhaného horského oděvu. Obličej mu zastíňoval měděně rezavý vous, ale Magda ho přesto poznala.

Rumal di Scarp k nim pomalu přistoupil. „No, *mestra*, slyšel jsem, že přinášíte výkupné. Kdo jste?“

Magda mu mlčky podala glejt. Rumal si jej od ní vzal a podal ho banditovi stojícímu vedle něj. Ten ho o tolik převyšoval, že vedle sebe

vypadali jako člověk a trpaslík. Muž Rumalovi nahlas přečetl, co tam stálo. „Lady Rohana Ardaísová... zplnomocňuje v rodinné záležitosti...“

Rumal mu glejt vytrhl z rukou, pohrdavě ho zmačkal a hodil Magdě k nohám. Se smíchem pak pravil: „Muži z rodu Ardaísů jsou nesmírní gentlemani, když nechávají vykupovat svoje příbuzné ze zajetí ženami. Proč bych se měl s vámi vůbec zahazovat?“

„Třeba z toho důvodu, že já jsem příbuzná lady Rohany,“ namítla Jaella, „a jestli svoje slovo nedodržíte, roznesu po celém širokém okolí, od Hellersu po Dalereuth, že Rumal di Scarp nedodrží slovo, které dal. A pak si tady v té vaší pevnosti budete moci vysedávat a vařit polévku z kostí svých zajatců, protože vám k ničemu nebudou, když za ně nikdo nebude ochoten zaplatit výkupné.“

Rumal pohrdavě mávl rukou a naznačil, aby k němu Petr přistoupil. „No tak, tady ho máte, toho slavného dědice Ardaísů, živého a zdravého jako hřebce na jarním trhu. Takže, milé slečinky,“ - použil důvěrného výrazu, čímž oslovení vyznělo ještě pohrdavěji - „ukážte, jaké výkupné mi to vlastně přinášíte.“

Magda věděla, že se jí chvějí ruce, když přepočítávala měděné pruty. Rumal pokrčil rameny a nakázal svému poskokovi, aby peníze zase do látky zabalil a odnesl je pryč. „Tady máte toho svého příbuzného. Hezky si ho hned odvedte.“

Magda na něj vzdorovitě pohlédla a zeptala se: „A co jeho kůň a oblečení?“

„Ach tak,“ pravil Rumal. „To padlo na jeho stravu za celou dobu pobytu, protože jinak by výkupné muselo být mnohem vyšší.“ Směrem k Petrovi pak ironicky prohodil: „Sbohem, můj pane. Ještě, že máte v rodě dámy, které vás tolik milují. Dohlédněte na to, ať se jim za jejich laskavost dostane patřičné odměny, protože určitě jenom díky jejich neutuchajícím prosbám se vaši pánové uvolili k tomu, aby za vás zaplatili výkupné. A nyní již...“ Hluboce a natolik falešně se jim poklonil, až Magdou proběhla vlna hrůzy mnohem intenzivnější, než kdyby byl ošklivý nebo zmrzačený. „Sbohem, domne. Přeji vám šťastnou cestu a úspěšný návrat zpátky domů!“

Petr se mu také podobně ironicky poklonil. „Díky za pohostinnost, messire di Scarpe. Raději bych strávil noc v každém ze Zandruových

pekelné, než bych si ji u vás znovu vychutnával.“

„Neotesaný projev,“ pronesl Rumal. „Naštěstí barvu peněz neprojasňují uctívá slova a neomalené chování ji nezatemňuje.“ Otočil se na podpatku a bez jediného ohlédnutí odešel.

Petr natáhl ruce a pevně do nich uchopil Magdiny. Trásl se mu. „Jsi to ty!“ vydechl. „Zdálo se mi... Zdálo se mi, že...“ Selhal mu hlas a Magdě se na okamžik zdálo, že se rozplácne. Situaci však pevně zvládl, jenom jí prsty sevřel o něco silněji, téměř bolestivě. Řekla se srdcem plným soucitu: „Jsi tak bledý a hubený! Copak ti tady nedali ani najíst?“

„To ne, i když na laskominy jsem tady v Hellersu nemohl mít ani pomyslení,“ odpověděl a stále ji držel za ruce. Jaella je přerušila: „Na konci cesty na vás čeká váš kůň. Koupily jsme ho v poslední vesnici. Myslela jsem si, že si Rumal toho vašeho ponechá, protože to tak dělá vždycky. Doufám, že vám to tak vyhovuje.“

„Mestra,“ odpověděl jí, „já bych odsud klidně odjel třeba na králíkovi nebo odešel do Thendary docela bos, hlavně že už jsem z těch zdí venku. Ale pojďme rychle odsud, ať jim co nejdřív zmizíme z dostřelu... Je to vůbec možné? Ztratil jsem už dávno poslední naději, že byste se vůbec mohli dozvědět, kde jsem, nebo dokonce i to, jak jsem zahynul.“

. Když se vraceli na místo, kde na ně čekali koně, Jaella si ho zvědavě prohlížela. „Nemůžu tomu vůbec uvěřit! Není to nějaký hloupý vtíp? Ty vážně nejsi můj bratranec Kyril? Ty jsi skutečně Terran?“

„Ano,“ odpověděl Petr a zvědavě se podíval po Magdě.

„Kdo... A co...“

„To je moje přítelkyně a sestra, Petře,“ odpověděla tiše Magda.

„A ví, kdo jsme, takže před ní nemusíme nic předstírat.“

Petr se sklonil k štíhlé Jaellině ruce. „Jak bych vám mohl vyslovit svoje díky, *mestra*? Zimní svátky jsou už příliš blízko, než abych mohl předstírat, že jsem z toho neměl žádné obavy.“

Jaella se ohlédla a viděla, jak je Rumal a jeho muži z druhého konce pozorují. Pak se zadržovaným smíchem pronesla: „Ne, ty skutečně nejsi můj bratranec Kyril. Myslím si totiž, že ten by se raději nechal pověsit na Rumalových zdech, než aby přiznal, že měl obavy!“ Po chvíli pak ještě dodala: „Bezpochyby nás sledují a jistě se diví, že jsi

mě rádně nepřivítal jako svoji příbuznou.“

Kdyby to pronesl kdokoli jiný, Magdě by připadalo, že to zní až příliš frivolně. Jaella však byla pouze v rozpacích. „Bude mi jenom ctí,“ řekl Petr. Sklonil se a chtěl ji bratrsky obejmout a políbit na tvář. Jaella se začervenala a sklopila oči. Petr jí náhle zvedl jemnou ruku a políbil ji na zápěstí.

Když je Magda pozorovala, nečekaně ji napadlo: *Jsem teď volná, svobodná. Předtím jsem vůči němu byla nesnesitelně žárlivá, obzvlášť když se takto podíval na nějakou jinou ženu. Když loni na novoročním večíрку tančil s Bethany, málem jsem zešilela. Ted' je mi to docela jedno.* Její láska, vina, zájem, to všechno bylo najednou pryč a ona se cítila chladná, fádňá a prázdná. Nyní na něj pohlížela jenom se soucitem, že je tak vyhublý a bledý... *Jako kdyby to byl můj bratr nebo syn. Ale ne milenec. Ted' už ne.*

Jaella se od něj začala odtahovat, ale najednou ho ještě jednou rychle chytila za ruku. „Nemůžu tomu uvěřit,“ řekla. „Jsi tolik podobný mému bratranci Kyrilovi, a přesto... Ukaž mi ruce! Kolik máš prstů?“

„Jako každý,“ odpověděl Petr. „Čtyři a palec... Bože!“ Pohlédl na Jaellinu štíhlou ruku, která mu ležela na zápěstí. „Vždyť ty jich máš šest!“ vydechl překvapeně.

„Ano. Ti, kdo v sobě mají krev Ardaismů nebo Aillardů, mají jeden prst navíc,“ odpověděla Jaella. „Je to pro Terrany novinka? Rohana je aillardské krve a její manžel je z Ardaismů. Všechny jejich děti mají takové ruce.“ Začala se hystericky smát. „Kdyby Rumala napadlo... Kdyby se Rumal jenom namáhal spočítat ti prsty...“ vyrazila ze sebe, „mohl jsi už dávno viset na zdech jeho pevnosti!“

Vypadalo to, že se nepřestane smát. Magda k ní přistoupila a snažila se ji uklidnit, ale nic nepomáhalo. Konečně ji napadla a neochotně to také učinila - poslední možnost: vzala ji za ramena a prudce jí zatřásla. Jaella se vzápětí pustila do stejně hysterického pláče. „Byl bys mrtev... Byl bys už dávno mrtev...“

Ujela veliký kus cesty. Není ještě dost silná. Magda se obrátila na Petra: „Můžeš ji vzít do sedla? Musíme se odsud dostat dřív, než padne soumrak.“ Dívala se, jak Petr něžně zvedá Jaellu do sedla, jak ji podpírá a přidržuje ji u sebe ve vzpřímené poloze. Magda vyskočila na

svého koně, uchopila opratě Jaellina a vedla ho za sebou. A pak - což si plně uvědomila až později - najednou věděla, co se bude dít dál.

ČÁST III.
JAELLA n'ha MELORA,
Svobodná amazonka.

12. KAPITOLA

Strop byl vymalován na modro a leskly se na něm malé pozlacené hvězdičky. Jaella si zprvu nemohla uvědomit, kde je. Pak se rozpomněla, že v této místnosti spala při své poslední delší návštěvě u Ardaismů, když jí bylo šestnáct let.

„Předtím, než se zřekneš svého dědictví Comynů,“ varovala ji Kindra a mluvila mnohem vážněji, než se svojí nevlastní dcerou kdy hovořila, „musíš nejdřív sama vědět, čeho se to vlastně zříkáš.“ A tak se Jaella s protesty vydala k Ardaismům a zůstala tam celého půl roku. Nebyla šťastná, protože se cítila - jak jednou vzpurně řekla Rohaně - jako ryba na stromě.

Jenomže mně už dávno není šestnáct let! Proč jsem teď vlastně tady? Trochu se nadzvedla na posteli a prudký záchvěv bolesti ve zraněném rameni jí všechno připomněl. Kde jsou její terranští společníci? Vzpomněla si, že sem dorazili pozdě v noci a že nechala po služebnictvu u brány vzkázat lady Rohaně, že její příbuzná sem přijela strávit zimní svátky a přivedla s sebou své dva přátele. Pamatovala si ještě na Rohanu, jak je všechny přátelsky přivítala a jak byla překvapená, že má Jaella zavázaný obličej. Zbytek se jí ztrácel v mlze.

Jaella ležela v posteli, na sobě měla noční košili s dlouhým rukávem, kolem krku a zápěstí zdobenou krajkami. Předpokládala, že patří Rohaně nebo její dceři, protože ona sama nic takového nevlastnila a pro služku byla z příliš kvalitního materiálu. Jeden rukáv byl rozpáraný, aby se do něj vešla ruka s obvazem. I na obličejí měla čerstvý převaz. Rozhlédla se po místnosti a u okna spatřila druhou postel, v níž spala ona terranská žena. V tu chvíli se Magda probudila, otočila se k ní a podívala se na ni.

„Už vypadáš lépe,“ řekla jí. „Když tě sem předevčírem v noci vynášeli, myslela jsem, že snad umíráš.“ Magda vstala z postele a popošla k Jaelle. I ona na sobě měla noční košili zdobenou kraječkami, přestože byla tak vysoká, že jí košile sahala jenom do půlky lýtek. Tmavé nakrátko ostříhané vlasy měla čerstvě umyté a stáčely se jí kolem obličeje.

Jaella pravila: „Já si opravdu nepamatuju nic od chvíle, kdy jsme sem přijeli. Vynesla jsi mě sem ty, nebo...“ Zaváhala, protože si ne-

mohla vzpomenout na jeho darkoverské jméno a nechtěla použít jméno terranské, protože nevěděla, jestli je někdo neposlouchá.

„Ne. Tu čest ti prokázal sám dom Gabriel.“

Jaella se trpce pousmála. „Chudák dom Gabriel! Jak ten mě nenávidí! Nebo se alespoň nedokáže smířit s tím, že má v rodině Svobodnou amazonku.“

„Vypadalo to, jako by o tebe měl vážnou starost,“ namítla Magda a Jaella se trochu pousmála.

„On se ke všemu, co má lady Rohana v oblibě, chová velice slušně, ať už se jedná o psičky nebo Svobodné amazonky, a předpokládám, že se to týká i Terranů...“ Cítila, jak jí úsměv roztahuje ránu. „Už to ví?“

„Rohana mu jenom říkala, že jsme tvoji přátelé,“ odpověděla Magda. „Později mě upozornila, že dům je plný hostů, kteří přijeli na zimní svátky, tak ať jsme opatrní. Samozřejmě, že když se s Petrem setkal dom Kyril, byl ukrutně zvědavý. Ptal se Petra, kdo je, a Petr mu řekl to, co v takových případech obvykle vypráví: že se narodil v Caer Donnu a že neví, jak se jmenuje jeho otec. A Kyril se mu pak stejně jako ty podíval na prsty u rukou.“

Jaella znovu ulehla a sama sobě se podivila: *Po takové malé chvíli jsem tolik unavená?* V rameni jí cukalo, jako kdyby v něm měla požár. „Kde je... Kde je teď?“

„Spí vedle v místnosti,“ odpověděla Magda a ukázala na spojovací dveře. „Lady Rohana se omlouvala, že nám může poskytnout jenom tyto místnosti. Řekla jsem jí, že ty bys stejně v žádném případě nemohla spát sama. Celý včerejšek jsi prospala a neprobudila ses ani tehdy, když ti domna Alida přišla převázat rány.“

„Takže jsem ztratila jeden den,“ řekla Jaella. Nyní si trochu zmatečně začala vzpomínat, jak sem přišli. Rumal di Scarp čekal, že okamžitě zamíří směrem k hradu Ardaísů, a bylo by mu příliš podezřelé, kdyby se vydali docela jiným směrem. Stejně byl Scaravel kvůli sněhu neprůchodný. A Magda navíc cítila, že pokud ji lady Rohana na tuto misi vyslala, má také právo dozvědět se, jak všechno nakonec dopadlo.

Jaella se také rozpomínala na to, jak Petr jel po jejím boku a jak jí vždy, když zastavili, aby si mohli koně trochu odpočinout, pomáhal. Většinu té doby byla jako omámená bolestí, ale rozpomínala se, že

když zastavili, nakrmil ji, a když už únavou nemohla v sedle ani sedět, vzal ji k sobě a pevně ji tiskl. Všechno ostatní měla zamlžené, jen si naprosto přesně pamatovala, jak ji držel v objetí. Styděla se za svoji slabost, a na druhou stranu za ni byla potajmu vděčná, protože se díky ní o něj směla opírat a položit si znavenou hlavu rozbolavělou horečkami na jeho rameno...

S náhlým pocitem provinění se jí vybavilo: *...a neuchýlím se k žádnému muži pod ochranu...* Zavřela oči a cítila, jak jí po tvářích stékají slzy. Vnímala, jak jí Magda položila ruku na zápěstí. „Půjdu říct lady Rohaně, že jsi vzhůru,“ řekla jí.

Rohana zanedlouho přišla v kožešinkou zdobených šatech, sklonila se a políbila Jaellu na tvář, kterou neměla zakrytou obvazem. „Jak se cítíš, dítě? A jak jsi přišla k tomu hroznému zranění? Margali mi už stačila něco málo říct, prý jsi za ni bojovala.“

„Předpokládám, že ti neřekla, že mi zachránila život,“ odvětila Jaella, „ani že je vázána naším slibem, a je tedy mojí sestrou.“

Rohana se jí s velmi vážnou tváří zeptala: „A je to vůbec přípustné, dítě, aby byla terranská žena přijata mezi amazonky?“

„O tom musí s konečnou platností rozhodnout Matky,“ odpověděla Jaella. „Ale naše Charta nevylučuje žádné ženy. Je to slib, který je s námi váže, nikoli rodičovství. A moje sestra si zvolila, že svůj závazek bude cítit. Zůstala se mnou, bojovala za mě a nakonec se o mě ještě postarala, místo aby utekla a nechala mě klidně zemřít.“

„Tím pádem je to také i naše příbuzná, má drahá,“ pravila Rohana a Jaella se ulevilo. Vzápětí opět upadla do tvrdého spánku. Nad spící Jaellou se pak střetly Rohaniny oči s očima Terranky. „Jednou mi budeš muset vyprávět o tom, jak se to všechno seběhlo. „

„Já ani sama nevím,“ řekla Magda a rozpačitě se pousmála.

„Ale svému slibu zůstanu věrná, ať se děje co se děje.“

„Kvůli ní? Jenom z čirého přátelství?“

„Ne. Tak docela ne, i když...“ Magda zaváhala a hledala slova. „I když vzhledem k tomu, že jsem žila ve dvou světech, bude to pro mě takto lepší a snazší.“

„A co tvůj manžel? Co ten na to řekne?“

„Podle zákona to už můj manžel není. Rozešli jsme se více než

před rokem. A za moje svědomí dozajista nezodpovídá.“

„Myslela jsem...“ začala Rohana, ale zarazila se. Jako všechny telepátky se obávala toho, aby se nevměšovala do cizích osobních záležitostí. Když se však s touto Terrankou setkala v Obchodním městě, zdálo se jí, že je celou duší oddána svému dřívějšímu milenci. A měla zlé tušení, když Magdu spatřila v oblečení amazonky. Zdálo se jí, že navzdory síle a oduševnělosti, které na ní obdivovala, byla pro roli, kterou teď musela zastávat, přece jen dost dívčí. Připadalo jí, že je jí Magda hodně podobná a jen okolnosti ji přiměly k tomu, aby se z ženských důvodů chopila mužské úlohy.

Nedokázala si tuto situaci vysvětlit a připadala si úplně ztracená, což byl pro Rohanu zcela nový pocit. Také se v ní vynořovala otázka, na niž - jak se domnívala - si vlastně plně a sebejistě odpověděla již před dávnými lety. Byla ráda, že tyto myšlenky může odložit stranou, protože se jí Magda právě zeptala: „Je to dobré, že Jaella tolik spí? Není na tom snad ještě hůř, než jsem si myslela?“

„Nevím. Alida říká, že ani jedna rána se nehojí tak, jak by správně měla. Dneska se dozvíme víc.“

„Je to všechno moje vina,“ řekla Magda a shlédla dolů na Jaellu. *Spí, nebo zase upadla do bezvědomí?* „Vyčerpala se tím, jak nám chtěla pomoci.“

Rohana sevřela její ruce do svých. Magda toho o telepatech nevěděla ještě tolik, aby si mohla uvědomit, jak zřídka toto gesto dělají a jak nesmírnou důvěru tím vyjadřují. „Drahé dítě,“ pravila Rohana, „nesmíš si to všechno klást za vinu jen sama sobě. Od té doby, co zemřela Kindra, nebyl na světě nikdo, ale naprosto nikdo, kdo by Jaellu přinutil udělat něco, co ona sama nechtěla, nebo kdo by jí zabránil v něčem, co si vzala do hlavy. Takže všechno, co kdy udělá, pramení výhradně z její svobodné vůle.“ Smutně na Jaellu pohlédla. Potom pokračovala a Magda pochopila, že vlastně k ní vůbec nehovoří: „V mnoha ohledech je mi bližší než moje vlastní dcera. A přesto již několik let vím, že ji musím nechat jít její vlastní cestou.“

Obrátila se a chtěla odejít. „Domna Alida se na ni dopoledne přijde podívat. Je vyškolená ve Věži a takovéto záležitosti zvládá levou rukou.“

Krátce nato vešel spojovacími dveřmi Petr. „Jak je Jaelle?“ zeptal

se ustaraným hlasem.

Magda mu opakovala, co jí říkala Rohana, a on nevěřičně zakroutil hlavou. „Je to hrozné pomýšlení, co všechno kvůli nám podstoupila,“ řekl konečně. „Ale poslouvej, Magdo. Musíme odsud odjet co nejdřív, jak jen to bude možné. Dobře víš, že tady na zimní svátky nemůžeme zůstat, jak to od nás Rohana očekává, protože sem může přijít někdo, kdo by nás mohl poznat!“

„Rohana nás neprozradí!“

„Možná že ne. Ale jsou tady dva nebo tři muži z Caer Donnu, kteří by mě poznat mohli... Můžou si mě pamatovat z dob, kdy se mohli Terrané a lidé z hor volně stýkat. A jestli...“

Magda mu rozuměla, ale vzápětí se jí zdálo důležitější něco docela jiného. Namítl: „Nemůžu odejít, aniž by mi to Jaella dovolila. Možná, že nebudu moci odejít vůbec. A zcela jisté je to, že od ní nemohu odejít, dokud je nemocná a potřebuje mě.“ Pak na něj ještě křikla: „Copak pro tebe slib vůbec nic neznamena?“

„Ten, ke kterému jsem byl donucen, ne,“ odvětil Petr. „A v každém případě jsi neměla právo ho skládat. Víím, že jsi k tomu byla donucená, ale stejně...“

Když pokračoval, jeho slova ji ještě více rozzuřila: „Vím, že jsi vřdycky toužila předstírat, že jsi Darkoveranka, a byla jsi hrdá na to, že k tomu máš všechny předpoklady. Jenže nastal čas, abys na to všechno pomalu zapomněla. V první řadě musíš zachovat věrnost impériu. Skutečně ti to musím připomínat?“

Vzal její ruce do svých, ale ona se mu vysmekla. „Pak tedy řekni, že si musím vybrat! Cítím, že takto mi bude líp, ale jestliže musím volit...“ Třásla se po celém těle. Petr se ji snažil uklidnit: „Netušil jsem, že to bereš takhle. Víš, že bych se nikdy nevměšoval do záležitostí tvého svědomí, Magdo. Jenže jak mi vysvětlíš, že tahle dívka pro tebe tolik znamená? Není ti vůbec podobné, abys něco takového cítila... Abys prožívala tak silný emoční vztah vůči jiné ženě. Není to docela...“ Zaváhal, protože to nechtěl vyslovit, ale Magda uhádla, co má na mysli, a znovu se rozzlobila.

„Ty jsi hrozný! Jestli si něco takového myslíš, tak to už snad skutečně věříš úplně všemu!“

„Magdo, já jsem neřikal, že věřím...“

„Jsi hlupák, Petře,“ pronesla znechuceně. „Copak .si skutečně myslíš, že žena nemůže být věrná jiné ženě jenom z čistého lidství a sounáležitosti? Jaella mi zachránila život. A musím ti připomínat, že kdyby neriskovala svůj vlastní život cestou přes Scaravelský průsmyk, navíc s otevřenými ranami, počítal bys ještě svoje poslední dny v Rumalově hladomorně? A ty po mně chceš, abych ji opustila, aniž bych se dozvěděla, jestli to všechno přežije, zemře, nebo jestli zůstane po zbytek svého života zjizvená?“

„Ale musíš tady zůstat právě ty? Myslel jsem, že jejími nejbližšími jsou lidé tady kolem!“

„To je pravda,“ opáčila Magda, „ale slibem, který složila, se jich zřekla. A jako přísežná dcera jsem jejím nejbližším tady pod tou střechou jedině já!“ Pronesla to s absolutní jistotou, protože věděla, že by to řekla každému. Rohana také považovala za samozřejmé, že Magda má povinnost a právo zůstat s Jaellou a starat se o ni víc než Rohana sama. Camilla tenkrát říkala, že lady Rohana toho o amazonkách moc neví, Magda si však byla jistá, že Rohana ví, co cítí a co jedna pro druhou znamenají.

Petrův vztek byl jako vždycky krátkodechý. „Ty sama víš nejlíp, Magdo, že čas zimních svátků je obdobím pohostinnosti,“ pronesl smířlivě. „Snad jim tady pár hostů navíc nebude překážet.“ Popošel k Jaelle a zahleděl se na ni.

„Je strašně krásná,“ pravil něžně. „Nebo spíš, oč krásnější by byla, kdyby na tváři neměla tu ošklivou jizvu! Jak se může taková žena zřeknout lásky a manželství?“

Jaella otevřela nezavázané oko. Zrak měla rozostřený a zamlžený. „My se lásky nezříkáme,“ řekla. „Jenom manželství... spoutání...“ Natáhla ruku a Petr poklekl vedle jejího lůžka, aby uchopil její ruce do svých. Oči se jí vzápětí zase samy zavřely, ale stále se ho držela.

Ještě stále klečel na podlaze, když tu se dveře znovu otevřely a dovnitř vešla lady Rohana se sestrou domna Gabriela, která byla Magdě představena jako Ieroniska. V překladu toto slovo znamená přibližně totéž co ‚čarodějka‘ nebo ‚vědma‘. Magda však věděla, že se v tomto případě jedná o ‚léčitelku‘. Jmenovala se Alida. Byla to drobná a štíhlá žena se zářivě rusými vlasy, o pár let mladší než Rohana a s nedefinovatelně sebejistým výrazem, který Magdě z jakéhosi důvodu okamžitě připomněl Lorilla Hastura.

Lady Alida lehce naklonila hlavu, čímž Magdu umírněným způsobem zdvořile pozdravila. Petra úplně ignorovala. Stáhla z Jaelly pokrývky a začala jí rozpínat noční košili. Pak se s výmluvným pohledem obrátila na Petra. Vyrostl v horách poblíž Caer Donnu, takže tomu dokonale porozuměl; již to, že byl ve stejné místnosti s Magdou, která byla poněkud spoře oblečená, bylo poměrně troudfale. Pustil Jaelinu ruku, ale ta jej okamžitě zase chytila a otevřela oči.

„Chci, aby tady zůstal,“ pronesla. Její slova zněla jako rebelující hlas dítěte a Magda uvažovala, zdali není opět v deliriu.

Lady Alida pokrčila rameny. „Tak tady zůstaň, když tě chce.“

Ale vezmi ji za druhou ruku a hlavně mi nepřekázej. Petr ji poslechl a Alida s Rohaninou pomocí sundala Jaelle obvazy, aby prohlédla ošklivě vyhlížející rány. Dokonce i Magda poznala, že se nehojí tak, jak by měly, a jsou napuchlé a podebrané. Řezná rána v obličejí se rozšířila a zrudla a ta na víčku byla tak oteklá, že Jaella vůbec nemohla otevřít oko a musela ho mít stále zavřené.

„Ty rány jsou otrávené! Jak k nim přišla?“

Magda jí co nejstručněji vylíčila střet s bandity. Lady Alida učinila distingované gesto. „Do toho se ženy přece nemají vůbec míchat!“

Jaella zrudla zlostí a nasupeně pronesla: „Nepotřebuju, abyste mi vykládala, jak nesouhlasíte s mým způsobem života, a žádám vás, abyste mě před mojí sestrou a hostem neurážela.“

Rohana chvatně namítla: „Alida tě nechtěla nijak urazit. Vid', že ne, drahá sestro?“

Alida však nevěnovala nejmenší pozornost ani jedné z nich.

„A co se stalo s vaším zraněním, *mestra*?“

Magda si až po chvíli uvědomila, že ta otázka byla adresována jí, a vytáhla si dlouhý rukáv noční košile. „Nic. Hojí se.“

„Ale také ne tak, jak by mělo,“ pravila Alida a zlehka se dotkla rudé, rozeklané a stále ještě zapálené jizvy. „Takováto rána by už dávno měla být zacelená a neměla by po ní zůstat ani jizva. Vsadím se, že vás to ještě bolí.“

„Ano, trochu,“ připustila Magda. Neměla s takovými zraněními nejmenší zkušenosti, takže si myslela, že průběh hojení je naprosto přirozený. Spatřila, jak Petr překvapeně hledí na její nahou paži s ru-

dým šrámem, a rychle si stáhla rukáv.

„Nejdřív musela být zraněna Jaella,“ řekla Alida, „takže ji zasáhlo více jedu.“

Rohana se úzkostlivě zeptala: „Dá se jí nějak pomoci, Alido?“

„Ale jistě. Naučila jsem se taková zranění ošetřovat v Neskajské věži. Tohle není nic vážného. Ty jsi byla jako malá holka v Dalereuthské věži. Mohla bys Jaellu pro mě monitorovat?“

Rohana přikývla. „Samozřejmě.“

Rohana lehce znepokojeně sledovala, jak Alida vytahuje svůj kámen. Věděla, že by měla oba Terrany poslat pryč, protože toto byl jeden z nejvýznamnějších důvodů, proč Lorill Hastur tak přísně zakázal jakékoli důvěrnější styky mezi Darkoverany a Terrany. Nepřál si, aby se Terrané dozvěděli cokoli o starobylé vědě o základní hmotě. Jenže kdyby teď Petra i Magdu odtud vykazala, musela by také vysvětlit, proč to dělá.

Nikomu neřekla, že to jsou Terrané, ale byla si jistá, že to Gabriel uhádl. Když spatřil, jak neuvěřitelně je Petr podobný Kyrilovi, a doslechl se, že je to vězeň ze Sain Scarpu, muselo ho to stoprocentně napadnout. Rohana si však uvědomovala, že pravdu raději ani vědět nechce. *Protože pak bych mu musela obšírně vysvětlovat, že za moje svědomí není zodpovědný. A ani si nejsem moc jistá, zdali by to Gabriel chtěl vůbec vědět, protože pak by již nemohl předstírat, že o tom neví.*

„A navíc ona žena, Magda, je Jaellina přísežná sestra, a má tedy právo zůstat. A co se toho muže týče - viděla, jak se ho Jaella pevně chytila za ruku, v jeho očích spatřila něhu a rázem pochopila, co si ani jeden z nich ještě plně neuvědomoval.“

„Nechte toho, lady Alido. Nechci, abyste na mně čarovala,“ řekla slabým hlasem Jaella.

„Musím, dítě. V ranách máš jed a ten se ti šíří až do oka. Mohla bys úplně přijít o zrak. Když to nezačneme léčit teď hned...“

„Je mi to jedno,“ pronesla vzrušeně Jaella. „Nedovolím...“

Rohana přísně pravila: Přestaň, Jaello. Chováš se jako malé vystrašené dítě, které si nechce nechat ošetřit rány. Nechce se mi věřit, že bys byla tak zbabělá!“

Alida měla laskavější hlas: „Vím, že když jsi byla malá, Jaello, bála ses mě. Ale doufala jsem, že ze svého strachu časem vyrosteš.“

„Já se nebojím,“ odpověděla Jaella a chvěla se vzteky. „Ale nechci, aby se mi někdo zase hrabal v hlavě! Jednou mi to stačilo na celý život.“

Náhle se Rohana rozpomněla, o čem to Jaella vlastně hovoří. Při té jediné delší návštěvě, kdy u nich Jaella pobývala, aby před slibem Svobodných amazek poznala, čeho se zříká, trvala Rohana na tom, aby byla Jaella otestována, má-li laran. Melořino dítě, navíc s ohnivě rezavými vlasy, by zcela jistě mělo zdědit něco z comynských schopností. Jaella z toho měla veliké obavy a beznadějně vzdorovala, jenže Rohana byla naprosto neoblomná.

Alida provedla testy a Jaella z nich vyšla bledá jako mrtvola, jako by byla vážně nemocná. Bylo to poprvé od matčiny smrti, kdy Rohana viděla Jaellu plakat. Když ji potom Rohana poslala pryč, Alida jí řekla:

„Ano, má *laran*. Myslím si, že to je schopná telepatka, ale z nějakého důvodu tuto schopnost v sobě blokuje. Samozřejmě, že bych její odpor dokázala zlomit. Jen nevím, jestli by se mi ji potom podařilo dát zase dohromady. A protože jsi jí dovolila, aby ji vychovaly amazonky, myslím, že by pro ni život ve Věži byl nesnesitelný. Nechme ji být.“

Rohana to tedy tak nechala. Vyhověla předpisům, že každé dítě comynské krve, ať legitimní nebo nelegitimní (a Jaella byla podle zákona dítě nelegitimní), musí podstoupit testy *laranu*. Víc nebylo nutné. Byla přesvědčena, že to všechno způsobil šok při psychickém spojení s umírající matkou, takže Jaella raději svoje schopnosti *laranu* zablokovala a nepokoušela se je nijak vypátrat.

Byl Jaellin strach stále ještě přítomen? Když se na ni Jaella obořila, domna Alida bez urážek prohlásila: „Jsi nemocná, Jaello. Nevíš, co říkáš. Mám tě skutečně ponížit tak, že ti budu muset svázat ruce?“

Magda skoro vykřikla: „Ne, to nesmíte!“

„Jaello,“ trvala na svém Rohana. „Ty přece nejsi jedna z těch amazek, které se pyšní svými jizvami a porovnávají si je navzájem!“

Alida chladně pravila: „Jestli si tedy přeje strávit zbytek života jako zjizvený veterán války u Carresanti, je to její věc. Já mám jenom starost o její zrak.“

Petr stále držel Jaellu za ruku. Druhou rukou jí sáhl na tvář a poladil hladkou kůži nad zarudlou ránou. Pak jí, jako by v místnosti kromě nich vůbec nikdo jiný nebyl, řekl: „Jsi tak krásná. Byla by nesmírná škoda vzdát se té krásy bez boje.“

Jaella mu nemotorně podala i druhou ruku a Magda pochopila - všichni přítomní poznali -, že už dále nebude vzdorovat.

To není spravedlivé, pomyslela si Magda. Jaella je tak zranitelná. To Petr neměl dělat...

Lady Alida pohnula rukou a Magda v ní spatřila modrý kámen. Nějaký drahokam? Jasně plál a vydával omamující záři, z které jí začínalo být lehce nevolno... Magda odvrátila zrak, protože pohled na kámen nemohla vydržet. *Leroniska* tiše pravila: „Tak vehementně jsi, Jaello, vzdorovala, že jsem ti ani nestačila vysvětlit, co budu dělat. Není potřeba pronikat do tvé mysli. Provedu jenom jemný a citlivý průnik do buněčné struktury, ale musíš při tom ležet klidně, snažit se vůbec nehýbat a co nejvíc vyprázdnit mysl, aby nás tvoje myšlenky nerušily. Jestli se ti bude chtít spát, můžeš klidně usnout, to by koneckonců asi bylo vůbec nejlepší. Myslím, že nepocítíš naprosto žádnou bolest, ale jestli ano, musíš mi to okamžitě říct, aby to nepokazilo nic z toho, co hodlám dělat.“

Magda zvědavě naslouchala. Hypnóza? Vyprázdnění mysli? „Rohano, musíš monitorovat,“ rozkázala Alida. „A musíš mě upozornit, kdybych se dostala příliš blízko k nervům nebo maličkým svalům v koutku oka,“ upozorňovala a v ruce se jí opět zablýskl onen modrý kámen. Magda opět pocítila lehkou závrať, z které se jí udělalo téměř nevolno. Alida vzhlédla. Tvář měla nyní vzdálenou a kamennou a pohlédla na Magdu, aniž by ji skutečně viděla.

„Nedívejte se přímo do nitra té hmoty, mestra. Mnozí lidé ten pohled nesnesou.“

Magda odvrátila oči, ale přistihla se, jak ji kámen neustále přitahuje. *Není to nic jiného než podvod. Ale co to udělá s Jaellou?*

Rohana se k Jaelle přiblížila a sklonila se nad ní. Petra, který klečel vedle lůžka a držel ji stále za ruku, si vůbec nevšímala. Jaella měla zavřené oči. Rohana jí přejela prsty po obličejí, aniž by se jí dotkla. Pak pokračovala přes obnažené rameno, na němž byla ošklivá, rudá a podebraná rána. Magdě se zdálo, že Rohana má kolem prstů namodra-

lou záři, která proniká Jaellinou pokožkou... *Jako kdybych skrz kůži viděla její kostru...*

Kostru ne, nýbrž nervová vlákna, která vedou mezi kostmi... řekla Rohana. Jenže ve skutečnosti vůbec nepromluvila, ani nezvedla hlavu. Stála soustředěně skloněná nad Jaellou.

Alida si jednou rukou před očima přidržovala modrý kámen a ve tváři měla téměř nelidský výraz. Magda nyní kolem ran viděla tupou pulsaci, jíž záře pronikala do zapáleného svalstva.

„Teď,“ řekla Alida a Rohana začala konečky prstů pohybovat podél rány směrem ke klíční kosti a rameni. Jaelly se nedotýkala, ale jak se její prsty pohybovaly podél ran, vypadalo to, jako by zapálené svalstvo začínalo pulzovat a měnit barvu, od ohnivě rudé přes hnědavě fialovou až po téměř černou. Magda zatajila dech. Nebyla to nějaká duchařská či hypnotická iluze? Z rány začala prýštit krev.

„Opatrně,“ pronesla tiše Rohana.

Zvlněný povrch otevřené rány pomalu bledl, aby vzápětí opět temně zfialověl, a jak se světlo rozjasňovalo, červenal a nakonec zdravě zružověl...

Rohana zvedla ruce a prsty přejela přes nehojící se ránu na Jaellině obličej. Alida k němu přiložila svůj modrý kámen a Magda, která již přihlížela bez nevolnosti, se přistihla, jak vše sleduje s nesmírným zaujetím. Zvláštním dvojím viděním pozorovala pod Jaellinou pokožkou nervová vlákna i to, jak zanícené vrstvy pokožky začínají pulzovat, měnit barvy a jak z nich nakonec začíná prýštit krev, která z těla odplavuje všechn jed... Vnitřně *cítí*la, co Alida dělá, jak neustále snižuje svoje vědomí, až pronikne do struktury buněk, vyvíjí lehounký tlak (*Ale jak? jak?!?*) na každou buňku, takže skutečně pocítí krev a jed tlačící na tenká vlákna nervů a ucítí jemné membrány, skrz něž proniká...

„Opatrně,“ opakovala tichým a klidným hlasem Rohana, ale Magdě, hluboko ponořené do Alidina vědomí, to přišlo jako varovný hlasitý výkřik. Alida s nesmírnou opatrností přestala vyvíjet slabý tlak a odsunula se od natržené cévy. Pocítila a téměř uviděla jemnou tenzi tekutin u oční bulvy, její vnitřní uspořádání a slzné kanálky... Magdě se kdesi vzadu v hlavě ozvalo: To je *psychokineze* neboli schopnost mysli ovlivňovat jemné buněčné změny. Připadalo jí, jako kdyby byla

celá ponořená do tohoto světla, do lehkého tlaku. Z dálky pohlédla na Jaellu. *Jako kdybych byla někde nahoře u stropu a shlížela dolů...* Závratné změny perspektivy.

Magda si někde hluboko v mysli řekla: To bych dokázala i já. Zjistila, že upřela pozornost na svoji špatně se hojící ránu na paži, ucítila v ní vnitřní tlaky a nějakým způsobem je dostala do vědomí, pocítila mírné bodnutí bolesti, kdesi mimo ni, které se rozplynulo beze stopy...

Zavrtěla, aby se probrala. Stála pevně na vlastních nohách „a Alida právě zakrývala svůj kámen. Magda párkrát zamrkala, jako by ze sebe setřásala závat, a pohlédla šokovaně na Jaellu, která už na tváři neměla ošklivé zanícené a hnisající zranění, nýbrž úzký načervenalý šrám, který se ještě nezacelil a z něhož prýštila krev. Také rána z očního víčka zmizela a oko už vůbec nebylo napuchlé.

Alida si znaveně vydechla. Magda mechanicky vytáhla rukáv svojí košile a zmateně si prohlížela škrábanec, který utržila od bandity nožem s otráveným ostřím. Nic tam neměla, jenom pevnou bílou jizvu, která vypadala, že už je dávno zahojená. *Zdálo se mi to všechno snad?*

Alida si zastrčila zabalený kámen do západnice. Tázavě se na Magdu obrátila, ale nepromluvila na ni. „Jaello?“

Rohana se zlehka dotkla Jaellina čela. „Myslím, že spí.“

„Dobře. Než se vyspí, bude mít rány zahojené,“ pronesla Alida a kývla na Petra. „Nechte ji teď chvíli na pokoji.“

Pokusil se vytáhnout svoji ruku, ale ona ji pevně svírala ve svých prstech. Pohodlně se tedy usadil na podlaze a řekl: „Zůstanu tady.“

Magda po špičkách přistoupila k Jaelle, zahalila ji do noční košile a přikryla pokrývkou. Potom následovala Rohanu a Alidu ven z místnosti. Alida klopýtla a téměř narazila do zavřených dveří. Rohana ji na poslední chvíli zachytila a podepřela. „Běž si teď odpočinout, Alido. A moc ti za Jaellu děkuju.“

Magdě to v hlavě jenom vířilo. To nebyl sen! To hrozné hnisavé zranění, obrovská krvácející rána... A teď, když Jaellu přikrývala, ani nepotřebovala obvazy, protože rána byla čistá a téměř zahojená. A pak tady bylo zranění na její paži, které vypadalo jako rok stará jizva. A tohle všechno bylo provedeno modrým kamenem pomocí silné mysli. *Nadpřirozené schopnosti. Nikdy jsem v ně opravdu nevěřila. Jenže teď jsem to viděla na vlastní oči...*

Rohana viděla, jak se Magda chvěje, natáhla tedy ruce a podepřela ji jako předtím Alidu. „Odpočiň si, děvče, tohle je nesmírně namáhavá práce. Proč jsi nám neřekla, že máš také *laran*?“

Překvapená a šokovaná Magda ze sebe dokázala jenom vykoktat: „Vždyť já ani nevím, co to slovo přesně znamená!“

13. KAPITOLA

V předvečer zimních svátků se z Hellersu snesla celodenní sněhová vánice, která kraj přikryla hustou sněhovou pokrývkou, a kvílící vítr navíc znesnadňoval přípravy slavnosti. Hosté již sice přijeli, ale lady Rohana jim zklamaneč oznámila, že oslavy se budou muset bohužel o několik dnů odložit. Obvykle se totiž každý, kdo bydlel od Ardaisu do vzdálenosti jednoho dne jízdy, mohl kdykoli během slavnostního dne zúčastnit oslav.

Magda vyjádřila zdvořilou lítost, že svátky budou nevydařené, ale ve skrytu duše byla docela ráda, že se nemusí setkat s tolika lidmi. Sama za sebe se nebála, protože dom Gabriel by žádným hostům své paní nikdy nedělal potíže a silná tradice pohostinnosti v Hellersu již předem vylučovala, že by se mohly vyskytnout nějaké osobní nepřijemnosti. Mohlo by to však znamenat, že by ostatní Terrané po těchto svátcích začali být sledováni mnohem ostražitěji.

Lady Rohana měla dárky pro obě dvě: dlouhé jezdecké pláštěnky lemované kožešinami. Také jim obezřetně s odvoláním na to, že s sebou mají pouze obnošený a otrhaný cestovní oděv, nabídla oblečení, které by se pro sváteční chvíle hodilo mnohem lépe. Magda je přijala s úlevou, Jaella s poněkud zatrpklým úsměvem. Když Rohana odešla, pronesla: „Moji příbuzní jsou zbabělci! Margali, ty jsi povoláním překladatelka. Co myslíš, jak jsem si tu jejich písničku vysvětlila? Slovům sice moc dobře nerozumím, ale hudba je jasná a melodie zní přibližně takto: Nechci mít u stolu dvě amazonky v kalhotách!“

Magda se se vši zdvořilostí distancovala od narážek na svoji hostitelku, ale cítila, že Jaella má zřejmě pravdu. Byla už zdravá a svěží, pobíhala sem tam, přestože ještě do včerejška prodlévala ve svém pokoji. Zotavovala se však ze svých zranění tak rychle, že Magda stále odmítala věřit vlastním očím. Důkazy byly ovšem zcela zřejmé: zhojená rána na Jaellině klíční kosti a rudá jizva sice trochu nápadná, ale již nikoli odpuzující - přes její tvář.

V porovnání s tím je terranská medicína naprosto primitivní! napaadlo Magdu.

Byly to tedy jakési nadpřirozené schopnosti, které se projevovaly skrze ten modrý kámen? Nebo to bylo jenom soustředění mysli? Mag-

da věděla, že dokud tomu všemu nepřijde na kloub, nikdy již nebude mít klid. Klíčem k záhadě se zdálo být prapodivné slůvko *laran*, které se podle nářečí překládalo jako umění, dovednost, schopnost nebo talent. Odhadla, že *leronis* znamená člověka, který umí zacházet s *laranem*, a že slova jako ‚vědma‘ nebo ‚čarodějka‘ jsou jenom pomocná. Jaella její domněnky potvrdila a dodala, že *laran* je výrazem pro vrozené nadpřirozené schopnosti, a že přestože ona jej částečně má, odmítla ho trénovat. Když Magda zopakovala Rohaninu poznámku, že zřejmě i ona bude nějakým *laranem* disponovat, Jaella zmlkla a Magda už z ní nedokázala dostat ani slovo.

Odpoledne za nimi přišla jedna z Rohaniných pomocnic a donesla jim slíbené šaty. Magdiny byly rezavé, s úzkým lemováním z norčí kožešiny a plisovanými rukávy ze zlatého hedvábí. Byly to jedny z nejkrásnějších šatů, jaké kdy viděla, a perfektně jí padly. Když si je oblékala a přičesávala si svoje krátké vlasy, pocítila trochu lítosti, protože si vzpomněla na nádhernou stříbrnou sponu s motýlem, kterou již nikdy nebude nosit.

„Jsou u terranských žen nakrátko zastřižené vlasy považovány za nepěkné?“ zeptala se Jaella.

„To ne. Většina žen zaměstnaných ve službách impéria má sice zpravidla vlasy jen o něco málo delší než muži, ale já jsem na Darkoveru prožila většinu svého života a nechala jsem si svoje vlasy narůst, abych se mezi Darkoverankami ztratila, takže jsem na ně zvyklá,“ odpověděla Magda. „Myslela jsem, že Svobodné amazonky nesmějí nosit dámské šaty. Je to snad jenom z pouhopouhé zdvořilosti vůči domnu Gabrielovi, Jaello?“

Jaella se vesele zasmála a oblékla si světle zelené šaty, které jí poslala Rohana. Říkala, že byly ušity pro její sestřenicí, Rohaninu sedmáctiletou dceru, která se jmenovala Elorie, ale všichni jí obvykle říkali Lori. Když si je v pase trochu zabrala, padly jí jako ulité. Poté, co si dozadu sčesala svoje měděné vlasy a sepnula je párem zlatých sponek, které měla s sebou v zavazadle, odpověděla: „Ale to vůbec ne! Myslela sis snad, ty hlupáčku, že nosíme kalhoty povinně jako muži? Nosíme je, když musíme jezdit na koni nebo když pracujeme jako muži, ale když jsme v domě nebo pracujeme někde venku, oblékáme se podle potřeby a do toho, co je pro danou situaci pohodlné. Nepožaduje se od nás, abychom se oblékaly do nějakého předepsaného oblečení,

jenom prostě odmítáme přijmout společenské hledisko, které ženám z důvodů zachování skromosti nebo i z vžitého zvyku zakazuje nosit pohodlné oblečení. Jediná věc, kterou nosit nesmíme, je - podle naší Charty - meč.“ A opět se rozesmála. „Kindra mě někdy žertem škádli-la, že za různé cetky utratím spoustu peněz, které si vydělám. Řekla bych, že mám stejný počet krásných šatů, jako má Rohana, možná i víc, protože nikomu nemusím vyúčtovávat, za co jsem svoje peníze utratila!“

Magdě se ulevilo. Nelibovala si sice nijak zvlášť v pěkném obleče-ní, ale myšlenka, že by zbytek života měla strávit v hrubých a ne-vzhledných pracovních úborech, jí byla nepřijemná.

„Když se chystaly sejít dolů, potěšila ji Jaella slovy: „Netušila jsem, že jsi tak krásná! Když jsem tě viděla prvně, vypadala jsi jako zmrzlý králík a potom už jsem nebyla díky svému stavu schopná si toho povšimnout!“

I Magda si byla vědoma Jaelliny oslnivé krásy, a to i když byla oblečená do nevzhledných šatů Svobodných amazonek. V zelených ša-tech však její krása doslova vyrazela dech. V jejím názoru ji utvrdil i Petr, který se k nim přidal v hale před jejich místnostmi. Když pohlédl na Jaellu, objevil se mu v tváři výraz milého překvapení. Ona se na něj lehce usmála a sklopila oči. Magda věděla, že je v rozpacích z oka-mžiků, kdy byla slabá a nemocná a hledala u něj oporu. Již mu nepo-dala ruku, což tak často dělávala během své choroby, nýbrž mu pouze pokynula přátelským gestem. *Zvláštní, chová se teď k němu jako malé dítě. Jako by si uvědomovala, že on je muž a ona žena*, napadalo Mag-du.

Petr tiše pronesl: „Jsem moc rád, že ses uzdravila, Jaello.“ A jako by přejal něco z jejího chování, otočil se k Magdě a nabídl jí své rámě. Přijala je nejen ze starého zvyku, ale hlavně proto, že vycítila jeho rozpaky a napětí a chtěla mu pomoci zakrýt jeho nerozhodnost.

„Všimla sis, jak moc se ten jejich svátek podobá našemu? Haly jsou vyzdobené zelení, hoří oheň, vyměňují se dárky... A dokonce tu i voní cukroví!“

Věděla, že řekl pouze to, co ho právě napadlo, aby skryl svoje roz-paky, přesto to v ní však vzbudilo staré city, směs něhy a podráždění, která jí byla tak důvěrně známá, že pocítila i onen vnitřní záchvěv, který ji vždycky doprovázel.

„Jsi překrásná, Magdo. Ale chybí mi tvoje dlouhé vlasy...“ Vztáhl ruku, aby se dotkl jejích kratičkových vlasů v týle; bylo to gesto povolené pouze milencům. Magda upadla do rozpaků a tiše pronesla: „Nedělej to, Piedro.“ Oslovila ho schválně jeho darkoverským jménem, aby mu připomněla, kde jsou. Přesto si okamžitě uvědomila, že tím vyvolala právě opačný efekt, neboť v nich tak vzbudila staré důvěrnosti.

„Margali,“ řekl jí také jejím darkoverským jménem, které vyslovil co nejněžněji. Pak si povšiml, že je pozoruje Jaella, a ruku nechal okamžitě klesnout, jako kdyby ho pálila. Nakonec do velké síně vešli sice vedle sebe, ale nikoli spolu.

Ve svátečně vyzdobeném velkém krbu hořel oheň. Před ním stál dom Gabriel, pán ardaický, vysoký, přísně vypadající muž se šedivějšími sivorudými vlasy, oblečený do zelené a purpurové barvy. Když se před ním Jaella zdvořile uklonila, rychle ji přátelsky objal a políbil na tvář.

„Jsem moc rád, že už je ti dobře a že se k nám můžeš při oslavách přidat, Jaello,“ řekl jí. „Přeji ti příjemný rok a mnoho štěstí.“

„Děkuji ti za pohostinnost, za sebe i za své přátele, strýčku,“ pravila Jaella a postoupila dále, kde ji vřele objala Rohana a kde si vyměnila dárky se svým bratrancem a sestřenicí. Před lorda Gabriela nyní předstoupili Magda s Petrem. Políbil jí ruku a Magdě se v hlavě okamžitě vybavila Jaellina slova: „On se ke všemu, co má lady Rohana v oblibě, chová velice slušně, ať už se jedná o psíčky nebo Svobodné amazonky, a předpokládám, že se to týká i Terranů...“ Na okamžik se jí zdálo, že na něj byla Jaella příliš tvrdá. Z dotyku jeho ruky poznala, že to je jemný a citlivý muž, mající sice nějaké předsudky pramenící z jeho postavení a nedostatku fantazie, ale jinak že je velice příjemný. Rohana ho přece vřele milovala a poslouchala, takže měl dozajista více ctností, než které Magda na první pohled viděla.

„Vítejte u nás, *mestra*, jako naše dobrá známá. Přeji vám hezké svátky a šťastný nový rok.“

Magda se rozpomněla na novoroční přání, které v dětství slýchala v Caer Donnu, a opáčila: „Můj nový rok bude prozářený vzpomínkami na vaši pohostinnost. Necht' váš krb nikdy nevyhasne, lorde Gabrieli.“ Při těchto slovech spatřila v jeho očích zmatený úžas. Když se pohnula, aby si vyměnila přání s lady Rohanou, napadlo ji: *On musí vědět, že jsme Terrané. Je snad překvapen tím, že zvládáme běžné místní zdvo-*

řilosti? Přemýšlela, zdali si lord Gabriel skutečně myslí, že by rasa, která dokázala vytvořit galaktické impérium, byla tvořena nevycho-
vanci, kteří nevědí, co je slušnost...

Lady Alida, která seděla u jednoho z dlouhých stolů, zvedla oči, pohlédla přímo na Magdu a kývla na ni. Magda si nedokázala vymys-
let žádný způsob, jak její pozvání zdvořile odmítnout. Comynská lady
byla oblečena do slavnostních šatů bleděmodré barvy a rudé vlasy
měla stočené vzadu na krku. Kývla na Magdu, aby se posadila vedle
ní, a Magda zase pocítila v zádech ono zvláštní mrazení. Alida byla
z rodu Comynů, *leroniska*, a disponovala schopností mimosmyslového
vnímání. I ten malý kousek *laranu*, který měla Jaella, Magdu prozra-
dil. Jak to zvládne, aby se neprozradila před ní?

Na okamžik se pozornost všech upřela na lahůdky na stole. Byl tam
čirý vývar se zlatými plátky jakési lahodné houby, teplé zákusky se
saturejkou, cukroví všech možných ozdobných tvarů. Když však byly
tyto lahůdky odnášeny a služebnictvo ve slavnostních šatech začalo
servírovat hlavní chod, Alida se obrátila na Magdu a řekla jí: „Když
byla vaše přísežná sestra nemocná a potřebovala vaši péči, nemohla
jsem vás od ní odvolat, mestra. Ale nyní jí už nic není,“ pohlédla na
Jaellu, která seděla mezi Petrem a svým bratrancem, smála se a oči-
vidně si je dobírala kvůli jejich nesmírné podobnosti. „Chtěla jsem
s vámi hovořit. Nikdy netestovali váš *laran*, vidíte, Margali?“

„Ne. Nikdy.“

„Ale vy jste si dozajista byla vědoma, že nějaké obzvláštní schop-
nosti od narození máte, ne?“

„Ne,“ odpověděla znovu Magda a lady se na vysokém bledém čele
objevily vrásky.

„Ale jistě... Jak víte, obvykle se začíná projevovat v období dospí-
vání. Vy jste nic takového nepocíťovala? Nebo jste se tak brzy zaslíbila
životu Svobodné amazonky, že vás o testován ani nenapadlo poža-
dat?“

To by byla docela dobrá výmluva, ale lež byla nejsnáze odhalitelná.
Bylo na ní zcela zřejmé, že byla za Svobodnou amazonku přijata te-
prve docela nedávno. Uchýlila se proto k pravdě. „Až do nedávna
jsem neměla ani nejmenší tušení, lady, že bych měla alespoň kousíček
laranu. Samotnou mě to nesmírně překvapilo.“

„Až zimní svátky skončí, budeme vás muset pečlivě otestovat,“ konstatovala Alida, jako by se již na všem domluvily. Jak jenom se z tohotohle dokáží vyvléknout, přemýšlela Magda. Nesmírně se jí ulevilo, když se rozpomněla na něco docela jiného. Nikdy by ji nenapadlo, že by to někdy postavila do popředí nad všechny své ostatní zájmy. „Po zimních svátcích budu mít spoustu povinností ve společenstvu, lady.“

Lady Alida tuto výmluvu odsunula stranou. „To se nějak zařídí. Necvičený telepat je nebezpečný nejenom sám sobě, ale i svému okolí a to by mělo na sestry ze společenstva zapůsobit.“

Víc o tom neřekla ani slovo a dále zdvořile věnovala svoji pozornost muzikantům, kteří je přišli bavit a později jim hrát i k tanci.

Přesto toho bylo řečeno dost na to, aby to Magdě vzalo chuť III k jídlu. Co bude dělat teď?

Když hostina skončila, starší hosté se sešli kolem krbu, aby si povídali a zavzpomínali (Magda věděla, že to jsou setkání, kdy se scházejí přátelé a známí, kteří měli přes rok spoustu práce, takže se mohou navštěvovat jediné, když se venku pracovat nedá), zatímco mladí sešli dolů do níže položené části haly tančit. Magda se tancovat naučila již jako dítě, protože dívka v Caer Donnu nemohla završit svůj osmý rok, aniž by uměla tančit, a znala většinu tanců, které hráli.

Přestože se ráda přidala k dívčím skupinovým tancům společně s Jaellou a Lori a tuctem dalších dívek, nevěděla, jak se má jako Svoobodná amazonka správně chovat, když došlo na párové tance s muži. Po chvíli však spatřila, jak se Jaella baví, tančí a flirtuje s muži, kteří pro ni přišli, a váhavost z ní spadla. Přijímala vyzvání k tanci a prožívala dvojí radost: první coby terranská agentka, která si v duchu o tom všem dělá poznámky (jenže bude je vlastně moci ještě někdy využít?), a druhou - ke svému velikému překvapení - jako caerdonnská dívka, která se prvně dostala do společnosti a tančí s mladými muži. Bylo to doslova poprvé, co se ve společnosti cítila jako ryba ve vodě.

Magda si až do tohoto okamžiku nikdy plně neuvědomila, jak ji skutečnost, že vyrůstala ve dvou světech, okradla o příležitost vyskytovat se mezi svými vrstevníky. Dětství strávené v Caer Donnu ji citově i společensky připravilo na život v témže světě, zatímco krátce před pubertou byla z tohoto prostředí vytržena a zavřena do terranské zóny s dětmi, které znaly jenom terranské zvyky. A ve věku šestnácti let

byla vyslána na výcvik. V impériu se s děvčaty i chlapci svého věku cítila nesvá a nevěděla, jak se má chovat. Později, když se v rámci své práce směla setkávat s Darkoverany, bylo zakázáno navazovat s nimi důvěrnější vztahy. A navíc se darkoverská žena směla stýkat s muži jen doma a pod přísným dohledem své rodiny.

Nyní se však jako Rohanin host směla bavit s každým. *Kdyby se mi taková možnost naskytla, když mi bylo dvacet, nikdy bych si Petra nevzala.* Tato myšlenka ji začala poměrně dost znepokojovala, a byla proto ráda, že ji přišel požádat o tanec jeden z mladíků ze společnosti domna Gabriela. Po chvíli se jí zeptal: „Vy se jmenujete Margali?“

„Ano, říkají mi tak.“

„Myslel jsem si to! Jmenovala jste se jinak, ale nikdo z nás vaše jméno nedokázal vyslovit, a tak jsme vám začali říkat takto. Vy jste dcera *toroka* Lornea, vidíte?“ Titul, který užil, znamená učence nebo profesora a takto jejího otce oslovovaly děti z dob jejího dětství. „Znám vás z dětství. Učila jste se tančit s mými sestrami Tarou a Renatou. Já jsem Darrill, syn Darnaka.“

Nyní si na Darrilla a jeho sestry vzpomínala. Jednou, když byla ještě docela malá, strávila zimní svátky s Renatou. Hrávala si s nimi, navštěvovala je u nich doma a také je brala k nim domů do ústředí. Darrill byl tenkrát již o něco starší než ony.

„Myslel jsem, že všichni Terrané odešli do Thendary a že se do Hellersu už nikdy nevrátí,“ řekl jí. „Co tady děláte?“

„Jsem tu hostem lady Rohany, nebo lépe řečeno hostem její příbuzné Jaelly. „

„A vědí, kdo doopravdy jste?“ vyptával se Darrill. „Jsem jeden z přísedících mužů domna Gabriela, a jestliže se tady vydáváte za někoho jiného, než kým opravdu jste, měl by to vědět!“

Magda se pokoušela zakrýt vnitřní mrazení a odpověděla: „Moje skutečné jméno a poslání zná lady Rohana. Můžete se jí zeptat, chcete-li. A předpokládám, že když to ví ona, ví to i dom Gabriel.“

Darrill se trochu zamračil: „To doufám. Ale pakliže o tom ví lady, nezáleží již tolik na tom, ví-li to dom Gabriel, protože po celém kraji až po Kadarin je známo, že tomuto hradu vládne lady Rohana s jeho pomocí.“

Zeptala se na jeho sestry. Pověděl jí, jak se jmenují jejich manželé

a jak se jim daří. Napadlo ji, zdali je bezpečné vybavovat se s někým, kdo o ní ví, kým je. Ale možná by bylo ještě horší, kdyby se mu snažila vyhýbat. Mohlo by to vzbudit podezření.

Když se jeho strach, že by tady byla špiónkou, rozplynul, považoval její přítomnost za naprostou samozřejmost.

Mělo by to být úplně normální! Darkoverané a Terrané by se měli smět volně stýkat, pak by neměli příležitost vystavět bariéry nevědomosti a nedůvěry! Lorill Hastur se mýlí; velice se mýlí!

Když od ní odešel - a jak se jí zdálo, poměrně neochotně -, zjistila, že stojí hned vedle Jaelly, která právě chytala dech po vyčerpávajícím veselém tanci.

„Myslím, že Camilla měla pravdu,“ řekla se smíchem. „Přece jenom existují muži, kteří považují jizvy na ženské tváři za neodolatelné! Nikdy jsem neměla ve společnosti takový úspěch.“

„A já si zase myslela, že se amazonky nesmějí na muže ani podívat, poté, co mě Camilla tak přísně napomenula, abych se nedívala směrem, kterým seděli bandité!“ smála se již Magda při této vzpomínce.

„To platí jenom tehdy, když se musí udělat nějaká práce nebo pokud se jedná o muže, kteří by takový pohled mohli považovat za... za výzvu,“ pravila Jaella. „Kdysi jsem pracovala s muži, kteří mě brali tak, jako bych byla jednou z nich. Naučily jsme se nezpůsobovat si zbytečné potíže - i ty se to ve společenstvu naučíš -, takže amazonka může cestovat samotná ve skupině tuctu mužů a je považována za jednoho z nich. Na druhou stranu také vím, jak se mám chovat, když chci, aby mě považovali za ženu - třeba na oslavách zimních svátků. Nebo při letnicích, kdy se v Thendaře v zahradách tančí celou noc až do rána. Jistě znáš staré přísloví: Co se stane za čtyř měsíců na obloze, se může ztratit, když zapadnou... I když co se mě týče, nikdy jsem neměla chuť vyčkávat čtyřicet dnů, abych zjistila, že se mi na jaře narodí dítě...“ zmlkla a pak pronesla. „Promiň, mluvím s tebou jako s Rohanou. Úplně jsem zapomněla, že mluvím s tebou, drahá sestro. Nechtěla jsem tě šokovat.“ Magda jejími slovy pochopitelně šokována nebyla. Ale uvědomila si, že Jaellu v takové náladě vlastně vůbec nezná. Ona sama byla vychována tak, že o různých sexuálních tabu v chování horských žen věděla. Občas jí způsobovala menší potíže při jejím výcviku v impériu a více méně ji vrhla do Petrovy společnosti. On je totiž respektoval a do jisté míry se podle nich i choval.

„V každém případě,“ pokračovala Jaella, „však nikomu téměř vůbec nezáleží na tom, co se během svátků odehraje. Dokonce i dom Gabriel přimhouří oko nad tím, co se děje na balkonech a v tmavých koutech nebo, když dohasínají ohně... Starší lidé si obvykle jdou dřív lehnout a nechají mladé, ať se baví, jak chtějí.“ Naklonila se k Magdě blíž a spiklenecky jí zašeptala: „Existuje jedno rčení, že jazyk zvládneš teprve tehdy, když se v něm naučíš milovat! Všimla jsem si, jak se na tebe Darrill dívá... Myslím, že by tě to určitě moc rád naučil!“

Magda cítila, jak jí rudnou tváře, a Jaella ji něžně poklepala po rameni. „Neměla bych tě tak dráždit, sestro. Ale jednou se určitě naučíš, jak reagovat na naše žertůky! Podívej, přichází Piedro, konečně si spolu budete moci zatancovat.“

Místo tance však vzal Magdu lehce za loket a řekl jí: „Potřebuju s tebou chvíli mluvit.“ Odvedl ji ke stolku s občerstvením a nabral si z velké křišťálové mísy trochu vína. Pak se tiše zeptal: „Co ti povídal Darrill?“

„Jenom, že mě poznal,“ odpověděla Magda. „A taky se ptal, jestli dom Gabriel ví, kdo jsem.“

„Mě se ptal na totéž,“ řekl Petr. „Odpověděl jsem mu, že vzhledem k tomu, že to ví lady Rohana, jsem si docela jist, že to ví i dom Gabriel.“ Zaváhal a chtěl ji naplnit skleničku.

„Ne, už jsem měla dost,“ odmítla. „Začíná se mi z toho trochu točit hlava.“ Místo vína si vzala kousek koláče.

Petr pravil téměř žárlivě: „Viděl jsem tě tancovat s Darrillem. Bavi-la ses s ním docela dobře!“

„To ano. Ty se dobře nebavíš? Nikdy předtím jsem takové věci nepodnikala. Zjistila jsem, že mi to chybí!“

„Nikdy by mě nenapadlo, že by tě něco takového mohlo bavit,“ namítl Petr. „Během posledních tří let jsem v Thendaře chodil na svátky při letnicích. Kdybych to byl tušil, mohl jsem tě brát s sebou. Ale...“ zaváhal, „při veřejných oslavách - ne při soukromých, které se odehrávají u někoho doma -, kde se všichni spolu setkávají a baví, se to někdy zvrtné v poměrně divokou zábavu. Tancuje se do svítání, páry se skrývají po zahradách a tak. Nenapadlo mě, že by tě to mohlo zajímat.“

Magda náhle pocítila prudký vztek. Myslí si, že pro něj je zcela

v pořádku, i když... I když se večírek jaksi... *zvrtně*. Přesto za ni - a bez ní! - rozhodl, že pro ni se takovýto druh zábavy rozhodně nehodí! Suše odvětila: „Domnívám se, že ses mě mohl alespoň zeptat.“

Zvedl ruku, aby ji opět pohladil v týle. Tímto dotykem v ní znovu probouzel vzpomínky, na které se snažila zapomenout. Zašeptal: „Žárlil jsem, miláčku.“

Pocítila náhlý, téměř iracionální vztek. Jak se opovažoval za mě rozhodovat? Myslel si snad, že on si při těch oslavách může naprosto volně vybrat nějakou holčičku, a jí totéž právo upírat, jako by byl její otec nebo poručník?

Stále se k ní těsně nakláněl, až cítila jeho teplý dech. Byl již trochu přio opilý, ale ne moc. Podobně jako ona byl vyškolen v tom, aby byl při požívání alkoholu či jiných drog měnících vědomí velice obezřetný, a bedlivě svoje limity sledoval. Napadlo ji, že je velice dobrý agent, nesmírně nadaný, a ucítila, jak ji vůči němu zaplavuje stará náklonnost, takže se od něj nedokázala odtáhnout, ani když ji objal a zatáhl do stínu drapérií. Sklonil k ní hlavu a něco jí šeptal.

Napřímila se v jeho náručí a ostře ho napomenula: „Mluv castou. Copak jsi zapomněl, kde jsme?“

Políbil ji. „Je báječné být zase naživu!“ pronesl dychtivě. „Jsou zimní svátky - a já si myslel, že touto dobou budu umírat. Věděl jsem, že není naděje na záchranu. Ach, Magdo, Magdo, Magdo!“ šeptal jí. Znovu ji políbil, tentokrát prudčeji, až ji to zabořelo. „Já žiju, ty jsi tady, jsme zase spolu!“

Zprvu se nebránila, protože se domnívala, že to je pouze projev jeho vděčnosti, radost nad tím, že žije. Ale potom se jeho objetí počalo měnit, stávalo se čím dál tím důvěrnějším.

„Máš vůbec představu o tom, jak strašně tě chci, jak tě potřebuju, jak jsi mi děsně scházela?“

Zlehka se pokusila vytvořit mezi nimi prostor, ale on ji k sobě tiskl stále pevněji. „I ty to cítíš, já to vím! Chceš mě stejně jako já tebe. Jinak bys přece kvůli mně nepodnikala tak dalekou cestu, abys mě zachránila před smrtí!“

Cítila, jak proti své vůli na jeho dotyky reaguje, i když chladně uvažující mozek jí někde v pozadí našeptával: *Ted', když ses od něj konečně osvobodila, bys to zase všechno chtěla znovu protrpět?* Vzru-

šení ze svátků, pár skleniček, povšechná atmosféra, v níž je všechno přípustné, přísná pravidla se pro jednu nemusejí dodržovat, skutečnost, že byl tak dlouhou dobu sám a toužil po ženě - všechno to se mu slilo v jednu jedinou touhu. Nebyla natolik pošetilá, aby si myslela, že v tom je něco víc. Jemně, ale nekompromisně se mu vymanila z objetí.

„Promiň mi, Petře.“

„Magdo... Magdo! Já tě tolik potřebuju. Copak necítíš, jak k sobě patříme?“

„Je mi to opravdu strašně líto,“ povzdychla si. „Až donedávna jsem si to myslela také. Jenže nyní už vůči tobě nepociťuji žádnou vinu. Teď je mi prostě jenom líto, že ti nemohu dát to, co ty bys tolik chtěl.“

„Je v tom někdo jiný? Darrill...“

„Ne, to ne. Nic takového. Nebud' hloupý, Petře. Neviděla jsem ho od svých devíti let.“

Nikdy mezi nimi nebyl nikdo jiný. A až do nynějška by. Byla ochotná přísahat, že ani nikdy nebude.

„Magdo, ty víš, že mezi námi nikdy nemůže stát nikdo jiný, ani z tvé, ani z mé strany.“

Musela připustit, že to byla zčásti pravda. Prožili spolu dětství na Darkoveru, oba poznali odloučení od svých vrstevníků, což jim oběma zabraňovalo v tom, aby si někde jinde našli uspokojivého partnera, protože je spojovalo vědomí, že se oni dva k sobě hodí jako jediní ze všech. Nyní to odmítala a odmítala to tím více, čím více to on bral jako samozřejmost.

„Ne, Petře. Nemohu ti říct nic jiného než ne.“

„Já tě chci,“ vyhrkl, jako by mu to způsobovalo takřka nesnesitelnou bolest. „Chci se s tebou zase oženit. A chci tě teď. Magdo, Magdo, pojď se mnou! Vždyť máme skoro společné pokoje, jako kdyby to byl úmysl...“

Tiše mu odpověděla: „Vždyť víš, že já se vdávat nemůžu.“

„Ale no tak! Neber ty hrátky amazonek tak vážně!“

„To není hra.“ Klid, s jakým ta slova pronesla, jim dodala na věrohodnosti a důrazu.

Zhořkl mu hlas. „Copak jsi svoje ženské potřeby ostříhala spolu s vlasy?“

„Ne,“ odpověděla. „Myslím, že ne. Ale nejsem toho názoru, že by se moje ženské potřeby měly projevit tím, že s tebou šla okamžitě do postele jenom z toho důvodu, že si připadáš osamělý a potřebuješ ženu.“

Něžně se jí dotkl a ona se začala nenávidět, protože ji to vzrušilo. Triumfálně pronesl: „Vidiš, že ty mě taky chceš! A sama to moc dobře víš.“

„Jestli tě chci,“ pravila rozezleně, „pak je to čistě moje soukromá věc, a nikoli tvoje, pokud neuznám za vhodné tě o tom zpravit. Bože, Petře, proč to prosím tě nechceš pochopit? Copak mě chceš jenom kvůli tomu, abych na tebe byla hodná?“

Chytil ji a řekl: „Toužím po tobě,“ ale ona se mu vysmekla. „Jenže já ne, a tím končím! Petře, nech mě být. Jaella se na nás dívá.“

Odtáhla se od něj, ale učinila to s tak rozhodným gestem, že mu náhle připadlo, jako by se od něj vzdálila na jeden z měsíců Darkoveru. Když spatřila, jak se mu po tvářích rozlil nach zraněné pýchy, bylo jí ho skoro líto. Jenže kdyby udělala něco méně rasantního, neuvěřil by jí, že to myslí vážně. Polkl a odvrátil se. Sledovala ho, jak jde směrem k Jaelle, spatřila, jak ta natáhla ruku a rázem ztratila stydlivost, kterou projevovala na začátku večera. Petr uchopil její něžné prstíky do svých, a přestože Magda nemohla slyšet, co si říkají, viděla, jak spolu někam odcházejí.

Pozorovala je, jak krouží tanečním parketem, a byla trochu smutná. Teď už se od Petra nadobro osvobodila. A náhle si díky svému novému způsobu vnímání uvědomila, co učinila.

Viděla to již, když odjížděli ze Sain Scarpu. Možná to byla jenom chemie, možná něco víc, ale bylo to intenzivní a nepochybné. Jaellina slabost a její zhroucení přivedly Petra k tomu, aby se k ní choval s ochrannou laskavostí a sebeuspokojující galantností.

Jenže celou tu dobu bylo za laskavostí a neosobní ochranou ještě něco jiného. Když se Jaella v deliriu tiskla k Petrovi, spatřila to Magda znovu. A nyní si s jistým pocitem ponížení uvědomovala, proč za ní Petr přišel. Nebylo to z důvodu, že by mu připadala neodolatelná.

Petr byl především terranský agent a jejich pravidla dobře znal. Jedno z nich, jedno z hlavních“znělo: nikdy, skutečně a doslova *nikdy*, se nezaplétejte s místní ženou na planetě, na niž jste přiděleni. Příleži-

točné styky byly povoleny (i když se na každé vesmírné stanici impéria tyto hranice od sebe poněkud lišily), nicméně všechny vážnější vztahy byly přísně zakázány.

A ať už mezi Petrem a Jaellou bylo cokoli, bylo to skutečné a vážné. Petr se zoufale snažil, aby se ochránil před pletkami, které by jeho postavení ve světě, v němž žil, mohly ohrozit. S Magdou by to bylo v pořádku, Magda byla jedna z nich. Ale tak...

On je jako já. Jeho sexualita je Svým způsobem darkoverská, podobně jako je ta moje.

Kdyby s ním Magda dnes večer šla, odolal by své mocné a nebezpečné touze po Jaelle. Jenže Magda ho odmítla, čímž zranila jeho mužskou pýchu. A Petr se vrhl rovnou k Jaelle, aby mu poskytla útěchu.

Nyní si Magda o ně o oba začala dělat starosti. Petr je kvůli Jaelle schopen obětovat svoji kariéru. A Jaella? Co ta tím riskuje? Není to žádná holka z barů na vesmírné stanici, nýbrž comynská žena, a pokud Magda může soudit, je také nesmírně zamilovaná.

Magda se tyto myšlenky a starosti pokusila vymazat z hlavy. Nic jí do toho koneckonců nebylo. Jaella už dávno není dítě, je jenom o rok či o dva mladší než ona a podle toho, jak ji stačila poznat, je poměrně dost vzdělaná na to, aby se o sebe dokázala postarat sama. A Petrovu kariéru ohrozit nemohla, protože se nesměla vdávat.

Když však pozorovala, jak na parketu víří muži při starodávném tanci s meči, napadlo ji, kam se mohli Petr s Jaellou podít...

Večer začal náhle nabírat spád. Kolem půlnoci se dom Gabriel, Rohana a lady Alida spolu s ostatními staršími členy společnosti rozloučili a velkoryse poskytli mladým prostor, aby se mohli vydovářet podle libosti.

Darrill znovu vyhledal Magdu a nabídl jí, že jí v jedné z dlouhých chodeb ukáže nádherné starodávné nástěnné malby. Podle způsobu, jak se jí dotkl, okamžitě poznala, že má o staré malby asi tak stejný zájem jako ona sama. Taktně se vymluvila, a když odešel, přemýšlela, proč jeho nabídku nepřijala. Petr a Jaella se již před dlouhou dobou vytratilí a stále se ještě nevrátili. Přemýšlela, kterou z chodeb si asi právě teď mohou prohlížet. Podle toho, co říkala Jaella, nebylo nijak zakázáno vyměnit si o sváteční noci několik polibků, případně i víc.

Dříve či později se musím - když jsem se teď osvobodila od Petra stejně naučit, jak se chovat k ostatním mužům...

Pak si zlobně pomyslela: *Zatraceně, dřív než svůj život zase „spojím s životem nějakého muže, chci se o sobě dozvědět co nejvíc! Chci poznat, kdo vlastně jsem a co pro sebe vůbec znamenám, ne se vidět jenom očima svého muže!*

V tu chvíli k ní přistoupil neznámý muž a požádal ji o tanec. Vymluvila se na velikou únavu, odešla z tanečního sálu a odebrala se do komnaty, v níž bydlela spolu s Jaellou. Ta se ještě nevrátila a Magda si sundala své nádherné večerní šaty, připravila se do postele a lehla si. Myslela, že bude ještě dlouho jen tak ležet a přemýšlet, kde asi je Petr s Jaellou a co dělají, avšak místo toho okamžitě upadla do těžkého spánku.

Po několika hodinách uviděla, jak Jaella stojí bosá ve dveřích, je celá červená a krátké vlasy má rozcuchané. A oči jí září. Přešla místnost a posadila se na Magdinu postel.

„Myslela jsem, že se vrátíš později,“ řekla jí Jaella.

Magda ucítila dívčin těžký dech a poznala, že pila. Střízlivá tedy rozhodně nebyla.

„Nezlob se na mě, sestřičko,“ říkala Jaella. „Nechtěla jsem, aby se to stalo. Víím, jak ti je.“

„Abych se nezlobila?“ opakovala Magda, posadila se na posteli a objala Jaellu. „Ale drahousku...“ (použila slova *breda*), „...jakým právem bych se měla zlobit? Snad si nemyslíš...“ Náhle ji napadlo, co si Jaella zřejmě skutečně myslí. „Snad si nemyslíš, že žárlím?“

„Jaella se nervózně zasmála. „Tyhle věci se mnohem snadněji dělají o letnicích v zahradách. Většinu večera jsme strávili v tmavých chodbách.“ Zuby jí drkotaly, ale jestli chladem nebo nervozitou, nedokázala Magda odhadnout. „Měla jsem... měla jsem jít s ním, když mě o to požádal.“ Pohlédla na spojovací dveře s Petrovou místností. „Jenže.. Jenže já chtěla mít jistotu. Nemám ráda věci rozhodnuté ve spěchu. A taky...“ Dodala po chvíli a podívala se po Magdě. „A taky jsem ti nechtěla šlapat na lem spodničky.“

Magda si překvapeně uvědomila, že si do paměti zaznamenala onen podivný idiom. Objala chvějící se dívku a řekla jí: „Jaello, ať už mezi mnou a Petrem Haldanem bylo cokoli, je to už dávno, dávno pryč.“ A

pak se ještě zeptala: „Miluješ ho, *brede*?“

„Nevím,“ pravila Jaella. „Nejsem si jistá. Nikdy předtím jsem nic takového necítila.“

Magda se přistihla, že přemýšlí o tom, zda je Jaella ještě panna. Vzhledem k jejím prostořekým poznámkám a uštěpačným komentářům se domnívala, že nikoli. Jenže chovala by se zkušená žena právě takto? Jako kdyby jí Jaella tuto myšlenku zachytila přímo v mysli - a nyní byla Magda již ochotná uvěřit i tomu, že to skutečně jde -, sklopila Jaella oči a odpověděla jí tichým hlasem: „Jsem hloupá, vid’? Už se to málem stalo několikrát. Než jsem skládala slib, říkala mi Kindra, abych si našla milence a otestovala se i po této stránce. Všimla si totiž, že se v pánské společnosti ráda směju a flirtuju. Řekla mi, že se jednoho dne může zdát těžké dodržet slib, že se nikdy nevдам. Jenže shodou okolností kolem mě nikdy nebyl člověk, kterému bych mohla plně důvěřovat. „

A jako v obraně dodala: „Takže nikdy nedošlo na víc než na nějaké to veselí a pošetilosti. Ani jsem nikdy nedovolila, aby moje provokování nějakého muže zranilo na srdci nebo mu jinak ublížilo. Jenže teď...“ Vypadala nešťastně a podobně zněl i její hlas. „Jenže teď už se nesměju. Myslím, že mám asi strach, když... Když vím, že ho miluju a že ho chci... Když jsem byla malá holka, bylo to jiné, to mi přišla myšlenka na to, že bych se odevzdala nějakému muži, děsivá, jako bych otevírala dveře do vězení a otroctví... Já se vlastně vůbec neznám!“ Hlas se jí chvěl a neměla daleko k pláči. „Já vůbec nevím, co chci, Margali! Margali, sestřičko, co si mám jenom počít?“

Magda si připadala naprosto bezmocná. *Co jí mám říct?* Pochopila, že pro Jaellu, která vyrostla mezi ženami a navázala s nimi pevné a důvěrné svazky, bylo zcela přirozené a normální obracet se na jinou ženu o pomoc a radu. *Každá z členek společenstva Svobodných amazonek pro mě bude jako má vlastní matka, moje sestra či dcera... Jenže já vždycky žila podle jiných pravidel... Bože, pomoz mi, já vůbec nevím, co jí mám říct!* Kdyby za ní s takovým problémem přišla nějaká z žen - například Bethany - v zemské zóně, převrátila by to v žert nebo nějakou vtipnou poznámku. Jenže Jaelle tohle udělat nemohla.

A co by jí řekla Rohana? Nakonec jí obdobně roztřeseným hlasem, jako měla Jaella, odvětila: „Sestřičko, v tom ti poradit nemohu. Nevím ani, jestli by ti někdo poradit vůbec mohl. Musíš udělat to, co cítíš, že

je správné.“ Pak ke svému vlastnímu překvapení zjistila, že jí šeptá slova přísahy Svobodných amazonek: „Žádnému muži se nikdy neoddám, pokud to nebude z mé vlastní touhy, podle mého vlastního výběru a v čase, který si sama určím...”“

Nastal okamžik ticha a pak Jaella zašeptala, jakoby sama k sobě: „Podle mého vlastního výběru a v čase, který si sama určím...”“ Pak se usmála a pevně Magdu objala pažemi. A Magda v tu chvíli vytušila, že zasáhla do černého. Na chvíli ucítila, jak se jí Jaella dotkla rty tváře, beze slova jí stiskla ruku a pak se neslyšně po špičkách odebrala ke spojovacím dveřím, za nimiž v mžiku zmizela. A už se nevrátila.

14. KAPITOLA

Sníh každým dnem přibýval a přibýval, padal z šedivé oblohy, jako kdyby nevěděl, kdy má přestat. Deset dní po zimních svátcích se Jaella posadila na Magdinu postel a vzbudila ji.

„Vstávej, sestro, slunce svítí!“

Magda pohlédla k oknu. Obloha byla plná nízkých nabobtnalých mráčků, kterými nepravidelně prosvítalo slunce. Dole na dvorku muži s lopatami na dlouhých násadách odstraňovali sníh z cestiček a pro odjíždějící hosty přivádělo služebnictvo koně, kterým se v chladném vzduchu pařilo z nozder.

Magda se chvatně oblékla do cestovního oblečení a vůbec nelitovala, že si ho musí opětovně brát na sebe. Každý den navíc, který by tady museli strávit, znamenal další příležitost, která by mohla vést k jejich odhalení.

I Jaella se začala pomalu oblékat. Od zimních svátků trávila každou noc s Petrem a přitom se úzkostlivě snažila, aby tam ráno nebyla přistižena služebnictvem domna Gabriela. Když si ji Magda něžně dobírala kvůli pokrytectví, odpověděla: „Nezáleží mi ani sekal na tom, co si o mně dom Gabriel myslí. Není mým poručníkem a já se žádnému muži nemusím za své chování ospravedlňovat nebo ho nějak zdůvodňovat. A co si o mně myslí jeho služebnictvo, tak na tom mi záleží ještě méně. I když oni to určitě tuší, protože služebnictvo takové věci zjistí hned. Když mě tam ale žádný z nich neuvidí, nebude také nikdo mít potřebu o tom domna Gabriela zpravovat. Přestože on to ví také. Není žádný hlupák a jistě si povšiml, jak se po sobě díváme. Jenže kdyby mu to služebnictvo oficiálně ohlásilo, byl by nucen požádat Rohanu, aby mě vyplísnila za to, že jsem poskvřnila čest comynských žen. A pro klid duše by Rohana musela přijít za mnou a vyčinit mi, i když jsme se obě při mých šestnáctých narozeninách dohodly, že už nebude mojí poručnící a nebude za mé svědomí nijak zodpovědná. Nepokoušela by se mě nijak urazit, protože obě víme, že jsem už dospělá žena, která je za své skutky plně odpovědná, a já bych na ni nebyla nijak ošklivá, protože ji mám ráda. A až by se tohle všechno odehrálo, spala bych s Petrem stejně dál, kdykoli by se mi zlíbilo. Takže se mi zdá moudřejší tenhle řetězec raději vůbec nespouštět.“

Tyto důvody se Magdě zdály poněkud komplikované, ale musela připustit, že jim všem se vši pravděpodobností ušetří spoustu starostí. Bylo také vysoce pravděpodobné, že kdyby se o tom dom Gabriel oficiálně dozvěděl, cítil by se nucen povolat Petra k sobě a osobně ho napomenout. Podle zákona Svobodných amazonek byla Jaella samostatná a na jeho poručnictví zcela nezávislá, jenže Magda od ní několikrát slyšela, že někteří muži se stále ještě zdráhají Chartu amazonek vůbec přijmout.

Petr se k nim přidal na chodbě. Vzal Jaellu za ruku, kráčeli spolu a Magdu, která je sledovala, napadlo, že cesta zpátky do Thendary ve třech bude ve více ohledech značně nezvyklá. Nezáviděla Jaelle ani jediný okamžik jejího štěstí (a že spolu šťastní byli, o tom nemohl nikdo, kdo je jenom na malý okamžik spatřil, ani na chvíli zapochybovat), ale že to bude cesta zvláštní, bylo zcela zjevné.

Rodina Ardaisových spolu s hrstkou nejdůvěrnějších přátel obvykle jedla v malé místnosti stranou od Velké síně. Když tam přicházeli, zaslechli výbuch smíchu. Dom Kyril právě vyprávěl jakousi veselou příhodu, což se v tomto ročním období dělávalo často, neboť venku se nedalo pracovat.

„...A každý musel s sebou nosit pochodeň, aby roztálo to, co kdy řekl předtím, a mohl vstoupit do nového roku. No a tento muž vydělal spoustu peněz tím, že všechny ty hlášky zamrzlé ve sněhu posbíral, naložil na vozík a rozvezl je jejich mluvčím. Jenom nebyl dost opatrný a pořádně se neujistil, komu co patří. Když pak přišlo jarní tání, všechna slova zase roztála a způsobila nemalé potíže. Kočí ztratil svoje slova, kterými pobízел své muly, a teď k nim mluvil jako dáma ke svým ptáčkům v kleci. Mladá matka zase hubovala svoje děti slovníkem onoho kočího, takže děti proplakaly půl dne. A mladá žena, která čekala prvního syna, to oznamovala manželovi slovníkem amazonky, kterou muž...“ Zmlkl a celý zrudl, protože zaslechl, jak se Jaella zachichotala. „Moc se omlouvám, sestřenko.“

Jaella suše odvětila: „Příteli, skoro všechny vtipy o Svobodných amazonkách jsem už slyšela ještě dřív, než mi bylo patnáct. A zbytek jsem se doslechla v našem cechovním domě od sester. Pověděla bych ti je, jenže většina z nich by urazila tvé vybrané pánské cítění.“ Nato se začali smát ostatní. „Dopovídej ten vtip, příteli. Tenhle ještě neznám.“

Kyřil se pokusil navázat tam, kde přestal. „Ařistokratka zase bavila své hosty řečmi, pochycenými v nejhorší hospodě v městěčku, a strážce Věže zasvěcoval svého nejmladšího novice slovníkem, jakým Suchozemec častuje svého cukrouše...“

„Tak to by už snad stačilo,“ pravil dom Gabriel a pohlédl na lady Alidu. „Připadá mi to, jako bys bavil společnost někde v kasárnách, a ne u matčina stolu.“ Podíval se po nově příchozích, a když spatřil, že ženy jsou oblečeny do amazonských šatů, zvedl tázavě obočí.

„Strýčku,“ řekla Jaella, „rádi bychom se s tvým laskavým svolením vydali do Thendary již dnes. Je to v tomto ročním období dlouhá cesta a moje sestra má v cechovním domě důležité povinnosti. „

„To je zhola nemožné,“ namítl dam Gabriel. „Tohle je jenom dočasné tání, holčičko. Zítra touhle dobou bude sněhová pokrývka pevnější než dneska. Bouře bude trvat ještě přinejmenším jedno desetidenní. Dneska odjíždějí pouze hosté, kteří bydlí odsud jenom několik hodin cesty. Vždyť u nás můžete setrvat až do jarního tání.“

„Jste velice laskavý, lorde Ardaisi,“ poděkoval Petr. „My však nechceme vaší dobroty nijak zneužívat.“

„Nepojedete se vši pravděpodobností déle než den a sníh vám další cestu znemožní,“ odvětil dom Gabriel. „Připadá mi jako nesmírná hloupost chtít přechkat sněhovou bouři ve stanu nebo v poutnickém přístřešku, když můžete zůstat tady a mít veškeré pohodlí.“

Magda i Petr uznali, že má úplnou pravdu. Počasí v Hellersu bylo do slova a do písmene příslovečné. Od zimních svátků do jarního tání by se vydal na cestu delší než pár hodin od svého teplého domácího krbu jenom šílenec nebo zoufalec.

K odpolednímu se opět sešeřilo a následujícího rána byla okna zavátá nadýchanou peřinou bělostného sněhu a kolem věži hradu Ardaissů kvílel silný vítr, který zněl jako skřek bančia snášejícího se na svoji kořist. Dam Gabriel při snídani triumfálně pronesl: „Neřikal jsem vám to? Všichni byste tu měli zůstat alespoň do jarního tání!“

Po snídani si pak lady Alida vzala Magdu stranou a řekla jí: „Měli bychom pro vás dneska zařídít testování, *mestra*. Nemělo by se to déle odkládat.“

Magdu zachvátila taková hrůza, až měla pocit, že to *leronisce* musí být více než zřejmé. Jakmile se jí podařilo odejít, okamžitě vyhledala

lady Rohanu. Našla ji v její soukromé komnatě, jak sedí nad účetními knihami. Zpočátku by to Magdu značně překvapilo, nyní již však věděla, že všechno, co se děje na hradě a pozemcích Ardaissů, prochází šestiprstýma rukama lady Rohany.

„Odpusťte, že vás vyrušuji, lady. Ale mohla bych s vámi na okamžik hovořit?“

Rohana ji pozvala dál a propustila svoji společnici, bez které se - alespoň jak to vypadalo zvenku - nepohnula dál než na deset kroků.. „Zajisté. Tohle všechno může počkat až do jarního tání, bude-li potřeba. Tak copak tě trápí, dítě?“

Magda okamžitě pocítila nesmírnou vinu, neboť jí došlo, že si přišla comynské lady stěžovat na příslušnici její vlastní kasty.

Váhavě začala: „Lady Alida se rozhodla, že mě nechá otestovat na *laran*. Bojím se, že když se mi dostane do mysli, mohlo by to nám všem způsobit problémy.“

Rohana vypadala vážně. *Je to moje chyba. Měla jsem ty Terrany poslat hned pryč.* „Obě jsme byly překvapené, že jsme tě našly v duševním kontaktu, když jsme pracovaly se základní hmotou. Cvičili tě vaši lidé v takovýchto věcech?“

Magda zakroutila hlavou. „Mezi námi není příliš mnoho lidí, kteří by věřili, že takové síly vůbec existují. A ti, kteří v ně věří, jsou považováni za nevzdělané, pověřivé a lehkovážné.“

„Slyšela jsem o tom,“ pravila lady Rohana. Věděla, že tohle byl právě jeden z důvodů, kvůli nimž jim Lorill Hastur zakázal příliš důvěrné styky s Terrany. *Oni v tyto síly nevěří. Kdyby se o nich totiž přesvědčili, chtěli by se dozvědět úplně všechno a možná by byli schopni je i zneužít.*

Rohana pak pokračovala: „Věř tomu nebo ne, dítě, ale zdá se, že ty *laran* máš. Jak jsi k němu přišla?“

„Nevím, lady. Celý život jsem občas mívala mrazení v zádech, ale vždycky jsem si myslela, že to je jenom jakási schopnost podprahového vnímání - jako že jsem schopná zachytit i věci, kterým nevěnuji bdělou pozornost. A taky jsem občas mívala sny, které vypadaly... Ne jako hlouposti, ale ukazovaly mi věci, o kterých jsem v bdělém stavu zcela nic nevěděla. A tak jsem se jich naučila využívat ku svému prospěchu.“

Rohana si položila zamyšleně bradu do dlaní. *To ale znamená, že budeme muset přehodnotit skoro všechno, co jsme se až do nyníška o Terranech dozvěděli.* „Lorill je přesvědčený o tom, že Terrané a Darkoverané pocházejí z naprosto rozličných ras a že Terrané jsou méněcenní. Jako důkaz používá právě vaši neschopnost vládnout *laranem*.“

„Paní,“ odvětila Magda, „ode mne se nepředpokládá, že bych se o tom zmiňovala jinde než v terranské zóně, ale Lorill Hastur se nesmírně mylí. Není to víra, je to skutečnost, která se dá dokázat. Terrané a Darkoverané pocházejí z jedné rasy. My zcela přesně víme, že civilizace na Darkoveru byla před dávnými a dávnými dobami založena Terrany, a to těmi, kteří putovali na lodích, jež nazýváme Ztracenými. V dobách, kdy jsme neměli lodě, které jsou rychlejší než světlo - to ještě impérium neexistovalo -, bylo několik lodí z Terry vysláno, některé z nich se ztratily a nikdy jsme o nich neslyšeli. Ve vašich jazycích existují důkazy, že zdejší civilizace byla založena lidmi, kteří přiletěli na lodi, jejíž jméno vám mohu říci stejně tak jako jména těch, kteří byli na palubě. Je možná dost pravděpodobné, že se tato informace k vám přes celá století již nedostala, lady. Patrně z důvodu, aby se ti, kteří přežili, příliš nesužovali steskem po svém ztraceném domově. Ale vaši lidé jsou skutečnými Terrany.“

„Pak tedy - pak tedy také Terrané disponují mimosmyslovým vnímáním?“

„Říká se, že dřív to bylo častějším jevem, než je tomu nyní. Dnes se takoví lidé vyskytují poměrně zřídka a byly také doby, kdy lidé předstírali, že schopnosti mimosmyslového vnímání mají, nebo se tyto schopnosti dokonce daly nasimulovat nejobratnějšími přístroji, čímž získaly špatnou pověst, a ti, kteří je provozovali, byli pak nazýváni šarlatány. Ale existují důkazy, že kdysi dávno to byly úplně běžné vlastnosti.“

Rohana přikývla. „V historii Comynů také existovaly doby, kdy jsme zavedli řízenou porodnost, abychom ve svém rodě tyto schopnosti zachovali. Bylo to období kruté nadvlády a není to nic, na co bychom mohli být hrdí. Vedlo to k našemu naprostému úpadku a stále tím ještě trpíme. Nejen tím, že nám obyčejní lidé příliš nevěří, ale také například tím, že naše plodnost velmi poklesla. Tyto schopnosti se navíc váží na některé nebezpečné recesivní rysy. Ony síly jsou nesmírně mocné a jejich zneužití může mít neskutečně hrozné následky.“

A to mě přivádí zase zpátky k tobě, dítě. Normálně se schopnosti mimosmyslového vnímání začnou projevovat v dospívání. Když se projeví až později, způsobují někdy nebezpečné stavy vzrušení. Měla jsi někdy nějaké zvláštní pocity, nevysvětlitelnou nevolnost bez fyzické příčiny nebo stavy, kdy jsi cítila, jako by ses vyskytovala mimo svoje tělo a nemohla se vrátit, anebo stavy nesmírného emočního vzrušení?“

„Ne, nikdy jsem nic takového neměla,“ odpověděla Magda. Pak se ale rozpomněla na okamžik, kdy se jí během léčení změnila perspektiva, ovšem tento stav zmizel po malé chvíli a zcela sám od sebe.

Rohana jí položila ještě spoustu otázek, týkajících se jejích snů a pocitů mrazení v zádech, až nakonec, když se Magda již věčným vyptáváním cítila vyčerpaná, pravila: „Zdá se mi, že tvoje schopnosti nejsou nebezpečně silné a že ses s nimi naučila docela dobře žít. Kdyby sis přála, jistě bys dokázala *laran* velice dobře používat a mohlo by být nesmírně zajímavé sledovat, co by si s ním Terran počal. Sama bych tě ráda učila. Připadá mi však, že by to mohlo způsobit dost potíží. Jsi vázána jinde a já už jsem se Lorillově vůli postavila častěji, než je moudré. Přesto,“ dodala téměř nostalgicky, „pokud bys o výcvik stála, nemohla bych ti ho odepřít. A podle zákona nemůže být původ důvodem k odmítnutí.“

Magda stroze odpověděla: „Myslím, že i bez něj mám problémů víc než dost!“

Rohana se jí velice jemně dotkla zápěstí, tak zlehka, jako by měla ruku z papěří, a Magda si uvědomila, že spolu mají na telepatické bázi přece jen něco společného. „Dobře tedy, dítě. Ale kdybys někdy začala mít s *laranem* problémy, musíš mi slíbit, že s nimi přijdeš rovnou za mnou.“

Seděla a chvíli na Magdu zamyšleně hleděla. „Jestliže se Lorill mylí - jestli se tedy dá dokázat, že to, co si o vašich lidech myslí, je nesprávné -, jistě ti nemusím povídat, co by to znamenalo jak pro váš svět, tak i pro ten můj.“

Magdě, v níž se probudil pocit zvýšené vnímavosti, projevující se známým mrazením v zádech, se na okamžik zdálo, jako by byla schopná zachytit obraz přímo z Rohaniny mysli: velké zatarasené dveře, pomalu se otevírající mezi dvěma dosud neprodyšně uzavřenými světy, dva národy, otevírající dveře s jasnou a prosluněnou vyhlídkou. Magdu napadlo: *Měli bychom být jeden lid, nikoli dva... Udělala bych*

pro to cokoli...

Rohana pomalu hovořila, jako by přemýšlela nahlas, a Magdě se zdálo, že předem ví, co uslyší: „Nezdá se ti, Margali, jako kdyby to všechno bylo jakýmsi znamením? Ze všech Terranů, kteří jsou na naší planetě, to byl právě tvůj přítel, tolik podobný mému synovi, kdo byl zajat Rumalem di Scarpem! I já sama se někdy zmýlím a musím se jim rychle podívat na prsty u rukou, abych si mohla být jistá. Nepřipadá ti dokonalé, že ze všech Svobodných amazonek, které na Darkoveru jsou, jsi padla přímo na Jaellu a obě jste musely podstoupit takové strádání, že jste si nakonec přísahaly přátelství?“

Magda z jejích slov měla nepříjemný pocit. „Je to jenom náhoda, paní,“ odpověděla.

„Jedna náhoda, možná. Možná i dvě. Jenže když už jich je tolik jako korálků v náhrdelníku? Ne, tohle je víc než náhoda. Nebo jestli je to náhoda, pak jako taková je jenom jiným výrazem pro sílu, která formuje osud člověka.“ Usmála se a vypadalo to, že se vrací do praktického světa: „Teď tě musím o něco požádat, dítě. Budeš obezřetná v tom, co řekneš svým přátelům a nadřízeným v terranské zóně? Ale spoň do té doby, než budu mít příležitost o tom všem promluvit s Lorillem?“

„Slibuji,“ odpověděla Magda a musela se pousmát při myšlence na to, jak by se asi Montray tvářil, kdyby mu vyprávěla o operaci se základní hmotou, která Jaellinu ránu vyléčila během několika málo minut, nebo o tom, že jí lady Rohana povídala, že i ona sama má *laran*. Kdyby se to mělo Terranům donést, byla by docela ráda, kdyby to za ni udělal někdo jiný. A doufala, že se mu dostane vlídnějšího přijetí než od Russella Montraye!

Rohana vstala: „Tak běž, Margali. Musím si to všechno v klidu promyslet a rozhodnout se, co dělat.“

Magda na okamžik zaváhala: „Ale co mám říct lady Alidě?“

„S tím si nemusíš dělat starosti. Řeknu jí, že jsem tě otestovala sama,“ odpověděla Rohana a roztomile se na ni usmála. „Copak si neuvědomuješ, že jsi testy právě teď prošla?“

Sněhová bouře trvala ještě dalších deset dnů, téměř přesně tolik, kolik předpovídal dom Gabriel. Když se konečně vyjasnilo, byly cesty a průsmyky zavaleny sněhovými závějemi, které byly tak hluboké, že

všichni tři Rohanini hosté byli přemluveni, aby u ní ještě pár dnů zůstali. Magda se však přesto v duchu začínala pomalu připravovat na odjezd i na to, co ji v nejbližší budoucnosti očekává. Ke svému starému způsobu života v terranské zóně s občasným vycházením v převleku ven mezi místní obyvatele se již vrátit nemůže. Věděla, že převlek se stal jejím nejskutečnějším já. Neměla však ani nejmenší tušení, co bude místo toho dělat.

Přistihla se, jak neustále přemýšlí o tom, co jí říkala lady Rohana o řetězci náhod, který je spolu spojil. Přemýšlela i o té podivné náhodě, která se přičinila o to, že se z Jaelly a Petra stali milenci. Jestli má impérium na Darkoveru zůstat, začnou tu dříve či později - podobně jako na ostatních planetách obývaných různými rasami lidí - nejruznější třenice, aféry, milostná dobrodružství a nakonec také sňatky a děti, které budou přináležet oběma světům. A někdo musí být první.

Jednoho dne se Darkover určitě stane planetou impéria. To je nevyhnutelné. Impérium nikdy světy nedobývá, ale jakmile se na kterékoli planetě zmíní o galaktickém uspořádání a o tom, co by to znamenalo, kdyby se stala jeho součástí, vůdci planety zpravidla požádají sami o to, aby se směli připojit. Až se tak tedy stane, budou Terrané i Darkoverané občany impéria a jejich třenice i milostné aféry nebudou nikoho, kromě zúčastněných a možná jejich rodin, vůbec zajímat. Jenže nyní to ještě může způsobit dost nemalých problémů.

Magda doufala, že se jejich odjezd o mnoho neprodlouží. Jaella a Petr na to tolik jako ona nedbali a Magda přemýšlela, jak skončí jejich vztah. Vždycky, když je viděla spolu pohromadě, ucítila slabé mrazení v zádech, jakousi zlou předtuchu. *Dříve či později to bude znamenat jisté nebezpečí...* Jenže jak by s nezkušenou Jaellou mohla promluvit a varovat ji, aby si nezačala myslet, že na ni žárlí nebo že ji chce připravit o štěstí, které našla? A s Petrem by to bylo ještě obtížnější. Mohla je jen zpovzdálí sledovat se vzrůstajícími obavami a s úzkostí.

V očekávání brzkého odjezdu si začala pomalu shromažďovat věci. Jaella ji přistihla při balení a navrhla jí, že jejich cestovní oblečení již nutně potřebuje opravit a že mohou užitečně strávit den tím, že je dají do pořádku. Magda byla poměrně překvapená, jak zručná švadlena Jaella je, protože jí to na amazonku připadala příliš ženská činnost. Magda si tyto dovednosti nikdy neosvojila, neboť byla zvyklá na lehce nahraditelné a levné syntetické tkaniny z terranské zóny. Navíc na tuto

činnost pohlížela pohrdavě jako na něco, čím se zabavují ženy, které nemají na práci nic důležitějšího.

„i!Když to Jaelle vypravovala, jenom se zasmála. „Ale tak tomu většinou opravdu je! Včera večer, když nás Rohana pozvala, abychom se v hale přidaly k ženám, které vyšívají polštáře do křesel, myslela jsem, že se zblázním. Vyšívání mám sice moc ráda,“ dodala, „ale naprosto nechápu, jak to Rohana může vydržet! Sama bych snad úplně zešílela, kdybych musela večer co večer vysedávat s těmi ženskými a s každým stehem si vyměňovat nové klepy a drby. Rohana vede celé panství Ardaisů a dělá to lépe než dom Gabriel, sedává v Radě a pracuje jako poradkyně pro Hastury. A přesto vydrží vysedávat s těmi pošetilými dívkami a klevetit s nimi, jako kdyby jí do hlavy nikdy nepronikla žádná vážnější myšlenka nežli ta, jestli na další polštárek vyšít deštnou rybkou či hvězdnicovou květinu! Jako kdyby bylo pro něčí pozadí důležitější to, na jakém vzorku výšivky sedí, než to, je-li polštárek pořádně vycpaný!“ Když si takhle stěžovala, zašívala přitom jemnými, pravidelnými stehy díru na roztržené rukavici.

Magda ji sledovala a napadlo ji, že by bylo docela rozumné se něčemu takovému rovněž naučit, zvláště když tady na Darkoveru žije ve světě, kde je teplé oblečení, jež dlouho vydrží, životně důležité. Zadumaně pohlédla na motanici, kterou vytvořila na své roztržené tunice, a pronesla: „Tohle mi jde ještě hůř než zápas s mečem!“

„Jaella se zasmála. „To, že umím zacházet s dýkou, je jenom náhoda. Povídala jsem ti, že nejsem žádná velká bojovnice, ale během prvních dvou let u amazonek jsem pracovala s Kindrou, která byla mojí nevlastní matkou a žoldnéřkou. A když v Panstvích nastal klid a mír, nechávala se najímat jako osobní strážce a doprovázela cestovatele přes pohoří Kilghard a Hellers, aby je ochraňovala před bandity, kočičími lidmi a rozličnými loupežníky. Pracovala jsem s ní několik let, ale zjistila jsem, že mi tahle práce nijak nesedí, a postupně jsem začínala objevovat svoje skutečné schopnosti.“

„A ty jsou jaké, Jaello?“ zeptala se Magda, protože se rozpomněla, jak jí Rohana povídala o tom, že se Svobodné amazonky živí všemi možnými pracemi. Byla proto nesmírně zvědavá, co z toho si vybrala Jaella.

„Já jsem průvodkyní na cestách,“ odpověděla Jaella. „Přicházejí za mnou lidé, kteří zamýšlejí cestovat do hor. Já jim přesně povím, kolik

tažných zvířat budou potřebovat na zásoby pro všechny členy výpravy vzhledem k zamýšlené trase, kde si je lze najmout či zakoupit a kde pro ně sehnat jezdce, kolik čeho si musejí koupit - nebo jim to za určitý poplatek mohu sehnat i já sama. Pak jim poradím, jaké druhy jídla si vzít s sebou, aby muži zůstali zdraví a v kondici, poskytnu jim osobní strážce a průvodce, řeknu jim, po jakých cestách je nejlepší se vydat, jak dlouho v určité roční době může jejich cesta trvat, které průsmyky mohou být neprůjezdné a které řeky rozvodněné, zkrátka vše, co potřebují vědět. Není to zaměstnání, při kterém by člověk zbohatl, ale docela slušně se tím užívím. Někteří lidé potřebují jenom hodinovou konzultaci, ale jiní mi svěří do rukou celou organizaci své cesty a já pro ně musím udělat všechno, od koupě sedel až po výběr jídel a vybavení, které mohou na cestě vysoko položenými průsmyky v zimním období potřebovat.“

„Pověz mi,“ otázala se váhavě Magda, „je... podle toho, co jsem viděla v Thendaře, by mě zajímalo, jestli je hodně mužů, kteří se obracejí na ženu, aby jim v takových věcech poradila.“

„Víc, než si myslíš,“ opáčila Jaella. „Rafaella, která s tímhle začala, mi říkala, že v prvních dvou letech musely dokonce některé zákaznice i odmítat, protože se zvedl ohromný zájem o ozbrojený doprovod pro dámy, jejichž manželé nebo příbuzní neměli dost času, aby je doprovázeli, a nechtěli je svěřovat do rukou cizích mužů. Ozbrojené strážkyně se staly ohromně populární, protože všichni věděli, že jejich paní dorazí na místo zdravá, aniž by byla znásilněna. Když se navíc prosllechlo, že ti, jejichž cesty jsme organizovaly, využívají nejkratších tras a na místo přijedou dřív, než jim dojdou zásoby pro koně, a že oni sami nemusejí posledních pět dní žít o kaši, začaly dámy samy trvat na tom, aby si u nás dali plány cest rozvrhnout i jejich manželé. A tak jsme se dostaly do situace, že máme práce skoro víc, než dokážeme zvládnout.“

„Stejně se mi to zdá pro ženu zvláštní práce - především tady,“ namítla Magda. „Vyrosla jsem v přesvědčení, že ženy tu mají život poněkud omezený. Ale kruci,“ zaklela a strčila si do úst prst, do nějž se právě nešikovně píchla jehlou.

Jaella se zasmála a pravila: „Nic si z toho nedělej! Zadám to některé z Rohaniných švadlen. Budou rády, že mají co na práci, a bude pro ně nesmírné potěšení, že dokážou něco udělat lépe než Svobodná

amazonka.“

Magdu napadlo, jakou je pro ni Jaella hádankou. Byla naprosto oddána svým sestrám ze společenstva, a přesto někdy dokázala některými ženami pohrdat. „Skutečně si, Jaello, myslíš, že by všechny ženy byly mnohem šťastnější, kdyby se staly Svobodnými amazonkami?“

Jaella odložila šití a rukavici položila ke druhé. Sklonila se a začala něco hledat ve svém zavazadle. Bez vzhlédnutí odpověděla: „Ne, to si nemyslím. Ale když jsem byla mladší, tak jsem toho názoru skutečně byla. A upřímně se těším na den, kdy v našem světě budou mít všechny ženy takovou svobodu, jakou máme my v našem společenstvu. Až jí nabudou prostřednictvím zákona, nikoli revoltou a odříkáním. Vím totiž, že existuje mnoho žen, kterým by můj způsob života vůbec nevyhovoval.“ Usadila se v okenním výklenku, kolena pod bradou, a byla rozcuchaná, takže vypadala jako dospívající dívka. V ruce držela kus stuhy a bezmyšlenkovitě si ji při řeči omotávala kolem zápěstí. „Například Rohaniny ženy. Ty nemyslí na nic jiného než na to, jak se dobře vdát, a jsou pohoršeny představou, že by jiné ženy mohly žít odlišně. Zdá se jim příšerné nechat se najímat, jako to dělají muži, na práci, pro niž mají schopnosti a předpoklady, když mohou jít na čas sloužit do některého z panských sídel a pak se vrátit domů a provdat se za muže, kterého jim vybere rodina. Lanilla to třeba letos přesně tak udělala. Když jsem se jí ptala, jaký její manžel je, odpověděla mi, že neví, a zeptala se, jestli na tom tolik záleží. Stačí jí, že bude mít svůj vlastní domov a manžela. Ty ses nikdy nechtěla vdávat, Margali?“

Magda jí tiše připomněla: „Já už vdaná byla.“

„Ale jenom na čas...“

„Když jsem se vdávala, vůbec jsem tenkrát netušila, na jak dlouhý čas to bude,“ odvětila Magda a zachvěla se starou bolestí. Dělali si tehdy spolu tolik plánů!

„Řekni mi, kdybyste měli dítě; zůstala bys s ním? Nemyslíš, že by se pro vás stalo pevným poutem?“

„Moje matka si to myslela,“ odpověděla Magda pomalu. „Následovala otce na čtyři různé planety. Pak jsme dorazili sem, narodila jsem se jim já a ona vždycky vypadala, že je velice spokojená. „

„Jenom pro to, aby mu vytvořila domov? Takhle to u vás v impériu chodí?“

„Byla to umělkyně,“ pokračovala Magda. „Hrála na několik hudebních nástrojů a napsala mnoho písní. Také přeložila spoustu horských písniček do standardního jazyka impéria. A zhudebnila několik básní napsaných v jazyce casta. Jenže středem jejího života byl vždycky můj otec. Když zemřel, vypadalo to, že ztratila veškerou radost ze života, a již nikdy se svých hudebních nástrojů ani nedotkla. O moc dlouho ho však nepřezila.“

„Rohana viděla domna Gabriela jenom dvakrát, než si ho vzala,“ pronesla Jaella zamyšleně. „Mně to připadá strašné, být provdána za muže, kterého sotva znám, spát s ním a rodit mu děti. Nepřipadá mi to jako nic jiného než zákonem připouštěné otroctví a znásilňování. Když jsem se s tím ovšem svěřila Rohaně, jenom se mi smála a řekla, že jakýkoli zdravý muž dobré vůle a jakákoli žena mohou spolu žít v klidu a míru. Byla ráda, když si uvědomila, že si vzala slušného a laskavého muže, který jí chce dělat radost, a ne opilce, hazardního hráče či miláčka mužů, jichž je mezi Ardaissy tolik. Mně to spíš připomíná člověka, který dostal výprask holí a který se raduje, že k tomu nedostal nádavkem ještě nářez bičem.“ Stále si duchem nepřítomna motala stuhu kolem zápěstí. „A dneska už skutečně je středem jejího života. Já tomu vůbec nerozumím, přestože zjišťuji, že čím jsem starší, tím ho mám raději. Někdy se mi ale naopak zase zdá, jako by Rohana měla stejně tolik svobody, jako máme my, že si může dělat, co si zamane, a nemusí se vzdávat zase tolika věcí...“

Přivázala si stuhu na jedno zápěstí a její druhý konec si začala zavazovat na zápěstí druhé ruky. „Řekni, Margali, ty jsi nikdy nechtěla dítě? Proč nějaké nemáš? Ty nejsi neplodná, vid', *brede*?“

„Nechtěla jsem všechno najednou,“ odpověděla Magda. „Hodně jsme spolu cestovali a já nechtěla nic, co by nás mohlo rozdělit.“ Hádali se kvůli tomu. Sklopila oči a nechtěla na to teď vzpomínat.

Jaella natáhla ruku a něžně se jí dotkla. „Nechtěla jsem vyzvídat.“

Magda zavrtěla hlavou. „Když jsme se dohodli, že se spolu rozejdeme, byla jsem nakonec moc ráda, že žádné dítě nemám. Všechno by mi to jenom připomínalo...“ *Jenže rozešli bychom se v ,tom případě vůbec?* Jaellin dotyk ji náhle probral a ona musela myslet na něco docela jiného: *Není těhotná? Myslí si, že je, a chce to?* Z Jaelliných prstů cítila jenom samotu a strach. *Myslela jsem si, kdovíjak Jaella není šťastná...*

Magda věděla, že právě z takového dotyku by toho mohla pomoci mimosmyslového vnímání - nebo *lارانem*, jak to nazývala Rohana - vyčíst spoustu, i to, jestli je Jaella skutečně těhotná. Tato myšlenka ji však najednou polekala. Nechtěla svoji nově probuzenou schopnost využívat na to, aby vyzvídala. Pustila Jaellinu ruku, jako by ji její štíhlé prsty začaly pálit, a zjistila, že se zapletla do stuhy, kterou si Jaella uvazovala kolem zápěstí. Zmateně se zeptala: „Co to s tím proboha vyvádíš?“

Jaella se na své ruce polekaně podívala. Vyprostila zápěstí a s hrůzou i odporem mrštila stuhou přes celý pokoj. Jako kdyby se jí kolem zápěstí svíjel nějaký jedovatý had, napadlo Magdu.

„Jaello! Co se děje, sestřičko?“ Toto důvěrné oslovení jí přišlo samo na jazyk. Ale Jaellina chvilková slabost a zranitelnost pominula a ona se zase uzavřela za neprostupnou bariéru lehkovážnosti.

„To jsou jenom moje staré zvyky! Štěně, které nevyplísniš za to, že se vymočilo na podlahu v domě, to bude dělat dál, i když z něj již bude dospělý pes. Tohle jsem dělávala, když jsem ještě byla malá holka. Kindra říkávala, že to je jenom z nervozity a že z toho časem vyrostu. Jenže já z toho nevyrostla, jak vidíš.“

Magda si byla jistá, že za tím je ukryto něco víc, ale nechtěla se vyptávat, protože to svojí vnitřní vnímavostí, které se již naučila důvěřovat, snadno vycítila. Místo toho se zeptala na něco, co bylo její mysli snáze přístupné.

„Jaello, ty jsi v jiném stavu?“

Jaella na ni krátce pohlédla svýma zelenýma očima a hned je zase sklopila. Téměř nešťastně odpověděla: „Já nevím. Ještě je brzy na to, abych to mohla zjistit.“ Rychle vstala a zase se ukryla za svou bariéru: „Pojď, zkusíme najít některou z těch Rohaniných naivek a zeptáme se jí, jestli by nám nechtěla vyspravit oblečení. Bude hrdá na to, že si může myslet, že je nad Svobodné amazonky nadřazená!“

Když se dívala, jak dívka dává její potrhané věci dohromady, pomyslela si: *Je tak mladá a zranitelná! Jestli jí Petr zlomí srdce, myslím, že ho za to budu schopná i zabít!*

Co jenom s Jaellou bude? A co bude s Petrem, je-li jejich vztah natolik vážný, jak jí začínalo pozvolna připadat? Dokáže skutečně obětovat kvůli ženě svoji kariéru? A co Jaella, která je dokonce vázána

slibem, že se nikdy neprovdá?

Dřív bylo docela snadné hovořit o nežádoucích svazcích, milostných záležitostech anebo dokonce sňatcích mezi příslušníky různých národů impéria. Magda to vše považovala za nevyhnutelnou statistiku, jenže nyní, když zúčastněné osobně znala a dokázala si představit, co jeden pro druhého znamená, to bylo něco úplně jiného. To žádná statistika nedokáže zahrnout.

Je to snad i moje chyba? Přivolala jsem to na ně, protože jsem Petra odmítla?

15. KAPITOLA

Zima pokračovala a kraj Ardaisů ležel hluboko pod sněhem. Pro Jaellu to byla zajímavá přestávka, kdy dělala všechno jinak, než jak byla doposud zvyklá. Poprvé od svého třináctého roku byla delší dobu obklopena obyčejnými ženami, nosila dámské šaty, přihlížela normálnímu běhu domácnosti a trávila svoje dny s ženami, které nežily v odříkání a svobodě jako Svobodné amazonky, vázané slibem.

Stejný způsob života zakusila již v patnácti letech, ale to bylo jenom krátce a velkou radost z toho neměla. Rohana tehdy trvala na tom, že než složí nezrušitelný slib, musí poznat, jakého života se to vlastně zříká.

Tehdy jsem byla ještě moc mladá, nebylo mi to všechno jasné.

A nyní již je zase pozdě. Ani všichni kováři Zandruova pekla nedokážou vyspravit puklé vejce nebo vrátit vysezené kuře zpátky do skořápky. Nikdy už nebudu moci být jednou z nich, na to už je prostě příliš pozdě.

Ale nemyslím, že bych jednou z nich vůbec být chtěla. I když si nejsem úplně jistá, alespoň ne teď...

A pak je tady ten Terran, její milenec...

Jako každé prvně doopravdy zamilované ženě se jí zdálo, jako by jí zaplňoval celou oblohu. Společenstvo amazonek a její život v něm se jí teď zdály nesmírně vzdálené. Věděla, že to je jenom jakási přestávka, která musí jednou skončit, ale úpěnlivě se snažila žít přítomností a nevzpomínat na minulost ani nemyslet na budoucnost, nýbrž si jenom vychutnávat přítomné okamžiky dřív, než pominou.

Na druhou stranu zase přicházely chvíle, kdy se v noci v pevném objetí svého milého probouzela a napadalo ji, že vlastně vůbec netuší, co Petr dělá nebo kdo vůbec je či co je dva v budoucnosti očekává. Ani jedna z jejích nejistot se nedala popsat slovy, natož aby na ni znala odpověď. Když byla nejvíc zoufalá, otočila se, pevně se k němu přitiskla a chtěla jednu jedinou věc, kterou si byla jistá, jedinou věc, kterou společně sdíleli. Přestala být opatrná. Už se vůbec nesnažila skrývat, co mezi nimi bylo. Věděla, že dříve či později bude muset čelit krizi, ale jaksi vycítila, že i to bude lepší než tato příšerná nejisto-

ta a že se jí tím dozajista uleví.

Jedné noci však, když se probudila, zaslechla, jak z věží tiše kape déšť a tající snůh, a uvědomila si, že začalo jarní tání. Opět na ně dopadne realita a oni budou muset vyjít ze své velkolepé samoty. Ale jestli jim něco zbude, to nedokázala ani v nejmenším odhadnout. Neodvážila se ani plakat, ze strachu, aby ho neprobudila. Věděla, že by pro ni měl jednu jedinou útěchu, která ale v této situaci žádnou útěchou nebyla..

Když jsem skládala slib Svobodných amazonek, věřila jsem, že si mě žádný muž nedokáže zotročit. A přesto tady ležím, spoutaná řetězy, které jsem si sama vyrobila! Co si jenom mám počít? Milostiplná Bohyně, co si mám počít?

Než vyšlo rudé slunce, které prosvítalo mlhou, dokázala se uklidnit a byla schopná se vši vážností probírat jejich nastávající odjezd. „Musíš si ostříhat vlasy, moc mi tady vyrostly.“

Petr k ní přistoupil a rukou jí prohrábl hedvábné prameny, které byly tak dlouhé, že jí spadaly až na ramena. „Opravdu musíš? Jsou tak hezké...“

„Slib mě k tomu nijak nezavazuje,“ připustila. „Je to zvyk, nic víc. Chceme tím mužům naznačit, že když s nimi pracujeme, nehodláme na ně zkoušet žádnou ženskou lest.“

Objal ji a pevně k sobě přitiskl. „Opravdu se musíme rozejít, má drahá? Víím, že jsi vázána slibem, že se nikdy nevdáš, ale... Copak skutečně neexistuje jediný způsob, jak bys mohla zůstat se mnou? Nevydržím to, když odejdeš. Vážně mě chceš tak brzy opustit?“

„S bušícím srdcem mu odpověděla: „Můžu s tebou nějaký čas zůstat jako družka, jestli chceš.“

„Jaello, miláčku, jak se můžeš ptát, jestli bych chtěl?“ Svíral ji tak pevně, až ji to zabolelo, ale bolest jí byla téměř příjemná.

Smutně si pomyslela: *Muselo to dojít až sem?*

„Nestříhej si vlasy,“ poprosil ji a hladil po zátylku. Usmála se na něj a povzdychla si.

„Nebudu.“

Nevěděl, a ani Jaella mu neřekla, že Svobodné amazonky, když s někým dočasně zůstávají jako družky, si vlasy nestříhají. Podle zvy-

ku byly nakrátko ostříhané vlasy také znakem jejich zvolené samoty a odloučení.

, Začala se před ním oblékat. Protože dolů po schodech scházeli každý sám, vydala se směrem k malé jídelně. Slunce, které sem pronikalo kamenným arkýřem, by jí po tolika tmavých dnech za jiných okolností udělalo nesmírnou radost, nyní jí však pouze přinášelo poselství, že se skončilo období, které se již nikdy nebude opakovat. Může s Petrem sice zůstat, ale v takové samotě, kdy jeden patřil výhradně a pouze tomu druhému, už asi sotva. Do jejich vztahu se začne vměšovat vnější svět, každý bude mít svoji práci, závazky a jí se pozvolna začínalo stýskat po jejich líbáncích.

Někdo ji uchopil za zápěstí. Myslela si, že ji dohonil Petr, a už se chtěla začít usmívat, ale tu si povšimla, že ta ruka má šest prstů. A poznala hlas svého bratrance Kyrila. *Jsou si tak podobní, a přitom každý úplně jiný...*

„Jsi sama, *chiyo*? Snad ses se svým milencem nepohádala? Mohl bych ti ho plně nahradit, kdybys jenom trochu chtěla. Nebo ses na něj upnula kvůli tomu, že jsi začala litovat, jak jsi mě v mládí odmítla?“

Odrhla mu ruku, jako kdyby to byl nějaký nebezpečný hmyz. „Bratranče, brzy odsud všichni odjedeme. Už kvůli Rohaně by ses mohl pokusit o to, abychom se rozloučili jako přátelé. Moc toho lituji, že jsme se tak nepohodli, když jsme byli tenkrát ještě skoro děti, ale prosím tě, už mě tím netrap.“

Kyрил ji k sobě přitáhl, předstíraje přátelské objetí, a hrubě se jí otřel tváří o tvář. „Nic mi není vzdálenější než se s tebou teď hádat, Jaello.“

Šokovaně a znechuceně se mu vymanila z náručí a téměř prosebně odvětila: „Kyrile, prosím tě, není to od tebe fér. Jsem tvoje příbuzná a host tvojí matky. Nenut mě, abych na tebe byla nepříjemná!“

„A od tebe snad je fér, že jsi svým chováním uvrhla celou rodinu do hanby, když ses spustila s tím bastardem, který přišel odnikud?“

Jaella se snažila zachovat klid. „Jestli to je skutečně nějaký bastard Ardaissů,“ pronesla rozvážně, „tak to je především chyba jeho rodičů, a ne jeho. Ty ses narodil jako Comyn, přestože sis s sebou nepřinesl ani jednu z jejich ctností. A co se mého chování týče - naposledy ti, Kyrile, říkám, že se ti nemusím za svoje skutky nijak ospravedlňovat, stejně tak jako se z nich nemusím zpovídat vůbec žádnému muži!“

Opět ji pevně chytil za paži a prsty jí tvrdě zajel do měkkého masa. Prostřednictvím svého necvičeného *laranu* - který se nikdy nenaučila ovládat, ale který se v ní při velikém rozrušení spontánně projevoval - si tímto dotykem uvědomila, jak je frustrovaný a rozzlobený a jak po ní touží. Chtěl ji, brutálně a bezohledně, jako v tomto světě muži chtějí ženy, aby je sexuálně uspokojily. Sama nikdy nic takového necítila, ale s překvapením zjistila, že tenhle chtíč někdy vycítila mezi otcem a jeho ženami, přestože nechápala, o co jde. Udělalo se jí z toho fyzicky nevolno. Odstrčila ho a ani se nesnažila zakrýt svoje znechucení. Hlas se jí trásl.

„Kyrile, nechci ti ubližovat pod střechou tvé matky, kde jsem hostem. Ale od chvíle, kdy nám bylo patnáct let, uplynula spousta času a ty dobře víš, že žádná Svobodná amazonka, která byla vycvičena v sebeobraně, nemůže být nikdy znásilněna. Už na mě nikdy nesahej, Kyrile, nebo ti to budu muset jednou předvést.“

Uvědomila si, že pláče, za což se začala stydět a pohrdat sama sebou.

Když nám tenkrát bylo oběma patnáct, Kyril mi jistě nechtěl doopravdy ublížit. Hrál jenom hru, hru dospívajícího chlapce na pýchu. Jenom mě líbal a hladil, chtěl si dokázat, že je muž a můj pán. Jenže já jsem s ním tehdy tu hru hrát nechtěla a jeho pýchu zranila, což bylo víc, než dokázal snést. Udělala jsem si tím z něho svého nepřítele, kterým zůstal do dneška.

„Ty děvko jedna,“ vrhl se na ni a tvář se mu zkřivila. Připadala jí ještě víc odpudivá tím, že byla tolik podobná obličejí jejího milého, až vypadala jako jeho nepodařená karikatura. „Jakým právem děláš tomu cizinci kurvu a od mých dotyků se odvracíš, jako bys byla nějaká počestná dáma? Jakým právem mi odmítáš to, co jemu tak velkoryse rozdáváš?“

„Ty se opovažuješ hovořit o právu?“ Přestala plakat a celá se rozohnila. „Jaké právo? Já si své milence vybírám, Kyrile. A když už jsme u toho, jakým právem se mi ty snažíš vyčítat, že jsem si nevybrala právě tebe? Nechtěla jsem tě, když jsi byl patnáctiletý arogantní kluk, který strašil nevlastní dceru své matky, a nebudu tě chtít ani teď, když jsi vyrostl v...“ Spolkla krutě obscénní slovo, které se jí dralo na jazyk, a pokračovala: „Když jsi vyrostl v jejího nepodařeného syna!“ Obrátila se k němu zády a spěchala do jídelny, protože věděla, že by

před domnem Gabrielem něco takového nikdy nepředváděl. Rohanina manžela neměla nijak zvlášť v lásce, ale věděla o něm, že to je čestný a spravedlivý muž, který by nesnesl, aby u jeho stolu někdo urážel ženu, a navíc jeho hosta.

Kyřil jí však byl neustále v patách, zezadu se na ni vrhal a chytal ji rukama, až jí udělal modřiny a Jaella vykřikla. „Jak se opovažuješ hovořit o mojí matce a o své účtě k ní? Podívej se, co jsi pod její střechou vyváděla! Ví můj otec vůbec o tom, jak jsi náš rod zneuctila tím, že jsi vlezla cizímu chlapovi do postele? Jestli to ještě neví, tak ti, holčičko, slibuju, že se to co nejdřív dozví! A tvůj drahý miláček se bude muset zpovídat z toho, jak se k jeho příbuzné choval!“

„Nejsem jeho svěřenkyní. Jsem Svobodná amazonka a podle zákona jsem za své činy zodpovědná jen sama sobě,“ vyhrkla a opětovně si prostřednictvím *laranu* uvědomila, jakou rozkoš pociťuje Kyřil nad tím, že jí bolestivě zatíná prsty do ruky a že ona začíná nekontrolovatelně vzlykat. Jenom s obtížemi se vracela zpátky do normálního stavu. Nebude v něm podporovat tu zvrácenost, potěšení z její bolesti! Ztěžka dýchala, ale jinak měla hlas pevný a klidný. „Co ti Piedro udělal, Kyřile, že mu chceš takhle ublížit? Proč to vůbec děláš? Myslela jsem, že jste přátelé.“

„Tohle nemá s Piedrem vůbec nic společného,“ odpověděl Kyřil a také ztěžka dýchal. „On je muž. Ty jsi ale amazonka a děvka, která si myslí, že se zbavila všech ženských povinností, a je přesvědčená, že ze sebe může dělat počestnou dámu a vyžadovat, aby se k ní tak ostatní chovali, zatímco když se jí zachce, vyvádí jako prostitutka a koketuje se svými milenci... At' na mě Zandru sešle všechny štíry, já tě naučím, jak se máš k mužům chovat!“

Obrátila se k němu zády, vykroutila se ze sevření jeho rukou a vešla rychle do jídelny. Celá se však chvěla, až se musela ve dveřích zastavit a na chvíli opřít o jejich rám. Srdce jí zběsile bušilo a horní část paže, do níž jí zatínal nehty, ji bolela. Magda už seděla na svém místě. Jaella rychle vklouzla na židli vedle ní a nervózně si přihladila vlasy. Magda, které okamžitě došlo, že se její přítelkyni něco přihodilo, vzala pod stolem Jaellu za ruku.

„Jaello, co se děje?“ zašeptala. „Ty jsi plakala...“

Jaella se pevně přidržela ruky své přítelkyně, ale nedokázala ovládnout hlas natolik, aby odpověděla. *Copak nás všichni muži nenávidí?*

Copak to je skutečně pravda, že nás muži nenávidí?

Kyryl vstoupil do místnosti těsně po ní a řekl: „Otče...“ Vzdorně se přitom podíval na Jaellu.

„Později, synu,“ přerušila jej lady Rohana. „Otec má teď obrovskou spoustu práce.“

Dom Gabriel skutečně vypadal, že má starosti. Zlostně pohlížel na úředníka, který spravoval jeho majetek. „Ne, sakra, chlape, to snad ne.“

„Lorde Ardaishi, zloděj je zloděj, ať už ukradne měďák nebo *sarmové* ořechy.“

„Při milosrdné Avaře, člověče,“ pokračoval dom Gabriel podrážděně. „To nemyslíte vážně, že bych měl pověsit hladového muže, který mi ukradl několik ořechů, aby se najedly jeho děti, z kterých jednou vyrostou mí věrní služebníci!“

„Když krade ořechy teď, ukradne příště celý strom, domne Gabrieli.“

„Pak tedy označte všechny stromy určené na pokácení a dejte vědět, že každý, kdo se dotkne ostatních, dostane pořádný výprask. A na ty označené nehleďte. Když je z lesů odnesou a zatopí si jimi v krbu, nebudeme mít alespoň příští rok žádný lesní požár. Ten poslední nás stál polovinu úrody pryskyřicovníků. Ale už nikoho nebudeme věšet, slyšíte? Nebo vedle něj pověsíme i vás.“

Muž zaprotestoval: „To můžete rovnou u lesa napsat, že je tam vstup volný pro všechny zloděje z Hellersu, jen ať přijdou a naberou si, co hrdlo ráčí!“

„Neblázněte, Geremy,“ pravil dom Gabriel. „Les nemůže nikdo vlastnit. Moji otcové v něm po staletí těžili dřevo, a protože byli chytrí, dokázali výhodně obchodovat s pryskyřicovníky, které směňovali se Suchozemci za síru, aby mohli vyrábět papír na knihy, takže se nám podařilo zbohatnout na lese, který jsme sami nezasadili! Jenže já bohatnu s pomocí mužů, kteří tady žijí, a ti mají plné právo nasytit se plody stromů a jejich dřevem si zatopit! Bohové nenávidí chamtivce a lakomce. A jestli já budu lakomý a začnu si myslet, že mi patří i stromy a jejich plody a dokonce i lidé, kteří kolem těch stromů žijí, stane se jen otázkou času, než tito muži vezmou právo do svých rukou a podle toho mě vytestají!“

„Ano, pane. Jenže...“

Jaella pohlédla na domna Gabriela a mírně se zachvěla. Tvář měl zkřivenou hněvem a ruce se mu třáslly. Vyděsila se, protože jí to silně připomnělo to, co spatřila v Kyrilovi. Křičel na svého služebníka: „A už ani slovo! Jestli chcete pracovat pro banditu, jděte se zeptat Rumala di Scarpa, jestli nepotřebuje *coridomna*!“

„To jsi řekl pěkně, Gabrieli,“ ozvala se Rohana tiše a natáhla ruku, aby se zlehka dotkla jeho rukávu. „Ale uklidni se, prosím. Nikdo se s tebou přece nehádá. Myslím, že všichni s tebou souhlasíme.“ Pohlédla na úředníka. „Že ano, Geremy?“ „Pochopitelně, má paní!“ vykřikl téměř muž.

Jaella si pomyslela: *Proč se Rohana vždycky tak snaží, aby ho uchlácholila? Kdyby takhle křičel u mého stolu, já bych mu odpověděla stejnou měrou, křik za křik a ránu za ránu!*

Magda spatřila, jak Petr, který přišel ve chvíli, kdy dom Gabriel hovořil, vklouzl na svoje místo. Když se jejich oči setkaly, věděla, na co myslí. Pro Terrany to byla veliká příležitost sedět u stolu s comynským pánem a naslouchat jeho rozhodnutím. Věděla, že si Petr všechno v duchu zaznamenává, aby o tom v Thendaře informoval. V tom byl stejný jako ona. Jenže předala by ona ty zprávy dál?

Úředník přešel k otázce, jakým způsobem označit stromy určené na pokácení, když jarní tání již začalo a v posledních letech byl nedostatek sekýr a pil.

Gabriel se obrátil na Petra: „Vy jste žil v Thendaře. Co víte o Ter-ranech?“

Petr ztuhl a spatřil, jak se Rohana po svém muži pozorně podívala, nicméně otázka byla tak nevinná, že odpověděl: „Stejně tolik, jako o nich vědí lidé na ulici.“

„Můžete mi říct, jestli je pravda to, co se o nich povídá? Když bývali tady v Hellsu, poblíž Aldaranu, slyšel jsem, že obchodují s kovy z jiné planety. Ty jejich kovy byly pevnější než naše a vydržely mnohem víc. Je to pravda, nebo je to jenom další povíčka jako ty, že tamější lidé mají místo rukou křídla a na hlavách nádobky, kterými dýchají?“

„Já jsem lidi s křídly místo rukou nikdy neviděl, natož aby na hlavách měli nějaké nádobky,“ odpověděl Petr přesně podle pravdy. „Ale

jako dítě jsem bydlel v Caer Donnu a ty mimozemské kovy jsem tam spatřil. Je to značně odolný a pevný materiál, dá se dobře kovat a rozhodně je na nástroje mnohem vhodnější než kovy, které používají vaši kováři.“

„Rohano, ty sedíš v Radě,“ obrátil se dom Ardaís na svoji ženu. „Můžeš mi vysvětlit, proč ten hlupák Lorill zakázal takový obchod?“

Rohana smířlivým tónem odpověděla, že se domnívá, že to je jenom dočasná záležitost, a že si lord Hastur přeje, aby Rada prozkoumala, jaké by to mělo následky, kdybychom záviseli na jiných zdrojích, než jaké se vyskytují na naší planetě.

Kyřil ji přerušil. „Mohu promluvit? Mám stížnost v jedné velice důležité věci, týkající se zneužití naší pohostinnosti - a také slušného chování. Tenhle muž, přicházející odnikud, tahle nula, zneužil naší dobroty...“

Rohana ho přísně napomenula: „Kyrile, nechci, aby se otec nyní musel zabývat pošestilostmi. Jestli nemáš co říct, tak potom...“

„Matko, s tebou nemluví,“ opáčil Kyřil a zlostně na ni pohlédl. „Nech otce, ať se vyjádří sám. Už jsem otrávený tím, jak je ve svém vlastním domě snižován do role nesvéprávního člověka! Otče, ty jsi pánem tohoto domu, nebo je jím snad moje matka?“

Dom Gabriel se k nim otočil a tvář měl tak zrudlou hněvem, až se Jaella rozechvěla. „Poslouchám, co mi chceš říct,“ pravil. „Ale urážky vůči tvé matce poslouchat nebudu!“

Kyřil vysunul bradu: „I moje matka ve svých povinnostech selhala, protože se ukázalo, že není schopná - nebo ochotná - dohlédnout, aby se tady pod naší střechou dodržoval pořádek a zásady slušného chování. Nebo ty snad nevíš, že Jaella byla svedena touto nickou, která se honosně nazývá Piedrem, a že od zimních svátků s ním sdílí jeho lože?“

Jaella zařala pěsti vztekem, který se mísil s úzkostí. Ucítila, jak ji Magda pevně uchopila, a vytušila, jak se v její přítelkyni mísí strach s hrůzou, protože domnu Gabrielovi zrudl hněvem obličej a obrátil se na Jaellu. Přivřel oči a ústa se mu zkroutila.

„Je to pravda?“ vykřikl. „Jaello, co ty k tomu můžeš říct?“ Jaella se zlostně nadechla. „Strýčku, nejste mým poručníkem...“ začala, ale Rohana ji tichounce přerušila: „Jaello, prosím tě...“

K Jaelle se z Rohanina tónu dostal jakýsi strach, zabarvený děsem. Pokračovala proto o poznání mírněji, než začala: „Jediné, co mohu na svoji obhajobu říci, je to, že mi je moc líto, že se cítíte být uražen. Naschvál bych to nikdy neudělala.“ Kousla se do rtu a pohlédla na talíř před sebou. Když si mazala chleba, ruce se jí chvěly a zápasila s pokušením hovořit dále. Rohanin rychlý a vděčný pohled jí byl dostatečnou odměnou, avšak domna Gabriela uklidnit nedokázal.

„Je to pravda?“ zajechel. „Opravdu jsi tady v mém domě vyvolala svými milostnými pletkami skandál?“

Ztěžka polkla a zvedla oči, aby se na něj podívala. Pevným hlasem mu odvětila: „Žádný skandál z toho nebude, jestli jej z toho neuděláte vy.“

Gabriel vstal a zlostně se díval střídavě na Jaellu a Rohanu. „Co si o tom mám myslet? O všem jsi věděla, a neřekla jsi mi nic? Copak jsi své svěřenkyni dovolila, aby se tady pod tvoji střechou bezostyšně pelešila? Co mi k tomu povíš? Poslouchám, Rohano, odpověz!“ zaburácel.

Rohana smrtelně zbledla a tiše pravila: „Gabrieli, Jaella již není malé dítě. Složila slib Svobodných amazonek a podle zákona nenese-me ani ty, ani já odpovědnost za to, co učiní, ať již pod naší střechou či někde jinde. Buď tak laskavý, posad' se a dojez snídani.“

„Tak tohle na mě zkoušet nebudeš!“ zařval muž a tvář měl tak zrudlou hněvem, až Jaella dostala strach, aby jej nestihl infarkt. „Jaella náleží k rodu Comynů! Zakázal jsem ti přece, abys jí dovolila připojit se k těm ženským vyvrhelům společnosti. A vidíš, kam to všechno vedlo; za všechno můžeš jenom ty. Naše žena, svedená a opuštěná...“ Zvedl paži, jako by chtěl Rohanu udeřit.

Jaella s hrůzou vyskočila. „Strýčku! Rohana za nic nemůže, a už vůbec ne za to, co jsem já kdy udělala. Jestli už musíte takhle vyvádět a chovat se jako šílenec, tak si svůj vztek vybijte alespoň na mně!“ pravila zlostně. „Jsem dospělá a podle zákona plně zodpovědná za svoje skutky.“

„Zákony, zákony, o tom mi ty nic vyprávět nebudeš,“ křičel Gabriel, vzteky celý bez sebe. „Žádná žena není schopná svoje činy ovládat, takže vůbec nezáleží na tom, co ty...“ Chtěl pokračovat, ale hněv jako by mu bral slova od úst, takže zmlkl, začal pěsti a bezvládně se

svalil na stůl. Shodil na podlahu porcelán, který se roztrhl, a převrhl měděnou konvičku plnou jakéhosi nápoje, jež se vylila a zmáčela celý ubrus. Uhodil se silně do hlavy, pak se svalil na podlahu, kde sebou chvíli škubal, vypjal tělo a začal zatínat prsty v nezvladatelné křeči.

„Kyril nejdříve překvapeně ztuhl., ale pak se opřel o stůl, vyskočil a běžel mu na pomoc. Rohana však už byla u něj a položila si hlavu muže v bezvědomí na kolena.

„Počkáme, až to přejde,“ řekla mu tichým, ale rozzlobeným hlasem. „Dneska ráno jsi toho už stihl dost. Běž pro svoje lidi, ať mu pomůžou do postele. Jsi spokojený, Kyrile? Už víš, proč jsem chtěla, abys ho čímkoliv znepokojoval a na nic si teď před ním raději nestěžoval? Skutečně si myslíš...“ zvedla oči, které doslova plály hněvem, ke svému synovi. „Skutečně si myslíš, že pod touto „střechou probíhá něco... Že pod touto střechou probíhá něco, o čem bych já nevěděla a s čím bych nesouhlasila?“

Jaella cítila v krku knedlík, kvůli kterému nedokázala ani promluvit. Epileptický záchvat už jednou viděla, ale ještě nikdy nespatriła, aby se zmocnil domna Gabriela. Nyní, když tak sledovala Rohanino počínání, jak klečí a drží manželovu hlavu, si přesně uvědomila, proč Rohana strávila spoustu času - podle ní zcela bláhově a zbytečně - tím, že se snažila, aby byl dom Gabriel co možná nejklidnější, odvracela jeho hněv a tišila jeho zlost. Rohanin úděl byl mnohem těžší, než se domnívala.

Dokázala bych já sama udělat pro nějakého muže, byť bych ho sebevíc milovala, něco podobného? Rohana ho navíc dostala prostřednictvím svojí rodiny a sotva tenkrát znala jeho jméno. Přesto se jí podařilo docílit, že se o jeho chorobě mimo jejich nejbližší služebnictvo - dozvědělo jenom několik málo lidí. Určitě viděla varovné příznaky a snažila se vyhnout následkům...

„Matko, je mi to líto,“ škemral Kyril. „Opravdu jsem si myslel, že by o tom měl vědět.“

Rohana ho obdařila pohledem nejhlubšího pohrdání. „Skutečně, synu? Ty nesneseš žádnou ženu, která by tě neposlouchala jako nějakého boha! A nyní ses domníval, že je ti Jaella vystavena na milost a nemilost. Jak jsi ješitný, Kyrile! Takže aby sis vyléčil svoji zraněnou pýchu, pokusil ses jí pomstít, čímž jsi však otce vystavil nebezpečí záchvatu. Víš, že mu teď bude několik dnů špatně.“ Jeho omluvy ne-

poslouchala. „Běž zavolat jeho osobního služebníka, pomoz mu do postele a už prosím tě nemluv. Urazil jsi naše hosty a já ti to dlouho nezapomenu!“

Zamračeně odešel a k Rohaně přistoupila Jaella. „Rohano, je mi to strašně moc líto... Neuvědomila jsem si...“

Rohana si povzdechla a usmála se na ni. „To víš, že ne, dítě. Myslela sis, že mluvíš s normálním, rozumným mužem. Hovořila jsi mírněji, než jsem očekávala, a neřekla jsi vůbec nic, co by nebyla pravda. Víím, že tě Kyril vyprovokoval.“

Její oči spočinuly na malý okamžik na jejím předloktí, jako kdyby tam viděla její bolestivé šrámy, a Jaellu napadlo: *Skutečně dokáže číst i myšlenky?*

Když Kyril pomohl odnést bezvědomého otce, Rohana vstala. Vypadala nesmírně unaveně.

„Já víím, že jste vy tři...“ rychle pohlédla na Petra s Magdou, „...chtěli odjet, ale nemohli byste tady ještě jeden den zůstat? Dnes nemohu domna Gabriela opustit, musím dohlédnout, aby se zotavil tak, jak by měl. Ale zítra bych s vámi mohla odjet do Thendary.“

„S námi? A proč?“ zeptala se Jaella.

Rohana se podívala na Magdu a řekla: „Protože jsem objevila něco nesmírně důležitého a co nejdřív musím mluvit s Lorillem Hasturem. Něco chápe naprosto špatně, a jestliže svůj názor co nejdříve nezmění, mohlo by to mít následky pro oba naše světy. Takže pokud byste byli tak laskaví a mohli počkat do zítra, jela bych do Thendary s vámi.“

16. KAPITOLA

Když následujícího dne při západu slunce dojeli k jednomu poutnickému přístřešku, právě přelo. „Původně jsem doufala, že do Thendary dorazíme již dneska,“ poznamenala Rohana při slézání z koně, „ale nechce se mi být na cestě polovinu noci. Zítra tam taky dojedeme.“

„Budu ráda, až tam budeme,“ odpověděla Magda, ale pak ji napadlo, co ji vlastně v Thendaře čeká. Uvítala proto i tento malý odklad.

Když si odsedlávala koně, přistoupil k ní Darnakův syn Darrill a sebral jí z rukou těžké sedlo. Usmála se a pustila ho. Když začal jejich koně krmit, postavila se vedle něj. Vyčkal, až se většina Rohanina služebnictva (Rohana jako manželka lorda Ardaise nemohla cestovat bez patřičného doprovodu) odebrala jinam, a pak se jí potichu zeptal: „Těšíš se, až se vrátíš zpátky do svého světa, Margali?“

Znepokojeně odpověděla: „Nejsem si jistá, jestli je to ještě můj svět, Darrille. Složila jsem slib Svobodné amazonky.“

„No jistě... Ale Piedro mi říkal, že to bylo víceméně z donucení, abys mohla bezpečně cestovat.“

„Piedro o tom nic neví,“ odpověděla Magda nečekaně ostře.

„To nějak nechápu.“

„Ani já nemám pocit, že bych to chápala o něco víc,“ odvětila Magda. „Je pravda, že jsem ten slib složila proto, že mi nic jiného nezbývalo a nevyvázla bych se zdravou kůží. Pořádně jsem si ani neuvědomovala, co to znamená. Ovšem později jsem si ze své svobodné vůle zvolila, že jej budu uctívat, a to také hodlám učinit, ať už se stane cokoli.“

Pomalů přikývl. „Tomu rozumím. Jenže co tomu řeknou Terrané?“

To je otázka, pomyslela si. Budu muset zbytek svého života strávit jako běželec před spravedlností impéria? „Pokusím se získat volno, abych mohla dostát svým slibům a povinností v cechovním domě,“ odpověděla. „Později bych pro impérium mohla pracovat mnohem efektivněji. Budu moci dělat mnohem víc věcí, než kolik bych tady dokázala jako obyčejná žena.“

Velice tiše pravil: „Margali, když jsem tě prvně o zimních svátcích potkal, nesmírně mi zaimponovala tvoje odvaha a rozhodnost. Zdálo se mi, že naše žena by taková být nikdy nemohla, a myslel jsem si, že to je jenom proto, že jsi cizinka, Terranka. Nyní však mívám občas pocit, že jsi stejná jako ostatní naše ženy. Ještě nikdy jsem se s nikým takovým v životě nesetkal.“ Zvedl zrak a pohlédl jí přímo do očí. Magda si na okamžik myslela, že ji políbí. Pak se vzpamatoval, polkl a trochu se odvrátil stranou. „Odpusť mi,“ pronesl. „Musím se teď postarat o koně.“

Když odešel za svou prací, Magda se přistihla, jak uvažuje: *Nejsem dost opatrná, pomalu se do mě zamilovává. Což je komplikace, kterou si nyní nemohu vůbec dovolit. Musím být opatrnější.* Při těchto myšlenkách začala pociťovat trochu lítost. *O zimních svátcích jsem zjistila, že si ke svému starému světu musím najít nějaký Nový vztah. Avšak předtím, než do mého života vstoupí nějaký nový muž, musím se o sobě dozvědět co nejvíc!*

Bylo by lichotivé, kdyby se do ní mladičký Darrill zamiloval. Jenže bylo by taky kruté, kdyby musela testovat svůj nový přístup k mužům tím, že by upoutala jeho zájem a možná i jeho srdce právě nyní, kdy není volná. Jaella svoje flirtování hájila tím, že nikdy žádného muže neopustila ani nezranila. *Musím v tom být také tak opatrná,* říkala si.

Uvnitř přístřešku, který patřil k těm největším, začali strážci spolu s Petrem rozdělovat oheň na jednom konci a Rohana se svými dáma-mi, s Magdou a Jaellou na konci druhém. Jako obvykle Rohana zavolala Petra, aby se k nim přišel najíst. Když dojedli, podívala se na Petra a Jaellu, kteří seděli těsně vedle sebe drželi se ve stínu za ruce, a řekla Magdě: „Myslím, že bychom je měli z obyčejné lidské ohleduplnosti nechat chvíli o samotě.“ Pak trochu zvýšila hlas: Pojd'te, mé dámy, domnívám se, že nastal čas, abychom se šly podívat na strážce na druhé straně místnosti a zeptat se, zda jim nic nechybí a mají-li dostatek jídla.“

Když odcházely, Rohanina služebná, tlustá a sentimentální stará dáma, se ohlédla a povzbudivě se na Jaellu usmála. Jaella pocítila, jak ji polil stud. Ale pak, když ji k sobě Petr přitáhl, aby ji dlouze a vášnivě políbil, na onu ženu docela zapomněla. Klesla mu oddaně do náručí a v duchu děkovala Rohaně, že ji s jejím milencem nechala alespoň na chvíli o samotě. Nebude to sice trvat déle než několik minut, ale byla

vděčná i za to málo.

Nakonec ji pustil. „Mám úplnou závrať z toho, jak tě chci! Ale nebude to trvat dlouho. Zítra už budeme v Thendaře. Ještě mě miluješ, Jaello?“

Se smíchem mu pohlédla do očí. „Ty o tom snad pochybuješ?“

„Když ty se mi vyhýbáš.“

„Že se ti vyhýbám? Samozřejmě že ne, miláčku,“ odpověděla a opět se krátce zasmála. „Snad si ale nemyslíš, že bych s tebou mohla spát v přítomnosti půl tuctu strážců a před všemi Rohaninými služebníky!“

Odvrátil zrak, protože ho její otevřenost a upřímnost uváděla do rozpaků. „Víš, že jsem to tak vůbec nemyslel,“ protestoval. „Ale i na cestě bychom spolu mohli být častěji. Mohla bys jet po mém boku a trávit v mé přítomnosti víc času. Celou dobu se ke mně chováš, jako bych byl někdo, koho jsi náhodou potkala někde na taneční zábavě, a ne tvůj milenec!“ Použil výrazu, který naznačoval, že se jedná o nastávajícího manžela. Usmála se a stiskla mu ruku.

„Jsi můj nejmilejší,“ zašeptala mu. „A brzy spolu budeme moci být tak často, jak jen si budeš přát. Jenže já jsem Svobodná amazonka, Piedro. Ještě jsem ti toho moc o našich zvyklostech a zákonech nevyprávěla, ale jedna z věcí, které nás naučily, je ta, že existuje pouze a výhradně jeden jediný způsob, jak cestovat společně s muži, aniž by docházelo ke zbytečným problémům a neshodám. A to je ten, že se budeme chovat jako normální lidé a ne jako sexuální maniáci, jako ženy, jejichž hlavním a prvořadým zájmem je, aby k sobě přitahovaly muže, kteří by je chránili a pečovali o ně.“

„Ale jdi, lady Rohana a její družky...“

„Rohana je manželkou jejich pána, kterou musejí ochraňovat, i kdyby za to měli zaplatit vlastním životem. A její dámy jsou jí naprosto okouzleny. Jenže já jsem Svobodná amazonka, která se vzdala ochranního statutu Comynarů. Pracuji s nimi, organizuji tuto cestu. Takže nemohu mezi nimi vystupovat jako žena, která... po které někdo může zatoužit. Copak to nechápeš?“ ptala se ho nešťastně. „Kdybych s tebou trávila víc času, ukázala bych jim, že jsem tvoje milénka...“ I ona použila výrazu naznačujícího, že se jedná o nastávající manželku, a on jí stiskl ruku. „...a pak bych se projevila jako nor-

mální žena a zanedlouho by mezi sebou začali soupeřit, kdo mi prokáže větší galantnosti a kdo si dřív získá moji přízeň, takže by mezi nimi začalo docházet k šarvátkám a neshodám. Musím tedy být jako jedna z nich. Musejí se se mnou cítit dobře, nepřizpůsobovat svoje názory tomu, co smějí ženy slyšet, a nedávat mi jenom ty nejlehčí práce.“

V hlase jí nezazněl ani nejmenší stín výčitky, ale Petr se rozpo-
mněl, jak se na něj před několika dny zamračila, když jí chtěl pomoci se zvedáním jakéhosi těžkého nákladu.

„Chceš mi snad říct,“ zeptal se, „že neexistuje práce, která by byla nad tvé síly?“

„Ne, není, opravdu není.“

„Asi ano,“ odvětil Petr a pohlédl na štíhloučkou dívku. „A co by sis počala, hrdá amazonko, kdyby něco bylo skutečně nad tvoje síly?“

Usmála se a odpověděla: „Přesně to, co bys udělal i ty, kdybys mezi muži nemohl něco těžkého zvednout, nebo při práci, ke které jsou potřeba čtyři ruce. Ani ty nejsi nějak výjimečně silný, jak jsem si stáčila všimnout. Když tě čeká něco, na co tvoje fyzické síly nestačí, pak předpokládám, že jdeš a poprosíš nějakého druhého muže, aby ti s tím pomohl dřív, než se strháš. Tak přesně tohle bych udělala i já. Když naznačím, že se nechci žádné práci vyhýbat, pak mohu kdykoli kteréhokoli muže požádat, aby mi pomohl, aniž by hned začal přemýšlet o tom, že jsem žena, která potřebuje být všeho ušetřena.“

„Doufám, že se ke mně takhle nehodláš chovat navěky!“ namítl a ona se zasmála a zvedla ruku, aby ho láskyplně pohladila po tváři.

„Až budeme sami, miláčku, budu tak křehká a náročná, až si někdy budeš myslet, že jsem úplně jako Rohana, které zákon nedovoluje být na cestě déle než den, aniž by ji nedoprovázela služebná, její společnice a půl tuctu strážců. Ale nesmíš očekávat, že budu někdo jiný, než jsem, můj drahý.“ Stála na špičkách, přitáhla si jeho hlavu a rychle jej políbila. „To prozatím stačí. Rohana a její dámy se už vracejí a zítra budeme v Thendaře.“

„A zítra večer...“ pravil Petr, usmál se na ni a na chvíli ji k sobě přitiskl. Pak si povzdychli a pustili se, protože Rohana s dámami přišly k ohništi.

Do Thendary dojeli krátce po poledni. Když projížděli branami, řekla Rohana: „Co budete teď dělat? Jaello, ty musíš jít s Margali do

cechovního domu.“

Magdu náhle přepadl strach. *Už je to tady. Již se to nedá odkládat. Ach Bože, já se tolik bojím!*

Darkover se ještě během mého života stane součástí impéria, takže to nakonec nebude tak zlé. Obvyklá doba na obeznámení se s pravidly a zákony činí zhruba padesát let a polovina je již za námi. Jenže nenaštane ta doba pro mě přece jenom poněkud pozdě? Musím být z jednoho světa vyháněna do druhého?

Tyto myšlenky ji napadaly a vůbec netušila, že Darkover nakonec bude zastávat v historii impéria jedinečnou pozici, takže uplyne nejen její život, nýbrž i životy mnoha dalších generací, než dojde mezi impériem a Darkoverem k sjednocení. A vzápětí jí proběhlo známé mrazení, právě když si sundávala jezdecký plášť zdobený kožešinkou, který dostala dárkem od Jaelly.

„To je šílené!“ řekl Petr a ohlédl se, aby se ujistil, že jsou mimo doslech Rohaniných dam a strážců. „To přece nemůžeš udělat, Magdo. Nějak tě musíme dostat ven, abys nemusela trávit půl roku v tom bláznivém domě amazonek. Jsem si jistý, že bys tam našla spoustu zajímavých věcí, jenže my si nemůžeme dovolit ztrácet čas jedné z našich nejlepších odbornic. Pojď teď se mnou do ústředí a tam všichni popřemýšlíme, jak by ses z toho mohla nejlépe dostat.“

Magda mu podrážděně odpověděla: „Petře, ty to stále vůbec nechápeš. Jsem vázána slibem a je mou ctí ho neporušit. Později se to samozřejmě pokusím úřadům impéria nějak vysvětlit. Ale svým závazkům prostě musím dostát!“

„Ale prosím tě,“ namítl pohrdavě. „Víš stejně dobře jako já, že slib složený z donucení není platný!“

Jaella se na něj udiveně podívala. A Magda, v níž se k životu probudila nová schopnost čtení myšlenek, náhle seznala, že Petr Jaellu právě neuvěřitelně šokoval. *Slib je posvátný. Co by to muselo být za člověka, aby ho ignoroval?* A jestliže neměl ani ponětí, co slib znamená pro Magdu, jak by mohl alespoň tušit, co znamená pro Jaellu?

Copak může někdy pochopit, uvažovala Jaella, že to je samotná podstata mé bytosti? Trvalo to jenom krátký okamžik a vzápětí ho její láska začala omlouvat. Brzy to dozajista pochopí! Vesele se na Petra usmála a řekla Magdě: „Budeme mu to jednou muset pořádně osvětlit,

vid', sestro?"

Rohana, která mezi nimi vycítila napětí, je přerušila: „Pro vás tři bude nejlepší, když se pro dnešek stanete mými hosty na hradě Comynů. Ardaísové tam mají vyhrazeny apartmány nejméně pro tucet lidí. Ty, Pedro, můžeš nechat vzkázat svému terranskému nadřízenému, že se zítra všichni setkáme s Lorillem Hasturem. Oba jsou jistě zvědaví, jak vlastně celá tato záležitost nakonec dopadla.“

Všichni s tímto kompromisem souhlasili a o hodinu později již byli ubytováni v pohodlných místnostech ardaiského apartmánu. Magda byla po dlouhé cestě nesmírně unavena, a tak si šla na chvíli zdřímnout. Věděla však, že tento spánek není ničím jiným než dalším odkladem nevyhnutelného konfliktu. Zítra mu ale bude již muset bezpodmínečně čelit.

Petr se zastavil ve dveřích místnosti, v níž byly ubytovány ženy. Dotčeně pravil: „Jaello, ty se mi už zase vyhýbáš!“

„Ale ne, lásko moje. Za den či dva se necháme před svědky prohlásit za družku a druha,“ přislíbila mu a stoupla si na špičky, aby ho políbila tak vášnivě, že tím smazala jeho veškeré pochyby. „Nyní jsem však Rohaniným hostem na hradě Comynů a musím se kvůli její dobré pověsti řídit pod její střechou spíše jejími zákony a pravidly než svými. Ale moc tě miluji. Nikdy o tom nesmíš pochybovat, prosím slib mi to, Pedro.“

„Slibuji,“ ujistil ji a pak se překvapeně sehnul, aby jí setřel z očí slzy. „Miláčku, lásko moje, proč prosím tě pláčeš?“

„Já... já nevím,“ vykoktala, a přestože věděl, že se mu vyhýbá, nebylo, co by více řekl. „Přestože jsem Svobodná amazonka, Pedro, musíš mi někdy dovolit, abych byla obyčejnou ženou, a ne pořád rozumná a statečná...“

Když odešel a Magda vyčerpaně usnula, Jaella neklidně přecházela v ardaiských komnatách. V tomto ročním období tu bylo prázdno, a tak jí Rohana nakonec poměrně brzy objevila.

„Pojď se ke mně na chvíli posadit, Jaello. Bude možná trvat velice dlouho, než si spolu budeme moci zase takhle sednout. Když je období, kdy zasedá Rada, mám málo volného času, abych se ti mohla věnovat, a určitě uplyne spousta let, než zase zavítáš k Ardaísům na návštěvu.“

Posadily se před krb, který hořel v Rohanině místnosti. Chvíli jen tak tlachaly, ale potom se Jaella zvedla a posadila se na kobereček před krbem vedle Rohany. Na chvíli jí položila hlavu do klína a Rohana ji váhavě pohladila po hebkých vlasech. Jako dívka Jaella vřdycky důvěrnosti odmítala a Rohana se rychle naučila její přání respektovat, avšak nyní se zdálo, že je naopak vyhledává.

Jaella nakonec pronesla: „Ještě jsem ti to neřekla, ale rys to stejně určitě uhádla. Piedro mě požádala, abych s ním v Thendaře žila jako družka. A já jsem souhlasila.“

Rohana na Jaellu pohlédla s neskrývaným smutkem: *To děvče ho tolik miluje. A já vím, že ji v tom nedokážu pochopit.* Rohana se sama vdávala velice mladá, kdy si poslušně vzala muže, kterého jí vybrala rodina, aniž by se jí zeptali. Takovouto vášeň sama nikdy nezakusila. Nakonec se jí váhavě zeptala: „Litovala jsi někdy, že j si složila ten slib?“

„Předtím nikdy, skutečně nikdy ani na okamžik,“ odpověděla Jaella. A pak ještě vyhrkla: „Stejně si myslím, že jsi tenkrát před léty měla naprostou pravdu, když jsi říkala, že jsem na takovou volbu ještě příliš mladá.“

Tato slova udeřila Rohanu přímo do srdce a ona pocítila téměř fyzickou bolest. *Milosrdná Bohyně, já jsem jí dala svobodu, svobodu, která mně byla odeprána. Kde se stala chyba?* Na krátký okamžik se jí čas slil v jeden proud, minulost i přítomnost se smísily a Rohaně připadalo, že je zase poslední den Jaelliny dlouhé návštěvy na hradě Ardaisu a že Melořině dceři je zase patnáct let. Rohana věděla, že tam Jaella nebyla vůbec šťastná. Kyrila neměla vůbec ráda a Rohanina mladšího syna a dceru v oblíbě také příliš neměla. Navíc si myslela, že Gabriel je puntičkářský tyran, odmítala jezdit na koni v sukni a poslední den přišla přesně takto za Rohanou a rozhodným hlasem jí pravila, že složí slib Svobodných amazonek hned ten den, kdy to bude moci legálně učinit.

Rohana to všechno předvídala, ale stejně ji ta odhodlanost poněkud překvapila. Měla pocit, že Jaella stále neví, co vlastně bude přisahat.

Řekla jí tenkrát: „Jaello, musíš si být jistá, musíš to vědět přesně. Tohle není žádná hra, je to na celý tvůj život. Pořádně si to všechno rozmysli!“ A pak ji ještě prosila: „Jaello, nedala bys mi tři roky, nedala bys mi prostě víc času, alespoň tolik, kolik jsi dala Kindře, abych ti

mohla dokázat, že můj život je podobně šťastný jako její?“

Věděla, že si to Jaella zapamatovala. (Nebo jí dívčin probouzející se *laran* dokázal číst myšlenky?) Odpověděla jí totiž tichým hlasem: „Tři roky se mi zdá jako celá věčnost, víc, než bych kdy dokázala čekat. A - odpusť mi, Rohano - ty jsi mi chtěla dokázat, že tvůj život je šťastný. A já přesto poznala, že ty šťastná vůbec nejsi. Připadá mi to jako... Jako pokrytectví.“

Rohana sklonila hlavu. Ne. Nebyla tehdy nijak šťastná, ale domnívala se, že to dokázala před Jaellou lépe skrýt. Cítila se tenkrát v zajetí, měla pocit, že se po krátké a dočasně nabyté svobodě musela zase vrátit zpátky do klece. Obklopila se svými dětmi, především tříletým Valentýnem, který tenkrát vyžadoval celou její pozornost. Navíc byla znovu v jiném stavu a čekala čtvrté dítě, které nechtěla, což byla cena, kterou musela platit za Gabrielovu shovívavost. A přestože další dítě nechtěla, byla přespříliš ženou, než aby v sobě dítě téměř celý rok nosila a pak nezúčastněně přihlížela jeho smrti. Takže když se dítě narodilo mrtvé, truchlila pro ně tak hořce, jako kdyby po něm nezměrně toužila. Dítě však v průběhu toho roku nosila naplněná zlostí a vztekem, se zoufalým pocitem, že snad tentokrát zaplatila za Gabrielovu dobrou vůli a klid u domácího krbu přespříliš vysokou cenu. Nyní, když Jaella dorůstala v dospělou ženu, sklonila hlavu a téměř neslyšitelně řekla: „Měla jsi pravdu. Nebyla jsem tenkrát šťastná. Cítím teď mnohem větší vinu, protože ses vlastně kvůli mému neštěstí unáhnila a složila slib Svobodné amazonky.“

Jaella jí položila na ruku svoji tvář. „Nedávej si nic za vinu. Nemyslím, že by na tom všechno záleželo. I Kindra říkala, že jsem paličatá a tvrdohlavá, a taky chtěla, abych ještě chvíli počkala. Možná...“ pousmála se a dodala: „Možná že jsem víc po otci, než si jsem ochotna vůbec připustit.“

Nikdy předtím ještě Jaella nevyslovila v Rohanině přítomnosti jméno svého otce. Lady měla jakousi představu, co ji to asi muselo stát, aby to řekla. Chvíli byla zticha, ale potom se zeptala: „Takže zůstaneš se svým terranským milencem?“

„Myslím... Myslím, že ano.“

Ale ona si jistá není. „Jeto vůči tomu muži fér, Jaello, abys mu tím, že se staneš jeho družkou, dávala tak málo?“

„Ne, Rohano, já mu dám všechno, o co si řekne! Terrané nechtějí, aby jim jejich ženy otročily a skákaly podle jejich vůle!“

„Nezlob se na mě, Jaello, ale já mám pocit, že družky mužům dávají jenom o něco víc než prostitutky.“ Použila hrubého výrazu grezalis, protože věděla, že to Jaellu vyburcuje, aby jí pořádně naslouchala. „Připadá mi, že když se muži neoddáš na celý život, v dobrých i špatných časech, ve štěstí i neštěstí, není to žádný řádný vztah. Ty víš, že když jsem se já vdávala, nebyl pro mě Gabriel ničím jiným než břemenem, které s sebou musím dále vláčet, protože jsem se narodila jako comynská žena a zákony mé kasty vyžadují, abych si vzala za manžela někoho z našeho rodu a porodila mu děti s *laranem*.“

„A ty mě nazýváš prostitutkou? Když jsi byla prodaná jako otrokyně kvůli cti a postavení své rodiny, zatímco já jsem si ze svobodné vůle zvolila muže, kterého miluji a po kterém toužím?“

Rohana natáhla ruku, jako by ji chtěla umlčet. „Jaello, drahá Jaello, já neřekla, že jsi prostitutka nebo něco takového! Jenom jsem ti pověděla, jak moje manželství vypadalo ze začátku, jako těžké břemeno, které s sebou musím kvůli svojí rodině vláčet. A přesto je dneska Gabriel samotným středem světa, který jsme si společně vybudovali. Družka svému milému na začátku příboje vášní říká: ‚Já s tebou zůstanu, dokud po sobě budeme toužit. Ale až spolu přestaneme být šťastni, klidně tě opustím, obětuji štěstí, které jsme spolu dříve prožívali, a všechny dobré časy, které by mohly v budoucnosti přijít, a to jenom proto, že nás teď přepadl jeden či dva roky spíše nešťastnější.‘ Takoví partneři se necítí být zavázáni zůstat spolu a těžké časy překonat společnými silami.“

„Jak to jenom můžeš říct? Copak sama neustále nelituješ těch nešťastných roků, které jsi musela prožít a z nichž jsi neměla nejmenší šanci uniknout?“

„Ve skutečnosti ne,“ přiznala Rohana. „Trvalo nám spoustu let, než se špatné roky obrátily v dobré, ale utvořili jsme si mezi sebou vztah, který vydrží až do smrti. I za ní,“ dodala s úsměvem, „jestli tedy po ní ještě něco je.“

„Tvrdíš to tak sebejistě...“ pravila Jaella. „Ale já si myslím... Rohano, prosím tě, já tě nechci rozzlobit!“

„Pravda mě nemůže nikdy rozzlobit, Jaello. Jenom si, dítě, pama-

tuj, že je to tvoje pravda, a nikoli moje.“

„Pak si tedy myslím,“ začala Jaella, „že vzhledem k tomu, že již je na výčitky pozdě, tvrdíš sama sobě, že jsi je nikdy neměla. Já si myslím, že ty se prostě nechceš vzdát své moci a postavení, které jako manželka lorda ardaiského panství máš.“

„Možná,“ připustila Rohana bez urážky, „možná že manželství je utkáno z mnoha jemných vláken. Gabriel je jenom jednou částí mého života, nicméně já bych se jí nyní skutečně nerada vzdávala. Když jsme se brali, tak jsem ho nemilovala, ale nyní by mi utrhlo srdce, kdybych ho měla opustit.“

Jaella se rozpomněla na Rohaninu tvář, když klečela vedle svého muže v bezvědomí, a matně vytušila, že to, co Rohana říká, je pravda. Jenže stejně se jí zdálo, jako kdyby to bylo jenom pouhé otročení ideálu, a ne taková vášeň, která právě ji nyní zavalila a téměř nechtěně vehnala do Petrova náručí. Rozechvělým hlasem pronesla: „Tohle ale já láskou nenazývám!“

„Ne, samozřejmě že ne, drahoušku,“ odvětila Rohana a vzala její prochládlé ruce do svých, „jenže je to skutečné a všechno to vydrží.“

„Pak si tedy myslíš, že láska... Že láska taková, jakou ji znám... neznamená naprosto nic? Mně to připadá, jako kdyby sis myslela, že manželství mohou utvořit dva lidé, u nichž vůbec nezáleží na tom, co k sobě cítí, jako kdyby...“ - prvně za celou tu dobu vyslovila jméno svojí matky a otce - „...jako kdyby Melora a Jalak... Jako kdyby moje matka, která byla znásilněna v zajetí, tam mohla vytvořit trvalé štěstí.“

„I to za jistých okolností jde, dítě moje. Ale já jsem se svým sňatkem souhlasila a dostalo se mi od mojí rodiny požehnání a všemožné podpory, zatímco Melora byla od svých příbuzných odtržena násilím. Ale i tak... Kdyby si Jalak a Melora vybrali jeden druhého, kdyby s ním utekla ze své svobodné vůle, nebo kdyby ji poté začal milovat a cítit kvůli tomu, jaká opravdu je, a ne jako svoji kořist, již ulovil z pýchy, a jako důkaz své nenávisti vůči lidu z Panství... Možná by pak dokázala najít klid. Možná ne štěstí, ale uspokojení určitě.“

„I v řetězech?“

„I v nich, děvenko moje. Kdyby Melora Jalaka milovala a chtěla ho potěšit, věděla by, že ty řetězy jsou jenom hrou, kterou z pýchy hraje před ostatními muži, a ochotně by je nosila, aby mu udělala radost a

hrála s ním tu hru... Jaello, jestli tvoje amazonky utvoří armádu a vpadnou do Suchých měst osvobodit ženy z řetězů, není pochyb, že mezi nimi budou některé, které vás budou považovat za své zachránkyně. Ale budou i takové, a tím jsem si jistá, které vám nakážou, abyste se otočily a vrátily se, odkud jste přišly, a nepletly se do jejich záležitostí. Ty bys, Jaello, nenosila řetězy, abys svého milého potěšila?“

„Nikdy to po mně nechtěl,“ odpověděla Jaella, ale sklopila oči, protože se rozpomněla, jak si pohrávala se stužkou kolem zápěstí, což jí připomnělo hry, které hrávala v Suchých městech s děvčaty, když byla malá. Tato vzpomínka ji rozzlobila, a tak řekla: „Tobě moje matky nikdy nebylo alespoň trochu líto?“

„Jenom Bůh ví, jak líto mi jí bylo,“ odpověděla Rohana.

„Riskovala jsem Hasturův hněv a štěstí, které jsem našla s Gabrielem, vystavila celý svůj osud riziku zániku, abych ji odvedla odtamtud pryč dřív, než Jalakovi porodí syna. A abych osvobodila tebe, protože mi říkala, že by tě raději zabila, než by tě nechala v řetězech na Jalakově hradě. Na to si nevzpomínáš?“ Oči jí plály počínajícím hněvem.

Jaella ji vzala za ruku a po chvíli ji políbila. Rohana tiše pravila: „Jaello, mnoho žen nosí svoje řetězy tak, jako já nosím *catenas*.“ Natáhla paži a ukázala jí snubní náramek, který měl na svém zápěstí také Gabriel. „Je to něco, co nás navždy spoutává, i kdybych odmítala, jako odmítáš ty, nosit vnější symboly.“

Jaella tiše řekla: „Slib Svobodných amazonek mě zavazuje, že se nesmím provdat ti *catenas*. Nikdy mě nenapadlo, že bych to někdy mohla chtít.“ Opět položila hlavu Rohaně na kolena a úzká ramínka se jí roztrásla vzlyky. „Rohano, já nechci, já nechci!“

Rohana si pomyslela: *Tak ale proč tolik pláčeš?* Neřekla však nic, protože dotykem dívčiny hlavy na svých kolenou vycítila, že má skutečně rozbolavělé srdce. Jenom ji něžně pohládila po hebkých vlasech. Nakonec se jí zeptala: „Ty jsi v jiném stavu, děvče?“

„Ne, ne. Toho mě ušetřil.“

„A chceš toho být opravdu ušetřena, drahé dítě?“

Jaella neodpověděla, protože nemohla. Nakonec se jí Rohana velice opatrně zeptala: „Chceš s ním zůstat v dobrém i zlém, Jaello?“

Jaella k ní zvedla svoji zrudlou tvář. „Cítím nyní, že ano,“ odpově-

děla s úzkostí. „Ale jak si tím mohu být jistá? Jak mohu vědět, že mě bude milovat i ve špatných, časech, které potkávají každého z nás? A jak jenom mohu vědět, jaká v té době budu já? A přesto - zdá se mi, jako by ten vztah za to všechno i přesto stál. Ty jsi nikdy nikoho nemilovala, Rohano? Nikdy ses nechtěla všeho vzdát, všeho, svého pohodlného životního stylu, své cti, naprosto a zcela všeho, protože ses nedokázala... protože jsi nemohla... Nemohla ses rozloučit s...“ Znovu položila Rohaně hlavu na kolena a zoufale se rozplakala.

Rohana cítila její bolest ve svém srdci a cítila také starou ránu, kterou Jaellina slova opětovně obnažila. *Ano, byla doba, kdy jsem se chtěla všeho vzdát: vzdát se svých dětí, života, který jsem si vybudovala, Gabriela... Přesto se mi však cena, kterou bych za to musela zaplatit, zdála příliš vysoká.* Nakonec zajímavě pravila: „Za všechno se v tomto světě musí něčím platit. Dokonce i Kindra, která nikdy svého slibu nelitovala, do posledního dne svého života truchlila po dětech, které opustila. Připadá mi, že v tom vašem amazonském slibu je jedna vada: vy ženy, které jej skládáte, se střezíte riskování, které všechny ostatní ženy na sebe ochotně berou. Možná, že je to tak, že se každá žena musí rozhodnout, jaké riziko podstoupí.“

Jaella poslouchala a její slova jí ztěžka dopadala do srdce. *Slib Svobodných amazonek jsem složila příliš brzy. Většina žen ho skládá v zoufalství a smutku, kdy ví, že v podstatě vůbec nemá na vybranou. Pro mě to tenkrát znamenalo, že jsem se zřekla otroctví a přijala svobodu. Když jsem slib skládala, vůbec jsem neplakala a nedokázala jsem pochopit, proč při tom tolik žen prolévá slzy...*

„Ty Piedra miluješ. Chceš s ním zůstat?“

„Já... Musím. Nemůžu ho teď opustit.“

„Chceš s ním mít děti, holčičko?“

„Jestli bude... jestli je bude chtít on.“

„Ale tvůj slib tě zavazuje pouze k tomu, abys je porodila, když je bude chtít ty,“ namítla Rohana. „Musíš si vybrat a možná to je právě to, co se mi na tom všem tak nezdá: že si nárokujete právo volby.“

„To mě nikdy nenapadlo,“ vyhrkla Jaella. „Žena, která nemá možnost svobodné volby, je opravdová otrokyně.“

„Jenže přesto svoboda volného výběru ještě nezaručuje štěstí,“ namítla Rohana, chytila ji opět za její studené ruce a pohládila je. „Slyše-

la jsem, jak staré amazonky bědovaly nad tím, že neměly žádné děti, a teď, když konečně změnily svůj názor, už na to bylo příliš pozdě. A já...“ Ztěžka polkla, protože to ještě nikdy nikomu na světě neřekla. Ani Gabrielovi, ani Meloře, ani Kindře, která s ní po velice dlouhou dobu sdílela každou, i tu nejtajnější myšlenku. „Já jsem děti nikdy nechtěla, Jaello. Pokaždé, když jsem zjistila, že jsem v jiném stavu, naříkala jsem a zuřila. Ty pláčeš, protože dítě mít nechceš, zatímco já jsem plakala - a mnohem víc -, protože jsem otěhotněla. Jednou jsem Gabrielovi hodila na hlavu stříbrnou mísu a také jsem ho uhodila, řvala jsem na něj, že bych ho raději měla zabít, aby mi tohle už víckrát nemohl udělat. Nesnášela jsem těhotenství, nesnášela jsem malé děti, které se kolem mě batolily a obtěžovaly mě, strašně jsem se bála porodu a myslím, že jsem se ho bála ještě víc, než ty se bojíš meče, který ti udělal tohle.“ Něžně přejela prsty po stále ještě zarudlé jizvě na Jaellině hebké tváři. „Kdybych bývala měla na výběr, nikdy bych dítě neporodila. A přesto nyní, když děti jsou již velké a já v nich vidím to, co po nás s Gabrielem přetrvá... Tak. teď, když už by bylo pozdě změnit názor, zjišťuji, že jsem ráda, že zákony mého rodu mě přinutily je porodit, a po všech těch letech jsem na všechno to strádání již zapomněla nebo jsem ho Gabrielovi odpustila.“

Jaella pravila ochraptělým hlasem, protože nechtěla ukázat, jak jí její slova pohnula: „Zase si myslím, že víš, že na výčitky už je pozdě. A tak se přesvědčuješ, že žádné nemáš.“

„Neříkala jsem, že ničeho nelituji, Jaello,“ namítla velmi tiše Rohana. „Říkala jsem jenom, že za všechno se v tomto světě musí platit, dokonce i za takový klid, který jsem konečně po tolika letech utrpení našla.“

„Opravdu si myslíš, že jsi zaplatila? Myslela jsem, že jsi mi říkala, že máš všechno, po čem žena jenom může toužit!“

Rohana sklopila oči. Ztěžka polkla a na okamžik se rozpomněla na den, kdy se před dávnými lety podívala do Kindřiných očí a poznala, jakou cenu zaplatila. Na Jaellu se podívat nemohla, nechtěla, aby ji viděla, jak pláče. Proto odpověděla: „Všechno kromě svobody, Jaello. Myslím, že ta by byla velice draze vykoupena. Ale nevím to docela přesně.“ Selhal jí hlas. „V tomto světě kromě smrti a toho, že příští zimy bude padat sníh, není nic jistého. Možná to ani vědět nechci. Cena, kterou jsem musela zaplatit, je moje svoboda. Ty svoji svobodu

máš. Jsi k ní vázána slibem i nyní, kdy již po ní nijak obzvlášť netoužíš. Jenže za jakou cenu, Jaello?“

17.KAPITOLA

Magda procitla za úsvitu a spatřila, jak v nohách její postele sedí Jaella. Byla celá bledá, jako kdyby plakala. Vypadala však úplně klidná.

„Sestro,“ řekla. „Vím, že jsi náš slib skládala neochotně a svým způsobem byl na tobě vynucen. Za normálních okolností by to nijak nevadilo, ale ty jsi Terranka a skládala jsi ho, aniž by sis byla plně vědoma, co všechno obnáší. Hodláš požádat o prominutí, že slib dodržet nemůžeš, Margali? Jestli ano, promluvím si s matkami představenými.“

Magda věděla, že by to vyřešilo některé z jejích hluboko usazených konfliktů, a navíc by ji to ještě zbavilo strachu ze zásahů impéria, které by ovšem nebyly namířeny přímo proti ní, nýbrž především proti těm, kteří jí napomohli k tomu, aby s úspěchem splnila své původní závazky. Chvilí přemýšlela, ale pak rychle dospěla k náhlému rozhodnutí. Vrátit se nazpátek ke svému životu v terranské zóně, do úzkého a šedivého světa, v kterém musela pracovat, a vykonávat práci, jež je natolik okleštěná, aby ji zde mohla vykonávat žena? Uvědomila si, že přes všechen strach, který při skládání slibu zakusila a slzy, které prolila, to stále bylo její závažné životní rozhodnutí. A navíc rozhodnutí upřímné, učiněné z hloubi srdce. *Toto je cesta, po níž se mohu dát. To chci, ať už za to budu muset zaplatit cokoli.*

Nebyla jsem odsouzena k tomu, abych nechala Petra bídě zahynout. přesto vím, že dříve či později přijde den zúčtování. Ale nyní tomu musím čelit, ať už je to cokoli.

Začala formálním oslovením amazonky. „Přísežná matko,“ pronesla, „vždyť už jsem ti to říkala mnohokrát: rozhodla jsem se ze své svobodné vůle, že budu slib ctít, a také to dodržím, dokud mě nepotká smrt nebo konec světa.“

„A to i přesto, že ti to způsobí nemalé potíže s tvými vlastními lidmi, Margali?“

Pověděla jí to, co cestou již řekla Darrillovi: „Nejsem si už jistá, jestli to jsou mí lidé.“ Hlas se jí lehce zachvěl. „Vzdala jsem se příslušnosti k... k rodině, rodu, poručnictví či vazalství.“

Jaella ji vzala za ruku, rychle se sklonila a políbila ji stejně, jako to udělala tehdy, když Magda skládala slib. „Upřímnost za upřímnost, sestro,“ řekla. „Obě jsme přísahaly. Ale myslím si, že budeš muset čelit skutečnosti - my obě - a že nám to může způsobit nemalé obtíže.“

„Já vím,“ odpověděla Magda a zachvěla se. „Kdyby nebylo lady Rohany, myslím, že by Petr trval na tom, abych s ním odešla do terranského centra, i kdyby to mělo být násilím.“

„To by byla pěkná odměna za tvoji loajalitu!“ vyhrkla rozzlobeně Jaella. „Nebýt tebe, ležel by teď někde v Sain Scarpu mrtev!“

Magda měla pocit, že by měla Petrovo stanovisko obhajovat. „Je to terranský agent,“ prohlásila. „Myslím, že pro něj loajalita vůči impériu zdaleka přesahuje veškerou věrnost k ostatním lidem.“

„To není pravda,“ protestovala Jaella.

Magda si pomyslela: *Tomu zřejmě není žádný Darkoveran schopen porozumět. Petr je v tomhle v mnoha ohledech ještě horší nežli já. On je mnohem větší Darkoveran a s impériem nikdy nedokáže žít v klidu a míru. On se navíc věcí, které by mu umožnily stát se skutečným Darkoveranem, nikdy nevzdá... Takže už navždy bude rozerván mezi dvěma světy, běželec...*

„Jaello,“ ozvala se po chvíli. „Jednou jsi mi povídala, že Svobodné amazonky mohou přijmout jakoukoli legální práci. Kdyby mi terranské úřady dočasně dovolily, abych splnila svoje povinnosti v cechovním domě, mohla bych, až bych je dokončila, zase vykonávat pro impérium práci jako dřív?“

„Myslíš tím, že bys nás zase špehovala?“

„Ne, to samozřejmě ne,“ hájila se Magda a už jen pomýšlení na to jí bylo odporné. „Chtěla bych pokračovat v budování mostu mezi oběma našimi světy, pomáhat našim lidem lépe pochopit vaše chování, jazyk, zákony, zvyky... I když bych nedělala nic víc než to, co předtím, a pomáhala bych našim překladatelům vyvarovat se drobných přestupků proti vašim zvyklostem. A myslím, že bych toho mohla dokázat víc, mnohem víc.“

„To by náš slib nijak neporušovalo,“ pravila Jaella. „Podle naší přísahy můžeš přijmout jakoukoli legální práci, a to kdekoli. Což znamená, že není důvod, proč bys jako přísežná amazonka nemohla pracovat pro Terrany.“ Odmlčela se, jako kdyby zahlédla oslnivé světlo, a

téměř šeptem dodala: „Stejně jako já.“

„Jak to tedy uděláme, Jaello?“

„Jak myslíš,“ odpověděla Jaella. „Podle zákonů naší Charty musíš ze svého výděлку platit společenstvu určitou část. Zřekly jsme se domova a rodiny, což znamená, že nám je plně nahrazuje společenstvo. Když jsme nemocné, těhotné, práce. neschopné nebo když jsme v cizím městě, můžeme se vždycky obrátit na kteroukoli místní amazonku nebo náš dům a ti nám pomohou najít útočiště, kde o nás bude postaráno. Tvoje desátky jdou na údržbu a provoz domů, kde vždycky najdeš spřízněné duše, na jejichž pomoc máš plný nárok. Mimo domy vůbec žít nemusíš, pokud sama nechceš, ale i když budeš bydlet jinde, jsi stejně povinná pomáhat s údržbou a provozem, vykonávat tam domácí, zahradnické či jiné potřebné práce, kdykoli na tebe přijde řada. Je to náš skutečný domov, podobně jako ostatní mají rodiny, kam se mohou kdykoli uchýlit nebo vrátit.“

Magda od smrti svého otce rodinný život nikdy nezakusila. S Petrem si totiž domov nikdy ani nepokoušeli vybudovat. Myšlenka na to, že by konečně měla skutečný domov, domov na Darkoveru, kam by nepřicházela jenom jako cizinec nebo jako host, nýbrž jako právoplatný člen domácnosti, ji hřála u srdce jako již dlouhá léta žádná jiná.

„Můžeme se tam uchýlit ve stáří,“ pokračovala Jaella, „až nebudeme moci pracovat, nebo tam můžeme dát na výchovu naše potomky.“

„Takže vy máte děti?“

„Pokud chceme,“ odpověděla Jaella a vzpomínka na Rohanina slova jí zachmuřila tvář. „Myslela jsi, že skládáme slib strážců Věže? Naše dcery mohou být vychovány v cechovních domech, a když dospějí, mohou si svobodně zvolit, zda chtějí zůstat a přidat se ke společenstvu Svobodných amazonek, nebo zda se chtějí provdat. A když naši synové odrostou, jdou zpravidla na výchovu ke svým otcům, ale když je otec nechce nebo když si některá z nás myslí, že to pro výchovu jejího syna není vhodné prostředí, či neví, kdo je otcem, pak si může sama vybrat, kam ho na výchovu dá. I když chlapci starší pěti let v domech nebydlí.“ Přemýšlela nahlas, ale vzápětí se vrátila do přítomnosti: „No, tohle všechno se během výcviku v domě dozvíš, sestro.“

Bylo vůbec možné, aby žila ve dvou světech? Magdě to připadalo

až příliš krásné na to, aby to mohla být pravda. Váhavě řekla: „Víš, že Lorill Hastur zakázal mezi terranskou zónou a svým lidem jakékoli kontakty. V Hellersu to člověk může poměrně snadno obejít, ale tady v Thendaře?“

„Ano, to je jeden z největších problémů,“ připustila Jaella. „Ale Rohana slíbila, že s lordem Hasturem promluví. I její srdce bije ve dvou světech, a navíc si myslím, že již konečně nastal čas, abychom se i my, prostí lidé z Darkoveru, a nejenom comynští páni, dozvěděli o Terranech něco víc, včetně toho, čím se můžeme vzájemně obohatit. Sama jsi slyšela, jak Gabriel hovořil o Lorillově zákazu obchodovat. Hasturova vůle není hlas Boží, a to ani pro Comyny! Musíme zjistit, co si o tom všem myslí ostatní. Půjdeš teď se mnou do domu, sestro, abychom zjistily, co pro to můžeme všechno udělat, a to ještě dřív, než se zítra setkáme s lordem Hasturem a s tvými Terrany? Tak nejlíp poznáme, jak dál.“

Magda zaváhala. Pak si uvědomila, že toto je rozhodný okamžik, a přikývla.

„Ano, půjdu teď s tebou.“

Následujícího rána seděla lady Rohana vedle lorda Hastura v malé jednací místnosti Rady a společně očekávali příchod terranského koordinátora. Petr Haldane seděl naproti a v jeho vzhledu se mísilo pochopení a vztek. Rohana mu ani nemusela číst myšlenky. Dnes ráno se Jaella s Magdou někam vytratily a ona si byla jistá, že se uchýlily do domu Svobodných amazonek v Thendaře. Zanechaly pouze vzkaz, že se tady ukážou, a nebude to tedy na Rohaninu zodpovědnost, jestli sem nakonec nepřijdou.

Hastur se k ní naklonil a tiše se jí zeptal: „Tohle je ten muž, který byl v zajetí v Sain Scarpu? Vypadá jako celý Kyril. Ta neuvěřitelná podoba! Nemá to něco společného s Cherillysiným zákonem?“ Rohana se zasmála. „Na Cherillysin zákon jsem nepomyslela od chvíle, kdy jsem byla cvičena v mimosmyslovém vnímání v Dalereuthské věži spolu s tebou, Melorou a Leonií,“ odpověděla. „Ale myslím, že ne, s tím to nemá společného nic. Ten Terran má na rukách jenom pět prstů.“

„Stejně, ta podoba... Zdá se mi fantastické, že by náš lid přišel z jiné planety nebo že bychom mohli dopustit, že bychom na takové dědictví zapomněli. Říkala jsi mi, že ta žena má *laran*. Můžu se tě zeptat,

jak jsi to zjistila? Vydal jsem přece příkazy, že žádný Terran nesmí být svědkem operací s matečnou hmotou.“

„Jaella umírala,“ namítla Rohana, „a její přísežná sestra měla přirozené právo s ní zůstat. Mohu se jenom domýšlet...“ Zamračila se. „Alida má talent Ardaisů. Je to katalytická telepatka a kontakt s ní mohl v té ženě probudit její skrytý *laran*. Jenže kdyby ho vůbec neměla, Alida by ho mohla těžko vyvolat. Byl tam i ten muž, ten Haldane, ale ten nevypadal, že by si byl vědom něčeho z toho, co se tam odehrávalo. Ale ať už to bylo jakkoli, ta žena prostě *laran* má a to znamená, že musíme svoje názory o Terranech začít přehodnocovat.“ Řekla sice ‚my‘, ale ve skutečnosti měla na mysli ‚především ty‘. Hastur to pochopitelně hned poznal a zamračil se.

„Přichází terranský zástupce,“ přerušil ji, „a jeho tlumočník.“ Rohana Montraye viděla již dříve, takže na ni nijak zvlášť nezapůsobil. Přemýšlela, jestli částečně nepřevzala Magdin názor na tohoto muže. Tentokrát ho doprovázel mladík, který hovořil jazykem casta stejně dobře jako Petr nebo Magda čili stejně jako rodilý Darkoveran. Představil se jako Wade Montray, koordinátorův syn, a zdvořile je všechny obešel, zatímco jeho otec se okamžitě vrhl s rozzářenou tváří k Petrovi.

„Tak tady jsi, Haldane! Máš vůbec ponětí, kolik problémů jsi nám způsobil? A kde je slečna Lorneová? Měla být tady! Správně jste se měli již včera večer hlásit na ústředí a převzít další pokyny.“

Petr chladně odpověděl: „Nebyl jsem informován, že bychom byli pověřeni nějakým úkolem. Nezdálo se mi patřičné urazit lady Rohanu a odmítnout její pozvání. Jsem si jist, že Magda se sem dostaví včas.“ Obrátil se ke dveřím a slyšitelně si oddechl. Á, už je tady. A ta mladá žena po jejím boku mi pomohla zachránit život, takže k ní laskavě buď milý, Montrayi!“

„Hezká dívka,“ pronesl Montray a Petr se opět zamračil.

„Montrayi, ty jsi na Darkoveru jak dlouho? Deset let? Tak snad ses již dávno dozvěděl, že je naprosto nevhodné komentovat, jak žena vypadá. Doporučuji ti, aby ses vrátil co nejrychleji do transferu a nikdy už raději z terranské zóny nevystřkoval hlavu!“

Magda vešla do místnosti s Jaellou a s třemi dalšími ženami, které Petr neznal. Tiše se posadily ke stolu a Hastur přísně pravil: „Jaello,

co to má znamenat? Nedal jsem ti žádné právo vodit na naše jednání někoho cizího!“

„Lorde Hasture,“ začala Jaella uctivě, ale nikoli s náznakem bázně, kterou před comynským lordem většina lidí pocítuje. „Připadá mi, že dnes ráno se na našem jednání bude diskutovat o nesmírně závažných záležitostech, a jsem toho názoru, že se to bude nemalou měrou týkat i našeho společenstva, takže jsem požádala tyto zástupkyně, aby sem se mnou dnes přišly a projevíly svůj názor jak před vámi, tak před těmito Terrany.“ Montray se dotazoval: „Co to povídá?“ Jeho syn mu začal potichu Jaellina slova tlumočit.

Jaella zatím pokračovala: „Pane, paní a vážení cizinci, „ dodala, když se obrátila na Terrany. „Ráda bych vám představila *mestru* Milieu n’ha Camillu, matku představenou thendarského cechovního domu.“ Millea byla vysoká a mohutná žena, konvenčně oblečená a žensky půvabná skoro jako Rohana. „*Mestra* Lauria n’ha Andrea, předsdkyně Nezávislé rady řemeslnic, a domna Fiona n’ha Gorsali, smíří soudkyně Městského soudu.“

Rohana si obdivně pomyslela: *Jaello, ty jsi mnohem chytřejší, než bych si kdy pomyslela!* Ženy, sedící na druhém konci stolu, nebyly žádné obyčejné amazonky, nýbrž to byly tři z nejmocnějších žen Thendary. Cech řemeslnic si úspěšně vybojoval právo stát se řádnou obchodní organizací a domna Fiona byla první ženou zvolenou v celé historii Thendary za soudkyni. Hastur je nemohl odbýt jako nedůležité osoby.

„Dovolíte nám vyslechnout vaše úvahy, panstvo?“ zeptala se Jaella.

Hastur vypadal trochu zmateně, ale nemohl si dovolit porušit pravidla svého dlouholetého diplomatického jednání. Vstal tedy a zdvořile se ženám poklonil. „Sice jste na sezení Rady přišly nepozvány,“ začal, „ale naše jednání nejsou žádným tajemstvím a žádnému občanovi nelze upřít právo dozvědět se, o čem se tady bude jednat. Stejně tak má každý občan právo projevit svůj názor.“

„Vítáme každou příležitost pohovořit si s občany Thendary,“ řekl Montray a jeho syn jeho slova tlumočil. „Buďte vítány, dámy.“

Hastur se obrátil přímo na Montraye a řekl: „Když jste tady byli naposledy, dali jsme vaši zaměstnankyni Magdaleně Lorneové povolení...“ Magda, která seděla mezi amazonkami, si povšimla, že při

vyslovení jejího terranského jména ani na okamžik nezaváhal, natož aby se překl. „...podniknout cestu do hor a osvobodit vašeho dalšího zaměstnance, Petra Haldanea, který byl v zajetí v Sain Scarpu. Pokud tomu dobře rozumím, tak slečna Lorneová vstoupila do skupiny Svoobodných amazonek za vedení Jaelly n'ha Melory a podle jejich zvyků a zákonů byla požádána, aby odpřísáhla slib oddanosti jejich společenstvu. Je to tak?“

Cechovní matka Millea pravila: „Podle zprávy, kterou jsme obdržely od svých sester, tomu tak skutečně je.“

„Nevidím v tom žádný problém,“ řekl Hastur. „Připadá mi to spíš jako záležitost osobní domluvy mezi zúčastněnými stranami nebo smířčího soudu.“

Montray mu naslouchal a rozzlobeně se mračil. Něco pronesl, ale jeho syn zakroutil hlavou a odmítl to přeložit.

Hastur se obrátil na Magdu a zeptal se jí: „Slečno Lorneová, přivedla jste si sem s sebou tyto ženy proto, abyste v přítomnosti všech zúčastněných mohla svůj slib anulovat?“

Magda odpověděla tichým, ale rozhodným hlasem: „Ne, lorde Hasture. Nechci se zpronevřit slibu, který jsem složila, a hodlám jej cítit až do své smrti. Nejsem si však jistá, jestli mi to povolí terranské úřady. Ty budou můj slib patrně považovat za něco podružného a nebudou chtít uznat jeho platnost, případně budou prosazovat názor, že prvořadě závazky mám vůči nim.“

Montray opětovně něco pronesl a mladý muž sotva slyšitelně řekl: „Už jsem ti to povídal.“

Rohana si povšimla, že Magda učinila nesmírně chytrou věc.

V soukromí by terranský vyslanec mohl prohlásit, že o platnosti darkoverského slibu pochybuje. Jenže kdyby to pronesl v přítomnosti Hastura a tří cechovních matek z Thendary, znemožnil by, aby po celá následující desetiletí brali Terrany na Darkoveru vážně. A i kdyby to nevěděl, což soudě podle jeho výrazu bylo zcela zjevné, brzy by to zjistil z nenápadných nářeků, a to jak od svého mladého syna, tak od Petra Haldanea. Rohana bez nejmenšího použití svých schopností *laranu* z ustaraného výrazu v jeho tváři poznala, že je všechny - a Magdu obzvláště - posílá tam, čemu tady na Darkoveru říkají nejstudenější Zandruovo peklo.

Domna Fiona se zeptala: „Vážený host z Terry má patrně problémy s respektováním této skutečnosti. Mohli bychom si s dovolením lorda Hastura vyslechnout také jeho názor?“

Montray počkal, až mu to jeho syn přeloží, a pravil: „Potíž je v tom, že slečna Lorneová je pro nás nesmírně cenná. Je to jediná žena, která má zkušenosti s darkoverskými jazyky, a pracuje pro nás jako poradce pro místní ženské zvyklosti a sociální právo. Pro nás je v současné době naprosto nenahraditelná, přestože si vysoce ceníme těch, kteří by ji mezi sebou rádi přivítali.“

Rohaně bylo zcela jasné, že zdvořilostní fráze dodal tlumočník, a měla podezření, že Montrayův původní projev byl nepoměrně emocionálnější a mnohem méně zdvořilý. Ale terranskému jazyku na to, aby to mohla posoudit, zase tak dobře nerozuměla.

„Pakliže toto je jediný problém, dá se poměrně snadno vyřešit,“ odvětila domna Fiona. Podle hlasu a podle hubeného těla v soudcovském obleku nabyla Rohana dojmu, že ta žena je *emmasca*, přestože šaty byly poměrně volné. „Je-li pro vás problémem, že nemáte dostatek specialistek na ženské zvyky a jazyky na Darkoveru, pak vám můžeme poskytnout kvalifikovanou náhradu. Sestro,“ obrátila se na Jaelu, která se nervózně postavila.

Její oči se nakrátko středy s Petrovým a pak řekla: „Povězte prosím terranskému zástupci, že pokud je to pro ně přijatelné, mileráda přijmu práci, kterou u nich vykonávala moje sestra. Hovořím plynně jak jazykem *casta*, tak i jazykem *cahuenga*, dokážu v nich číst a psát, a navíc čtu a píšu ještě v jazyce Suchozemců. Domnívám se, že bych byla schopna zaplnit mezery, které v thendarských zvycích možná máte. A myslím, že i ostatní naše sestry by vám mohly být v něčem nápomocny. Dozvěděly jsme se...“ opět se krátce střetla s Petrovým očima, „že vy Terrané míváte problémy s najímáním našich pracovníků - kromě pomocných dělníků na stavbu - a že je marně hledáte.“

Montray odpověděl: „To bychom byli nesmírně rádi.“ Zdvořile se Jaelle poklonil. „Doslechli jsme se však, že podle Hasturovy vůle se s námi místní obyvatelé Thendary nesmějí stýkat.“

„Lord Hastur,“ pronesla tichým hlasem amazonka Lauria, „hovoří za Comyny a za ty, kteří přísahali věrnost Panstvím. Avšak Hasturova vůle, nebo spíše vrtoch, není všeobecným zákonem pro celou tuto zemi. Přes veškerou úctu, lorde Hasture...“ hluboce se comynskému

pánovi poklonila, „...nemůžeme přijmout vaše rozkazy, co se legální práce a styků svobodných žen s muži z jiných světů týče... Nebo s jejich ženami. Podle vůle pána Hastura jsou jedinými ženami, které se smějí s muži z impéria volně stýkat, prostitutky z barů a nevěstinců poblíž jejich vesmírné stanice. Nedomníváme se, že to poskytuje dostatečně reprezentativní vzorek našeho způsobu života. Přišly jsme sem dnes především proto, abychom vám nabídly své pracovní síly, které by přispěly k rozšíření komunikace mezi oběma našimi světy: kartografky, průvodkyně, překladatelky a pracovnice dalších profesí, které by Terrané mezi Darkoverany potřebovali. Na oplátku - protože víme, že i my bychom se od vás měly čemu přiučit, bychom vás rády požádaly, abyste umístili naši skupinu mladých žen mezi vaše pracovníky ve zdravotnictví a jiných vědeckých disciplínách. Je to pro vás přijatelné, messire z planety Terra?“

Samozřejmě, že to pro nás přijatelné je, napadlo okamžitě v duchu Magdu, která pečlivě studovala Montrayovu tvář. O něco takového jsme se snažili již od samého počátku a naráželi na nepochopení ze strany Darkoveranů. Nikdy si neuvědomila - a přičítala to své necitlivosti -, že terranští muži znají ženy z Darkoveru pouze jako prostitutky z nevěstinců a barů. Ona sama, protože měla možnost pohybovat se mezi nimi v ulicích a na tržišti, o nich věděla o něco víc, i když ne zas tolik.

Samozřejmě, že to nebude vrchol jejich spolupráce. Tolik Svobodných amazonek přece jenom není, a navíc domna Fiona je první vysoce postavená amazonka, s kterou se kdy setkala. *Je toho stále tolik, co se mohu dovědět*, napadlo ji. *Strašně se na to těším.*

Později se může vrátit k práci pro Terrany a být mezi prvními, kdo se budou volně pohybovat mezi oběma světy a pomáhat jim nalézt cestu k vzájemnému porozumění. Dva světy! A ona bude patřit do obou. Podívala se na lady Rohanu a ta se na ni usmála. Opět měla Magda vizi velkých dveří doširoka se otevírajících oběma směry, otevřených dveří, které předtím byly pevně uzamčené...

Jaella pozorovala lorda Hastura. Nevypadal, že by byl příliš potěšen, ale kapituloval nejelegantněji, jak jen mohl. *Hasturové si myslí, že Svobodné amazonky nejsou nikterak důležité, takže si jejich činnosti nemusí všimat. Jenže my jsme tady a ostatní se k nám z vlastních důvodů brzy přidají.* Zachytila Petrův pohled a usmála se. A připadlo jí,

jako by se jí srdce při tom opěťovaném úsměvu na okamžik úplně zastavilo.

Objevila jsem způsob, jak můžeme zůstat spolu v jeho světě!

Montray odpovídal na Hasturovy zdvořilostní fráze a krátce pohovořil o přátelství a bratrství, přičemž používal všemožných nezdvořilých koncovek, které jeho syn Wade v překladu uváděl na pravou míru.

Jak Jenom Montray zvládne psát své projevy bez mojí pomoci? napadlo Magdu a ulevilo se jí, protože si z toho už nedělala těžkou hlavu. Má teď na práci mnohem zajímavější věci.

Když bylo vše ujednáno a Hastur, lady Rohana a Montray (se synem při ruce, aby okamžitě napravoval jeho neobratnosti ve společenském styku s Darkoverany) si vyměňovali zdvořilosti, střetli se Petr, Magda a Jaella ve dveřích poradního sálu. Petr o zvycích v Panstvích věděl dost, aby se Jaelly na veřejnosti nedotýkal, ale jeho pohled byl jako objetí.

„Tak se ti přece jenom podařilo prosadit svou, vid', Magdo,“ obrátil se na ni. „Povedlo se ti to, co zatím nedokázal žádný muž. Opravdu námi tak pohrdáš?“

„Pohrdám? To ne,“ odpověděla Magda, avšak vzápětí na okamžik pohlédla na Montraye, čehož si Petr všiml. „On se ovšem mezi Darkoverany chovat neumí.“

„Každý ví,“ pronesl Petr, „že hlavní práci v jeho koordinátorské kanceláři jsi dělala především ty, Magdo. Můžou za to jenom místní pravidla, žes nemohla dosáhnout titulu. Ale možná jednou jeho práci převezmeš.“

Bez hořkosti se na něj usmála: „Ne, děkuju. Ale proč by ses o to nepokusil ty, Petře?“ Pocítila při svých slovech ono zvláštní mrazení v zádech. „Jednou z tebe bude velice dobrý koordinátor -nebo dokonce velvyslanec. Já mám spoustu jiné a lepší práce.“ „Už se ti povedlo udělat zázraky,“ uchopil ji vřele za ruce, ale ona zavrtěla hlavou.

„Kdepak. To spíš Jaelle - a její cechovní matce.“

„Jsi prostě báječná,“ po šeptal Petr ještě rychle Jaelle. „Skoro jsem nevěřil, že bys to dokázala.“

Jaella tiše odpověděla: „Myslím, že ty vůbec nevěříš, že by ženy byly schopné dělat spoustu věcí, Piedro, navzdory tomu, co pro nás

pro oba Margali udělala. Možná se to jednoho dne naučíš. Dřív jsem měla sklon myslet si, že ženy ve vašem světě žijí mnohem svobodněji než my. Ted' vím, že mezi Darkoverem a Terrou není zas tolik rozdílů. Moje nevlastní matka mi jednou povídala, že je lepší řetězy nosit než si myslet, že jsem svobodná a poutat se okovy neviditelnými.“ Pak se na něj něžně usmála. „Ale vždycky je naděje a já se nesmírně těším, že nastane den, kdy se staneme součástí hvězdného impéria a nebudeme cizinci, ale...“ Zaváhala a hledala správný výraz. „Až budeme všichni bratři?“ doplnil ji Petr.

Usmála se, zachytila Magdin pohled a řekla: „A sestry.“

„No, politika ted' může počkat,“ pravil Petr. „Vy i já máte dneska na přemýšlení spoustu jiných věcí. Magdo, půjdeš s námi, abychom s Jaellou před svědky prohlásili, že spolu hodláme žít?“

„Nemůžu,“ odpověděla a podívala se na cechovní matky. „Po složení slibu nesmím půl roku opustit dům.“ Náhle před sebe natáhla ruce.

„Ach Petře, jsem tak šťastná! Přála bych si, abys byl taky.“ Krátce a téměř bratrsky ji objal. „Jsem, Magdo,“ řekl a políbil ji na obě tváře. „Vypadá to, že tě čeká spousta náročné a namáhavé práce. Ale sama sis to vybrala, takže máš, cos chtěla.“

„Jaello...“ vyhrkla a dívka jí padla do náručí a pevně ji sevřela.

Magda jí zašeptala: „Přeju ti hodně štěstí.“

„Přijdu se na tebe brzy podívat,“ slíbila jí Jaella. „Dům v Thendaře je i mým domovem.“

Petr namítl: „Ale nesmíš ji proti mně navádět, Magdo! Bude mi stačit taková spousta tchyní!“

„Proti tobě mě nikdo poštvat nemůže,“ odpověděla se smíchem Jaella. „Ale budeš se muset naučit takhle o mých sestrách a matkách nemluvit.“

Je už dospělá, pomyslela si Magda. Vždycky jsem na ni myslela jako na malou holčičku. Ale tou již není. Je to žena. A také už není tak zaslepená. Bere ho takového, jaký skutečně je. A přesto ho tolik miluje.

Nikdy by dozajista nepochopil, že mezi ženami může vzniknout vztah, který by byl silnější a hlubší než láska. Ale pro svět, který všichni tolik milují, se bude snažit udělat jen to nejlepší. A když už ne pro nic jiného, tak pro toto ho Magda bude mít stále ráda.

Matka Millea se obrátila a kývla na Magdu, aby k nim přistoupila. Magda Jaellu ještě jednou políbila a řekla jim: „Buďte na sebe hodní.“ Pak přešla místnost směrem ke třem ženám.

Jaella tam stála, dívala se za ní a připadalo jí, jako kdyby jí přímo z mysli zachytila obraz velikých, doširoka se otevírajících dveří do prosluněného světa a zářivé budoucnosti.

Marion Zimmer Bradley

PŘETRŽENÝ ŘETĚZ

Z anglického originálu The Shattered Chain
vydaného nakladatelstvím DAW Books, Inc.

přeložila Ivana Muková.

Redigoval Vít Haškovec.

Vydal Knižní klub v Praze roku 1998

jako svou 595. publikaci.

Odpovědný redaktor Jindřich Jůzl.

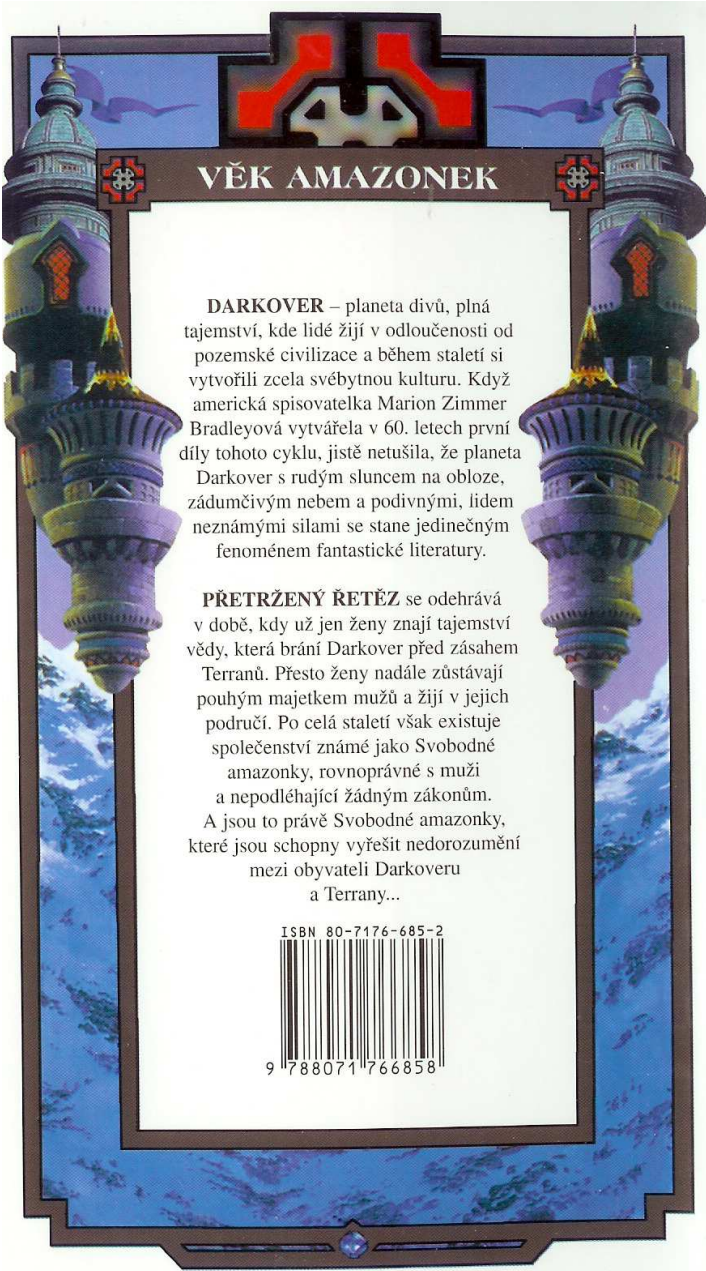
Počet stran 272.

Technická redaktorka Jana Nováková.

Sazba SF SOFT, Praha.

Tisk Tiskárny Vimperk, a. s., Pasovská 55, Vimperk.

Vydání první.

VĚK AMAZONEK

DARKOVER – planeta divů, plná tajemství, kde lidé žijí v odloučenosti od pozemské civilizace a během staletí si vytvořili zcela svěbytnou kulturu. Když americká spisovatelka Marion Zimmer Bradleyová vytvářela v 60. letech první díly tohoto cyklu, jistě netušila, že planeta Darkover s rudým sluncem na obloze, zádušným nebem a podivnými, lidem neznámými silami se stane jedinečným fenoménem fantastické literatury.

PŘETRŽENÝ ŘETĚZ se odehrává v době, kdy už jen ženy znají tajemství vědy, která brání Darkover před zásahem Terranů. Přesto ženy nadále zůstávají pouhým majetkem mužů a žijí v jejich područí. Po celá staletí však existuje společenství známé jako Svobodné amazonky, rovnoprávné s muži a nepodléhající žádným zákonům. A jsou to právě Svobodné amazonky, které jsou schopny vyřešit nedorozumění mezi obyvateli Darkoveru a Terrany...

ISBN 80-7176-685-2

9 788071 766858